

ဝဏ္ဏဘောင်

ဝပ်အင်း၏ချစ်ချေကပ်အင်းရဲ့
အလှူနတ်သမီး၏
မိခင်အနိဗ္ဗိဒ္ဓိ

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
COM

ဝဏ္ဏအောင်

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး

BURMESE
CLASSIC

(ပထမပိုင်း)

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၅

အတိတ်တဘောင်

ယနေ့ညသည် ခုနစ်လပိုင်း လပြည့်ညဖြစ်သည်။

ဝမ်းချိုသည် ယနေ့ညတွင် စိတ်ထဲ အာသီသတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်နေ၏။

ပညာရှိကြီးယုံစိမ်း၏အိမ်မှ ပစ္စည်းတစ်ခု ဝင်ရောက်ခဲ့ပြီး ယူလိုခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ပညာရှိကြီးယုံစိမ်းသည် အသင့်အတင့် နေနိုင်စားသောက်နိုင်သော်လည်း ချမ်းသာကြွယ်ဝသူတော့မဟုတ်ပါ။

သိုင်းလောကတွင် နာမည်ကြီးသော သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်လည်း မဟုတ်ပါ။

စာပေကျမ်းဂန်အမျိုးမျိုးကို နှုတ်တက်အာဂုံဆောင်နိုင်သည်အထိ တတ်ကျွမ်းလိမ္မာခြင်းကြောင့် ပညာရှိစာဆိုရှင်ကြီးအဖြစ် ကျော်ကြားနေသူသာ ဖြစ်သည်။

ပညာရှိကြီးယုံစိမ်းသည် မြို့စွန့်၌ အိမ်အိုကြီးတစ်လုံးတွင် တပည့်တစ်ယောက်နှင့်အတူ နေထိုင်လျက်ရှိသည်။

၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

သူ့ထံမှ ဝမ်းချို အာသာငမ်းငမ်း ခိုးယူလိုသောပစ္စည်းမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ မက်မန်းအရက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

ပညာရှိကြီးယုံစိမ်းသည် ကဗျာလင်္ကာများ ရေးစပ်ခါနီးတွင် ကိုယ်တိုင်ပြုလုပ်ထားသည့် မက်မန်းအရက်ကို သောက်လေ့ရှိသည်။

ထိုသို့ အရက်တစ်ခွက် သောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဦးနှောက်ထဲ ကြည်လင်လန်းဆန်းကာ အတွေးသစ်များ ရစေသည်ဟု ပညာရှိကြီး ယုံစိမ်းက ချီးမွမ်းပြောဆိုလေ့ရှိသည်။

ပညာရှိကြီး ယုံစိမ်း၏ချီးမွမ်းသံကို မမျှော်လင့်ဘဲကြားသွား နဲ့ရသော ဝမ်းချိုသည် မက်မန်းအရက်ကို ခိုးသောက်လိုသော အာသီ သများ ဖြစ်ပေါ်ခဲ့လေတော့သည်။

ဝမ်းချိုသည် သိုင်းလောကတွင် အလွန်ကျော်ကြားထင်ရှား

အလွန်တိသိမ်း၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၇

သော ပြိုင်ဘက်ကင်းစောရတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

သူ ခိုးယူမည့်ပစ္စည်းကို သံကွန်ချာခုနစ်ထပ်ချ၍ အစောင့် အကြပ်များ မည်မျှတားရှိစေကာမူ သူသည် ရအောင် ခိုးယူနိုင်စွမ်း ရှိသူဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ မခိုးယူနိုင်သောပစ္စည်း လောကပေါ်တွင် မရှိဟု သိုင်းလောကသားအားလုံးက ယုံကြည်လက်ခံထားကြလေ သည်။

သူသည် အသက်ငါးဆယ်ကျော်ခန့်ရှိပြီဖြစ်ကာ သူ ကိုင် တွယ်အသုံးပြုသော လက်နက်မှာ စည်ပတ်သံပြားတစ်ခုကို သစ် သားပြား နှစ်စဖြင့် လက်ကိုင်ရိုးတပ်ထားသော ကချော်ကချွတ် ဓားတစ်လက်သာ ဖြစ်ပေသည်။

သို့သော် ဟိုဓားကို မည်သူကမျှ အထင်မသေးဝံ့ချေ။

အကြောင်းမူ ထိုကစားစရာသာသာ ဓားငယ်လေးသည် ထူးခြားဆန်းကြယ်ပြီး လျှို့ဝှက်ချက်များနှင့် ပြည့်နှက်နေသော ကြောင့် ဖြစ်သည်။

ယခု ကစားစရာဓားနှင့် စောရသည် ပညာရှိကြီးယုံစိမ်း၏ ကိုယ်တိုင်ဖော်စပ်ထားသော မက်မန်းအရက်ကို ခိုးယူသောက်သုံးရန် ဆန္ဒပြင်းပြလျက် ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လပြည့်ညဖြစ်၍ လဝန်းသည်ပြည့်ရွန်းနေ၏။

စောရဝမ်းချိုသည် ပညာရှိယုံစိမ်း၏နေအိမ်ခြံဝင်းအတွင်း
သို့ ရောက်ရှိနေပြီဖြစ်သည်။

သူသည် မောင်ရိပ်ကျသော သစ်ကိုင်းတစ်ကိုင်းပေါ်တွင်
ကပ်ကာ မလှမ်းမကမ်းရှိ အိမ်အိုဟောင်းကြီး၏ဝရံတစ်ဆီသို့ မမှီတံ
မသုန် စူးစိုက်ကြည့်လျက် ရှိနေလေသည်။

ဝရံတစ်ပေါ်တွင် လူတစ်ယောက် ရှိနေ၏။ ပညာရှိကြီး
ယုံစိမ်းဖြစ်လေသည်။ ယုံစိမ်းသည် လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ ရပ်
နေသည်။ ကောင်းကင်ပေါ်သို့ မော့ကြည့်နေ၏။

လရောင်အောက်တွင် တွေ့ရသော ယုံစိမ်းမှာ ကြည်ညို
လေးစားစရာ ကောင်းလှပေသည်။

ပညာရှိကောင်းတစ်ယောက် ဝိသသည်ဟု ဝမ်းချိုစိတ်ထဲမှ
တွေးလိုက်မိသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ယနေ့တွင် ယုံစိမ်း၏ မက်မန်းအရက်ကို ခိုး
သောက်ရတော့မည်သာ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းချိုသည် ဆုံးဖြတ်ပြီးလျှင် မဖြစ်မနေ လုပ်ကိုင်တတ်သူ
မဟုတ်ပါလား။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၉

ပညာရှိကြီးယုံစိမ်းကို ကြည့်ရသည်မှာ လပြည့်ဝန်းကိုကြည့်
ရင်း အတွေးရေယာဉ်ကြော၌ နစ်မျောနေပုံရသည်။

ဝမ်းချိုသည် အတန်ကြာ အကဲခတ်ကြည့်ပြီးလျှင် ...

“အင်း ... ဒါ အချိန်ကောင်းပဲ၊ သူက လဝန်းကို ငေးမော
ကြည့်နေတုန်း သူ့ရဲ့မက်မန်းအရက်ကို ခိုးသောက်မှပဲ”

ချက်ချင်းပင် လှုပ်ရှားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

သစ်ပင်အောက်သို့ ခုန်ဆင်းပြီး အိမ်အိုဟောင်းကြီးအနီးသို့
ဖျတ်ခနဲ ချဉ်းကပ်လိုက်သည်။

ထိုစဉ် ပညာရှိကြီး ယုံစိမ်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်
ကို ကြားရလေသည်။

“ထူးဆန်းလိုက်တာ ... ဒီလိုနက္ခတ်တာရာမျိုးကို တွေ့ရခဲ
တယ်”

ထို ရေရွတ်သံကြောင့် ဝမ်းချို အံ့သြသွားသည်။

“ပညာရှိကြီးက ဘယ်လို နက္ခတ်တာရာမျိုး တွေ့မြင်နေရ
လို့လဲ”

ဝမ်းချိုသည် တွေးရင်း ကောင်းကင်ပေါ် အမှတ်မထင်
မော့ကြည့်လိုက်မိလေသည်။

ထိုအခါ လပြည့်ဝန်းအနီးတွင် နီရဲတောက်ပနေသော ကြယ်
တာရာနှစ်လုံးကို တွေ့မြင်ရသည်။

၁၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကြယ်ကြီးနှစ်လုံးကိုကြည့်ရသည်မှာ မျက်လုံးနှစ်လုံးနှင့် တူနေသည်ဟု ခံစားရ၏။

ကောင်းကင်ပေါ်မှ မျက်လုံးနှစ်လုံးက လောကကြီးတစ်ခုလုံးကို မျက်လုံးဒေါက်ထောက်ကြည့်နေသည့်သဘောမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းချိုသည် မက်မန်းအရက် ခိုးသောက်ရန်ပင် မေ့သွားပြီး ကြယ်ကြီးနှစ်လုံးကို ဝေးကြည့်နေမိသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပညာရှိယုံစိမ်း၏ရေခွက်သံ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အင်း ... ဒီနက္ခတ်တာရာ ပေါ်လာတဲ့အတွက် ထူးခြားမှုတစ်ခုခု ဖြစ်ပေါ်လာမှာ အမှန်ပဲ၊ ဘယ်လိုထူးခြားမှုမျိုးလဲ”

ဝမ်းချိုသည် ထိုကိစ္စအပေါ် ပညာရှိကြီးယုံစိမ်းကိုယ်တိုင်က မည်သို့ သုံးသပ်မည်နည်းဟု တွေးတောကာ နားစွင့်နေလိုက်လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွား၏။

ကြယ်နီကြီးနှစ်လုံး တဖြည်းဖြည်း မှေးမှိန်သွား၏။

မကြာမီ ပျောက်ကွယ်သွားမည်သဘော ရှိလေသည်။

သို့သော် ပညာရှိကြီး ယုံစိမ်း၏စကားသံကို မကြားရသေး

ပေ။

အလှနတ်သမီး၏ဟောနိဂုံး (၀) ❖ ၁၁

“ပညာရှိကြီးတော့ ဒီတစ်ခါ အဖြေရှာမရတဲ့ ပြဿနာတစ်ခုနဲ့ ခေါင်းရှုပ်နေပြီ ထင်တယ်”

ဝမ်းချိုသည် မူလ ရည်ရွယ်ချက်အတိုင်း မက်မန်းအရက် ခိုးသောက်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်၏။

လှုပ်ရှားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ...

“ဟုတ်ပြီ ... ဒါဟာ စောရဘုရင်နက္ခတ်ပဲ”

ပညာရှိကြီးယုံစိမ်း၏ ရေခွက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဟိုက်”

ဝမ်းချို လွှတ်ခနဲ အသံထွက်သွား၏။

ကပ္ပာကယာ ပါးစပ်ကို လက်ဝါးဖြင့် ဝိတ်ထားလိုက်ရလေသည်။ သူ၏ ရေခွက်သံကို ပညာရှိကြီး ကြားသွားလေမည်လားဟု စိုးရိမ်မကင်း ဖြစ်နေစဉ်မှာပင် ...

“စောရအပေါင်းကို သရဖူဆောင်းမယ့် နက္ခတ်ပဲ၊ အင်း ... ဒီနက္ခတ်ကြိုတဲ့အချိန်မှာ မွေးလာတဲ့ကလေးကတော့ တကယ့်လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာမှာပဲ၊ သူဟာ စောရတို့ရဲ့ဘုရင် ဖြစ်လာမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွှဲဘဲ”

ပညာရှိကြီးယုံစိမ်း၏ ရေခွက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရပြန်လေသည်။

၁၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းချို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

ပညာရှိယုံစိမ်းသည် မဟုတ်ဘဲ မသေချာဘဲ ပြောမည့်သူ မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် လောကပေါ်တွင် သူ့ထက်တော်သော စောရ တစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာတော့မည်ဆိုခြင်းကို ချွင်းချက်မရှိ လက် ခံရပေတော့မည်။

ဝမ်းချိုသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ပို၍ မရိုးမရွ ဖြစ်လာသည်။
သို့သော် ...

“ဒီအချိန်မှာ ကလေးတွေအများကြီး မွေးမယ်ဆိုရင်တော့ အားလုံးဟာ စောရဘုရင်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတော့မှာပေါ့”

ထိုသို့ တွေးမိပြန်သောအခါ ဝမ်းချို စိတ်သက်သာရာရသွား လေသည်။

“စောရဘုရင်ဆိုတာ တစ်ယောက်တည်းပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့။ လောကပေါ်မှာ ငါထက်တော်တဲ့လူ တစ်ယောက်ရှိတာပဲ မယုံနိုင် စရာ ကောင်းနေပြီ၊ အများကြီးရှိလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ပညာရှိကြီးစကားမှာ မဖြစ်နိုင်ဟု တွေးလိုက်မိခြင်း ဖြစ် သည်။

သူသည် အိမ်အိုကြီး၏နံရံတွင် ကပ်နေပြီဖြစ်ရာ ပြတင်း ပေါက်တစ်ခုအနီးသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၃

ပြတင်းပေါက်အနီး ကပ်မိလိုက်သည်နှင့် ...

‘ချက်’

မြည်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာကာ စေ့ထားသော ပြတင်း တံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

ဝမ်းချိုသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အိမ်အိုကြီးထဲသို့ လျှော့ခနဲ ခုန်ဝင်ထွက်လေတော့၏။

ညဉ့်နက်နေပြီဖြစ်သော်လည်း ယုံစိမ်းကား အတွေးကောင်း နေဆဲ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

ယုံစိမ်းသည် ညသန်းခေါင်အချိန်ရောက်မှ မက်မန်းအရက် ကို သောက်လေ့ရှိကြောင်းလည်း ဝမ်းချိုသိထား၏။

ဝမ်းချိုသည် ခြေဖော့နင်းကာ မီးလင်းနေသော အခန်းဆီ သို့ ချဉ်းကပ်သွားသည်။

ထိုအခန်းသည် ပညာရှိကြီးယုံစိမ်း၏အခန်း ဖြစ်သည်။

အခန်းတံခါး ဖွင့်ထား၏။

ဝမ်းချိုချောင်းကြည့်လိုက်သောအခါ အခန်းတွင်း၌ လူသူ တစ်စုံတစ်ယောက်မှ မတွေ့ရပေ။

အခန်းတွင်း၌ စားပွဲကုလားထိုင်များနှင့် စာအုပ်များ ထည့် ထားသည့် ဗီရိုများ အစီအရီ ရှိနေသည်။

စားပွဲပေါ်တွင် ကြေးခွက်လေးတစ်လုံး ရှိနေ၏။

၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုကြေးခွက်လေးအတွင်း၌ မက်မန်းအရက် ရှိနေရမည် ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းချို ခံတွင်းချဉ်လာသည်။

မက်မန်းအရက်သည် သူနှင့် လက်တစ်ကမ်းအကွာတွင် ရောက်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဝမ်းချိုသည် အခန်းတွင်းသို့ဝင်ရန် ခြေလှမ်းပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် ...

“ဟုတ်ပြီ ဟုတ်ပြီ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ဝရန်တာအတွင်း ရပ်နေခဲ့သော ပညာရှိကြီးယုံစိမ်းက အခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းချို ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ တံခါးနောက်ကွယ်၌ ဝင်ပုန်းနေလိုက်လေ သည်။

တံခါးကြားမှနေပြီး အခြေအနေ ကြည့်လိုက်သည်။

ပညာရှိယုံစိမ်းသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်မို့ ပတ်ဝန်းကျင် ကို လုံးဝကရုစိုက်မိပုံမရပေ။

အခန်းတွင်းသို့ ရောက်လာသည်နှင့် ဗီရိတစ်လုံးဆီသို့ လှမ်း သွားပြီး တံခါးကို ဆွဲဖွင့်ကာ အစီအစဉ်ရှိနေသော စာအုပ်များကြားမှ

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၅

စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ရွေးချယ်ယူလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် စားပွဲတွင်ထိုင်ကာ စာအုပ်ကို စိမ်ပြေနပြေ ဖတ် ရှုနေလေတော့သည်။

ဝမ်းချိုသည် တံခါးကြား၌ ပုန်းအောင်းရင်း ခေါင်းကုတ် လိုက်မိသည်။

“ဒီအတိုင်းဆိုရင်တော့ မက်မန်းအရက်ကို သောက်ရတော့ မယ် မထင်ဘူး”

တွေးရင်း စိတ်ဖျက်လာလေသည်။

ထိုစဉ် ...

“ဟုတ်ပြီ ... ငါသိချင်တာ ဒါပဲ”

ပညာရှိယုံစိမ်း၏ ဝမ်းသာအားရ စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ လေသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

“စောရဘုရင် နက္ခတ်ထွက်ပေါ်လာချိန်မှာ မွေးဖွားတဲ့ ကလေးဟာ စောရဘုရင် ဖြစ်လာလိမ့်မယ်၊ ဒီကလေးမှာ ထူးထူးခြား ခြား မျက်ခွံနှစ်ဖက်မှာ မွဲနီနှစ်လုံး ပါလာလိမ့်မယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ဝမ်းချို မျက်လုံးပြူးသွားသည်။

စောရဘုရင်ဖြစ်လာမည့် ကလေးတစ်ယောက် ထွက်ပေါ် လာမည့် သဲလွန်စကို သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝမ်းချိုသည် မက်မန်းအရက်ကို စိတ်မဝင်စားတော့ပါ။
 မျက်ခွံပေါ်တွင် မွဲနီနှစ်လုံးရှိသောကလေးကို စိတ်ဝင်စား
 သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။
 ဝမ်းချို အခန်းအပြင်ဘက် ထွက်လိုက်သည်။
 ထို့နောက် ပညာရှိ ယုံစိမ်းအား ကျောခိုင်းလိုက်၏။
 မကြာမီမှာပင် ဝမ်းချိုသည် အိမ်အိုဟောင်းကြီးနှင့် ဝေးရာ
 သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်ပေတော့သည်။

ငါးနှစ်ဆိုသော အချိန်သည် အလွန်လျင်မြန်စွာ ကုန်ဆုံး
 သွားခဲ့လေသည်။
 ဝမ်းချိုသည် ငါးနှစ်အတွင်း သိသိသာသာ အိုစာသွားလေ
 သည်။
 သူ၏ ခြေဖနောင့်များလည်း အသားမာ တက်လာသည်။
 ငါးနှစ်အတွင်း သူသည် အရပ်ရှစ်မျက်နှာသို့ ခြေချင်းလိမ်
 အောင် သွားလာခဲ့သည်။
 သိုင်းလောက တစ်နံတစ်လျား သွားခဲ့သည်။

အထွတ်သမီး၏ဟောနိဂုံး (၈) ❖ ၁၇

မြို့ရွာအနှံ့ သွားခဲ့သည်။
 မျက်ခွံပေါ် မွဲနီရှိသော ကလေးငယ်ကို လိုက်လံရှာဖွေခြင်း
 ဖြစ်သည်။
 သူသည် လောကပေါ်တွင် စောရဘုရင်ဖြစ်မည့် ကလေး
 တစ်ယောက် မွေးဖွားခဲ့ပြီဟု ယုံကြည်ထားသည်။
 ထို့ကြောင့် တွေ့အောင် လိုက်ရှာနေခြင်း ဖြစ်သည်။
 ထိုကလေးအား တစ်နေ့နေ့တွင်တော့ မလွဲမသွေတွေ့ရ
 လိမ့်မည်ဟု ကောင်းစွာယုံကြည်ထားလေသည်။

ရှာပုံတော်

‘ဗိုင်း’

မိုးခြိမ်းသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် လျှပ်ပန်းလျှပ်နွယ်များ ဝင်းလက် သွားလေသည်။

ဝမ်းချိုသည် အရက်ဆိုင်လေးအတွင်း၌ ထိုင်ကာ အရက် သောက်နေသည်။

ဝမ်းချိုသည် အရက်သုံးလေးခွက် သောက်ပြီးသောအခါ ရုတ်တရက် စိတ်ထဲ၌ အာသီသတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

ပညာရှိ ယုံစိမ်း၏မက်မန်းအရက်ကို သောက်လိုစိတ် ဖြစ် ပေါ်လာခြင်းတည်း။

မက်မန်းအရက်ကြောင့် စောရဘုရင်ဖြစ်မည့် ကလေးငယ် တစ်ယောက် လောကပေါ်တွင် မွေးဖွားလာမည်ဖြစ်ကြောင်း သိလာ ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကလေးငယ်။

ထိုကလေးငယ်အား လိုက်လံရှာဖွေနေခဲ့သည်မှာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပြီ ဖြစ်သည်။

သို့တိုင် စောရဘုရင်ဖြစ်မည့် ကလေးငယ်ကို ရှာမတွေ့ခဲ့ သေးပါချေ။

ထိုကလေးငယ် မည်သည့်နေရာ၌ ရှိနေပါသနည်း။

ဝမ်းချိုသည် မက်မန်းအရက်ထက် စောရဘုရင် ဖြစ်မည့် ကလေးကို ပို၍ တွေ့လိုလာတော့သည်။

သူက မိုးအောက်မြေပြန့်အနှံ့တွင် လိုက်လံရှာဖွေခဲ့သည်။

သို့သော် ထိုကလေးငယ်၏ အရိပ်အယောင်ပင် မတွေ့ခဲ့ ရပါ။

ပညာရှိကြီး ယုံစိမ်းပြောသလို မဖြစ်နိုင်တော့ပြီလောဟုပင် တွေးလာမိသည် အထိပင်။

ထိုစဉ် အရက်ဆိုင်လေးထဲသို့ လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်လာ သည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူမှာ အရက်သမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

ဟောင်းနွမ်းနေသောအဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး အရက်နဲ့တထောင်းထောင်း ထနေလေသည်။

ထိုလူသည် ဆိုင်ထဲသို့ ဒယ်ဒယ်ဖြင့် ဝင်လာခြင်း ဖြစ်လေ သည်။

၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူ၏နောက်မှ ညစ်ပတ်ပေကျနေသော ကလေးငယ် တစ်ယောက် လိုက်ပါလာလေသည်။

ကလေးငယ်သည် အစာရေစာ ဝဝလင်လင် မစားရသဖြင့် ပိန်လိုလွန်းလှသည်။

အသားအရေ ဝါကြင်ကြင် မျက်တွင်းဟောက်ပက်လေး ဖြစ်နေသည်။ ခိုင်ထံသို့ ရောက်လာလျှင် ...

“အရက်တစ်အိုးပေး”

အရက်သမားက အော်ပြောလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်တစ်ယောက်က ...

“အရက်တစ်အိုး ငွေတစ်ဆယ်ဗျ”

ဟု ခပ်မာမာ ပြန်ပြောလိုက်လေသည်။

အရက်သမားအသွင်ကို သဘောမကျကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေလေသည်။

“ဘာပြောတယ်ကွ၊ ငါက အရက်ဖိုး မပေးနိုင်ဘူးလို့များ ထင်နေလို့လား”

အရက်သမားက ပြောရင်း အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငွေနှိုက်ထုတ်လိုက်သည်။

သူ၏လက်ထဲ၌ ကြေးပြားလေးများ တချွင်းချွင်းမြည်ကာ ထွက်လာသည်။

အထွတ်သမီး၏စာယာနီဝုံး (၁) ❖ ၂၁

အရက်သမားက ကြေးပြားလေးများကို ပေးလိုက်၏။

ဆိုင်လုလင်က ရေတွက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားပိုက်ဆံက တစ်ဆယ်မှမပြည့်တာ၊ ရှစ်ကျပ်ပဲ ရှိတယ်ဗျ”

“ဘာပြောတယ် ... ရှစ်ကျပ်ပဲ ရှိတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

အရက်သမား မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆိုင်လုလင်လက်ထဲမှ ကြေးပြားလေးများကို ပြန်ယူကာ ရေတွက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

အမှန်ပင် ကြေးပြားလေးများ အားလုံးပေါင်းလိုက်သောအခါ ရှစ်ကျပ်သာရှိသည်ကိုတွေ့ရလေသည်။

အရက်သမား မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဟင် ... ငွေရှစ်ကျပ်ပဲ ရှိတော့ပါလား”

သူ၏အကြည့်သည် နောက်ဘက်တွင် ခပ်ကုပ်ကုပ်လေးရပ်နေသော ကလေးငယ်ထံသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဘာမပြော ညာမပြော ကလေးငယ်အား ဖြန့်ခနဲ ရိုက်ချလိုက်ပြီးမှ ...

“ပြောစမ်း ... နှစ်ကျပ်ကို မင်းယူလိုက်တယ် မဟုတ်လား”

ဝမ်းချို မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဒီလူ တော်တော်ရက်စက်တဲ့လူပဲ”

ဟုစိတ်ထဲမှရှေ့တလှိုက်မိလေသည်။ ဆိုင်လုလင်ကလည်း

“ဟေ့လူ ... ကလေးကို မရိုက်ပါနဲ့ဗျ”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။ အရက်သမားက ...

“မင်းက သူ့အကြောင်း ဘာသိလို့လဲ၊ ဒီကောင်လေးက

ကြီးလာရင် စောရတစ်ယောက်ဖြစ်မှာ”

ထိုစကားကြောင့် ဝမ်းချို မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

အရက်သမားက ...

“ဒီကောင်လေးက ပြိုဟ်ကောင်လေးကွ၊ ဘယ်သူက စွန့်ပစ်ထားမှန်း မသိဘူး၊ လမ်းပေါ်မှာ တွေ့လို့ သနားတာနဲ့ ကောက်ယူပြီး မွေးစားထားတာ၊ ဒုက္ခပေးလိုက်တာ မပြောပါနဲ့တော့၊ လက်ဆော့ ခြေဆော့လည်း ရှိတယ်၊ ဘယ်လိုနုကွတ်နဲ့ယှဉ်ပြီး မွေးလာသလဲ မပြောတတ်ဘူး၊ သူ့အကြောင်းသိလို့ ငွေကို သေသေချာချာ ထုပ်ထားတာတောင် ရအောင် ခိုးသွားသေးတယ်၊ ကဲ ပြောစမ်း ... ငွေနှစ်ကျပ်ခိုးပြီး မင်း ဘာလုပ်လိုက်သလဲ”

ကောင်လေး၏ဦးခေါင်းကို တဒေါက်ဒေါက်မြည်အောင် သုံးလေးချက်ခေါက်ကာ မေးလိုက်လေသည်။ ကောင်လေးက မငိုပါ။

အရိုက်အနှက်ခံရဖန်များပြီဖြစ်၍ အရှေ့ထူနေပြီ ဖြစ်ပုံရလေသည်။

အထူးနတ်သမီး၏စာအုပ်နံပါတ် (၁) ❖ ၂၃

“ကျွန်တော် မုန့်ဝယ်စားလိုက်ပြီ”

အရက်သမား ဒေါပြသွားလေသည်။

“တောက် ... မင်းမုန့်ဝယ်စားပစ်လိုက်တော့ ငါ အရက်သောက်ဖို့တောင် မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အကြောင်း ပြရသေးတာပေါ့”

ဟု ပြောပြီး ကောင်လေး၏လက်ကိုဆွဲကာ ဆိုင်ထဲမှ ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။ ဝမ်းချို မနေနိုင်တော့ပါ။

ထိုင်ရာမှထကာ အရက်သမားအနီးသို့ လှမ်းသွားပြီး ...

“ကဲပါဗျာ ... ကလေးကို ရိုက်မနေပါနဲ့တော့၊ ကျုပ်က အရက်တစ်အိုး ဝယ်ပေးလိုက်ပါ့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အရက်သမားက ဝမ်းချိုကိုကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားက အရက်ဖိုးပေးမယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျုပ်က သူများတိုက်တဲ့အရက် သောက်တဲ့လူ မဟုတ်ဘူးဗျ”

အရက်သမား၏စကားကြောင့် ဝမ်းချို မည်သို့ပြောရမှန်း မသိ ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

အရက်သမား၏ဒေါသသည် ကောင်လေးပေါ်သို့ ကျရောက်နေပါသည်။

“ခွေးကောင် ... မင်းသိမယ် လိုက်ခဲ့”

ဆိုင်အပြင်ဘက် ခေါ်ထုတ်သွားရန် အတင်းဆွဲနေ၏။

ကောင်လေးက ဘာမှမပြောပေ။

အရက်သမားနောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေ၏။

ဝမ်းချိုက လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်တော့သဖြင့် ...

“ကဲပါ ... ကလေးကို ရိုက်မနေပါနဲ့တော့၊ အရက်တစ်အိုးဖိုး

ကျုပ်စိုက်ပေးတာ လက်ခံပါဗျာ”

ဟု ပြောကာ ကောင်လေးအား ဖမ်းဆွဲလိုက်လေသည်။

အရက်သမားက ...

“ကျုပ်က သူ့ကို ဆုံးမမှဖြစ်မယ်ဗျ”

သူတစ်ပြန်ကိုယ်တစ်ပြန် ဆွဲလိုက်ကြရာ ဝမ်းချို အသာရ သွားလေသည်။

ကောင်လေးကို အကာအကွယ်ပေးသည့်သဘောဖြင့် ဖက် ထားလိုက်ပြီး ...

“အရက်တစ်အိုးဖိုး ကျုပ် စိုက်ပေးပို့မယ်ဗျာ”

ဟုပြောကာ ငွေအိတ်ကို နှိုက်ယူလိုက်၏။

သို့သော် ငွေအိတ်ကို ရှာမရတော့ပါ။

“ဟိုက်”

ဝမ်းချို ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

မကြာသေးမီကပင် သူ၏အိတ်ထဲ၌ ငွေအိတ်လေး ရှိနေခဲ့ သေးသည် မဟုတ်ပါလော။

ဝမ်းချို မျက်စိမျက်နှာပျက်သွားသည်ကို မြင်ရလျှင် အရက် သမားက ...

“ဘာလဲ ... ခင်ဗျားရဲ့ငွေအိတ် မရှိတော့ဘူး မဟုတ်လား”

ဝမ်းချို မနေသာတော့ဘဲ ...

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်ရသည်။

အရက်သမားက ...

“ဒါဆိုမယူနဲ့ ... ဟေ့ကောင် သူများငွေအိတ် ပြန်ပေးလိုက်

စမ်း”

ဟု ကောင်လေးကို ငေါက်လိုက်လေသည်။

ကောင်လေးက အထုပ်လေးတစ်ထုပ်ကို ချက်ချင်းပြန်ပေး လေသည်။

“ဟိုက်”

ဝမ်းချို လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိပြန်လေသည်။

အကြောင်းမှာ ကောင်လေး၏လက်ထဲမှ အထုပ်လေးသည် သူ၏ငွေအိတ်လေး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

“မင်း မင်း ဘယ်အချိန်က နှိုက်ယူလိုက်တာလဲ”

၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟု အထိတ်တလန့် မေးလိုက်မိလေသည်။

“အခုပဲ နှိုက်လိုက်တာပါ”

“အခုပဲ”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“နေပါဦး ... မင်းက ဘာကြောင့် နှိုက်လိုက်တာလဲ”

“ဟို ဟို ... ဝါသနာပါနေလို့ပါ”

“ဘာကွ”

ဝမ်းချို၏အသံ ကျယ်လောင်သွားသဖြင့် ကောင်လေး
ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်လေသည်။

အရက်သမားက ...

“ကဲ ... ခင်ဗျား မြင်ပြီမဟုတ်လား၊ သူ့ရဲ့ လက်စွမ်းလက်စ
ကိုလေ၊ တစ်နေ့ စောရတုရင် ဖြစ်လာမယ့်ကောင်လေးဗျ”

ဝမ်းချို ခေါင်းနားပန်းကြီးသွားသည်။

စောရတုရင်ဆိုသော စကားလုံးသည် သူ့အား ခြောက်လှန့်
လိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စောရတုရင် သူလို အကျော်အမော် စောရအမိပတ်ကြီး
တစ်ယောက်ပင် မသိလိုက်ရအောင် ငွေအိတ်နှိုက်ယူနိုင်သော
ကောင်လေးသည် စောရတုရင် ဖြစ်သင့်ပါသည်။

ဝမ်းချို လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၂၇

“မှန်းစမ်း”

ကောင်လေး၏လက်ကိုဆွဲကာ မျက်နှာကို သေသေချာချာ
ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကောင်လေးက သူ့အား မော့ကြည့်လာပါသည်။

ဝမ်းချိုသည် ကောင်လေး၏မျက်နှာနှစ်ဖက်ကို ဂရုစိုက်ပြီး
ကြည့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်သည်။ အရက်သမားက ...

“ခင်ဗျား ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဟု မေးလေသည်။ ဝမ်းချိုက ...

“သူ့ရဲ့ မျက်နှာကိုကြည့်တာ”

“မျက်နှာ ... ဟုတ်လား၊ မျက်နှာပေါ်မှာ မွဲနီတစ်လုံးစီပါလာ
တယ်ဗျ၊ ဒါပေမဲ့ ကြီးလာတော့ မွဲခြောက်လို့ဖြစ်ပြီး မထင်ရှားတော့
ဘူး”

ဝမ်းချိုသည် ထခုန်မိမတတ် ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူ လိုက်ရှာခဲ့သည့် ကလေးအား မမျှော်လင့်ဘဲ တွေ့လိုက်
ရပြီဟု ယုံကြည်လိုက်လေသည်။

“နေပါဦး ... သူ ဘယ်တုန်းက မွေးတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ အရက်သမားက ...

“သူ့ မိဘတွေကတော့ ခုနစ်လပိုင်း လပြည့်ညမှာမွေးတာ
လို့ ပြောခဲ့ကြတာပဲ”

၂၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရုတ်တရက် ဝမ်းချို ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်သည်။

“ဒီကလေးကို ကျုပ်ခေါ်သွားမယ်”

အရက်သမား အံ့သြသွားသည်။

“သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်”

“ဟုတ်တယ်”

“ကောင်းတယ် သိပ်ကောင်းတယ် ... ကျုပ် သူ့ကို စိတ်
ကုန်တာ ကြာပြီ”

ဝမ်းချိုသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ...

“ငါနဲ့လိုက်ခဲ့ ... မင်း ကောင်းကောင်းစားရမယ်၊ ကောင်း
ကောင်းနေရမယ်”

ဟုပြောကာ ကောင်လေး၏လက်ကိုဆွဲကာ အရက်ဆိုင်ထဲ
မှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

ကောင်လေးလည်း ဘာမှမပြောဘဲ လိုက်သွား၏။

သူ၏ဘဝသည် မည်သည့်အခြေအနေရောက်ရောက် မထူး
ဟု သဘောထားပုံ ရလေသည်။

သို့ဖြင့် ဝမ်းချိုသည် စောရဘုရင် ဖြစ်လာမည့် ကောင်လေး
အား ရှာဖွေတွေ့ရှိသွားလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အလှနတ်သမီး၏မယာနိဝံး (၁) ❖ ၂၉

ရွှေနားကွင်းနှင့်ပဝါနီ

သိုင်းလောကတွင် အလွန်လျှို့ဝှက်ပြီး အလွန်ကြောက်စရာ
ကောင်းသော နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း ဟူ၍ ရှိသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသည် တစ်နှစ်တာကာလ၏ နေ့ရက်များကို
အမှတ်အသားပြုကာ ဂိုဏ်းခွဲသုံးရာခြောက်ဆယ့်ငါးခု တည်ထောင်
ထားသည်။

လူအင်အား တောင့်တင်းသလို ထိပ်တန်းသိုင်းပညာရှင် ပင်
ပါဝင်နေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်ချက်မှာ အဖွဲ့ဝင်အချင်းချင်း တစ်
ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ဂိုဏ်းသားများ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မသိနိုင်ကြ
သည့်အတွက် ဂိုဏ်းခေါင်းဆောင် မည်သူမည်ဝါဖြစ်ကြောင်း ပို၍
မသိကြတော့ပေ။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းတွင် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာသေး
အခါ သိုင်းလောကတွင် အလွန်အံ့သြဖွယ်ကောင်းသော ကိစ္စများ

၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဖြစ်ပေါ်လာရလေတော့သည်။

စုပန်မြို့ ...။

စုပန်မြို့သည် မြို့ဟူ၍ဆိုနိုင်သော မြို့ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်ပါသည်။

လမ်းဆုံလမ်းခွဲဖြစ်ပြီး ကုန်သည်ပွဲစားများ ဖြတ်သွားဖြတ်လာရှိသဖြင့် စည်စည်ကားကားလည်း ရှိသည်ဆိုရပေမည်။

စုပန်မြို့တွင် အိမ်ခြေသုံးရာခန့်သာ ရှိလေသည်။

သို့သော် မြို့တစ်မြို့၏အင်္ဂါရပ်နှင့်အညီ စားသောက်ဆိုင်များ၊ အထည်အလိပ် ရောင်းချသောဆိုင်များ၊ လူသုံးကုန်ပစ္စည်းဆိုင်များ၊ တည်းခိုခန်းများ ရှိလေသည်။

စုပန်မြို့သည် မည်သည့်အချိန်ကာလကမှ ထင်ရှားခဲ့ဖူးသောမြို့မဟုတ်ခဲ့ချေ။

သို့သော် မကြာသေးမီကမှ လျှို့ဝှက်စွာ ထွက်ပေါ်လာခဲ့သော သတင်းတစ်ခုကြောင့် စုပန်မြို့သည် နေ့ချင်း ညချင်း ထင်ရှားလာခဲ့လေသည်။

အထွတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၃၁

စုပန်မြို့တွင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်နေသော နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ သိုင်းလောက၏ အစိုးတန်ပစ္စည်းတစ်ခု ရောင်းချမည်ဟူသော သတင်းထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုသတင်းကို သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက သိကြသည်တော့မဟုတ်ပါ။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ သိုင်းလောကသားအချို့ကိုသာ အသိပေးခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် သတင်းကြားသွားကြသူများသည် စုပန်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ကြတော့သည်။

မကြာမီ မိုးချုပ်တော့မည် ဖြစ်သည်။

စုပန်မြို့၏ ညနေဆည်းဆာအချိန်သည် အစည်ကားဆုံးဟုဆိုနိုင်လေသည်။ လမ်းပေါ်တွင် ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်ဆင်ထားကြသူများ ဥဒဟို သွားလာနေကြသည်။

ဈေးသည်များ၏ ဝယ်ပါယူပါ တစာစာအသံများ၊ လမ်းသွား လမ်းလာများ၏ စကားပြောသံများ ကျွက်ကျက်ညီနေသည်။

၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုအချိန်တွင် ရုတ်တရက် လမ်းမကြီးတစ်ဖက်မှ လူတစ်စု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူစုမှာ ကိုးယောက်တိတိရှိလေသည်။

ထိုလူကိုးယောက်သည် လမ်းသွားလမ်းလာများနှင့် မတူဘဲ ထူးခြားသူများ ဖြစ်နေကြပါသည်။

ထိုလူများသည် အဝါရောင်အင်္ကျီများ ဝတ်ဆင်ထားကြသည်။

ခါးစည်းကြိုးအနီရောင်ကို ဆင်တူစည်းထားကြသည်။

သူတို့၏ဝဲဘက်နားတွင် ရွှေနားကွင်းတစ်ကွင်းစီ တပ်ဆင်ထားသည်။

သူတို့၏ဆံကေသာများသည် ပန်းပေါ်ထိတိုင်အောင် ရှည်လျားပြီး ဝဲကျနေ၏။

လေငွေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာသောအခါ ဖွာခနဲ ဖွာခနဲ လွင့်ဖွံ့သွားလေသည်။

လူကိုးယောက်သည် လမ်းမကျယ်အတိုင်း ရင်ပေါင်တန်းကာ လျှောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။

လမ်းသွားလမ်းလာများသည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် ထိုလူများကို သတိပြုမိသွားကြပြီး ရှိန်သွားကြသည်။

တဖြည်းဖြည်း ဘေးသို့ ရှံသွားကြသည်။

အကုန်တိသမီး၏ဓာတ်နိဂုံး (၀) ❖ ၃၃

ထိုအခါ လမ်းပေါ်တွင် ရင်ပေါင်တန်းကာ လျှောက်လာသော ထိုလူကိုးယောက်မှာ ဘွားဘွားကြီးပေါ်လာလေတော့သည်။

သူတို့၏ နီကြင့်ကြင့်ရှိသော ဆံပင်များ၊ သွေးရောင်ကင်းမဲ့ကာ လူသေအလောင်းပမာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ရှိနေသော မျက်နှာများ၊ မျက်လုံးမလှုပ်၊ မျက်တောင်မခတ်၊ ဒူးမကွေး၊ လက်မလှုပ်၊ သူတို့၏ ခန္ဓာကိုယ်သည် တောင့်တောင့်ကြီးဖြင့် လမ်းလျှောက်လာသည်ကို တွေ့နိုင်၏။

ထိုလူများအား ရုတ်တရက် တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် လူသေအလောင်းများ သုသာန်ထဲမှ ထွက်လာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရလိမ့်မည် ဖြစ်သည်။

သူတို့အား တွေ့လိုက်ရသည်နှင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သည့် စိတ်များ ဖြစ်ပေါ်လာကြမည်မှာ မလွဲချေ။

ထိုလူကိုးယောက်က မည်သူ့ကိုမျှ ဂရုမစိုက်ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး လျှောက်လာနေကြဆဲ။

လမ်းပေါ်မှ ဆူဆူညံညံအသံများ ရုတ်ခြည်းတိတ်ဆိတ်သွားသည်။

ဈေးသည်များ အသံတိတ်သွား၏။ လမ်းသွားလမ်းလာများ စကားမပြောကြတော့ပါ။

ကလေးငိုသံ၊ ရွေးဟောင်သံပင် မကြားရပါ။

၃၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သက်ရှိသက်မဲ့ ကင်းမဲ့သွားသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားခြင်း ဖြစ်လေတော့သည်။

ထိုလူကိုးယောက်သည် မည်သူ့ကိုမျှမရှုမစိုက်ဘဲ ရှေ့ဆက်လျှောက်သွားလေသည်။

မင်းလမ်းမကြီးအဆုံးတွင် ဟောင်းနွမ်းအိုမင်းနေပြီဖြစ်သော အဆောက်အအုံတစ်လုံး ရှိနေပါသည်။

ထိုအဆောက်အအုံမှာ တည်းခိုခန်းတစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

အဆောက်အအုံရှေ့တွင် အလံတိုင်အဖြစ် အသုံးပြုထားသော သစ်သားတိုင် တစ်လုံးရှိသည်။

ထိုသစ်သားတိုင်သည် ဝါးတစ်ရိုက်ခန့် ရှည်လေသည်။

သစ်သားတိုင်ပေါ်တွင် တန်းတစ်ခုရိုက်ကာ မီးပုံးငါးလုံး ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ပထမမီးပုံးတွင် 'ဌာ' ဟူသော စာလုံးတစ်လုံး ရေးထားလေ၏။

ဒုတိယမီးပုံးတွင် 'အင်း' ဟူသော စာလုံး ရေးထား၏။

အလှူနတ်သမီး၏ဗာယာနိပုံး (၁) ❖ ၃၅

တတိယမီးပုံး၌မူ 'တည်း' ဟူသောစာလုံး ရေးထားသည်။

စတုတ္ထမီးပုံး၌မူ 'နိ' ဟူသောစာ ရေးထားပြီး ပဉ္စမပုံးတွင် 'ခန်း' ဟူသော စာလုံးကို အနက်ရောင်ဆေးဖြင့် ထင်ရှားပြတ်သားစွာ ရေးထားလေသည်။

ထိုမီးပုံးငါးလုံးကို တစ်ဆက်တည်း ကြည့်လိုက်မည်ဆိုပါက 'ဌာအင်းတည်းခိုခန်း' ဟု ရေးထားသည်ကို တွေ့ရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဌာအင်း တည်းခိုခန်း ...။

လူသေအလောင်းနှင့်တူသော လူကိုးယောက်သည် တောင့်တောင့်ကြီးလျှောက်လာကြရင်း ဌာအင်းတည်းခိုခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူကိုးယောက်သည် ရှေ့ဆက်လျှောက်မသွားကြတော့ဘဲ ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ကြသည်။

ရုတ်တရက် ထိုလူကိုးယောက်ထဲမှ လူတစ်ယောက်သည် ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူသည် ခေါင်းဆောင်ဖြစ်ပုံရသူလည်း ဖြစ်သည်။

ထိုလူသည် ဘာအင်းတည်းခိုခန်းကို နီရဲသောမျက်လုံးများ

ဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

၎င်း၏ နားတစ်ဖက်တွင် စွပ်ထားသောနားကွင်းကို ဖြုတ်
လိုက်သည်။

‘ချင်’

ရွှေနားကွင်းသည် ထိုလူ၏လက်ထဲသို့ ချောချောမောမော
ပင် ပါလာလေသည်။

ထိုသူသည် ရွှေနားကွင်းကို လက်ထဲ တစ်ချက်ချိန်ဆကြည့်
လိုက်၏။

ပြီးမှ လက်ကို မသိမသာ ဝှေ့ယမ်းလိုက်လေသည်။

ရွှေရောင်အလင်းတန်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ရွှေနားကွင်းသည် ရုတ်ခြည်း ပစ်လွင့်သွားပြီး ...

‘ဒေါက်’

တည်းခိုခန်း၏ အဝင်တံခါးမကြီးဘေးရှိ အိမ်တိုင်၌ နက်ရှိုင်း
စွာ နစ်မြုပ်စိုက်ဝင်သွားလေသည်။

အုတ်တိုင်နှင့် ရွှေနားကွင်း ပြင်းထန်စွာ ထိတွေ့မိလိုက်ခြင်း
ကြောင့် မီးပွင့်လေးများပင် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏စာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၃၇

ထိုလူသည် အုတ်တိုင်တွင် စိုက်ဝင်နေသော ရွှေနားကွင်းကို
ကြည့်ကာ သဘောကျသွားပုံရလေသည်။

ထို့နောက် သူ၏လက်တစ်ဖက် လှုပ်ရှားလိုက်ပြန်သောအခါ
ဝင်းလက်တောက်ပသော အလင်းရောင် ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်ထဲ
ဓားတစ်လက် ပါလာလေသည်။

ထိုလူသည် ပန်းပေါ် ဝဲကျနေသော ဆံပင်အချို့ကို သပ်
တင်လိုက်ပြီး လက်ထဲမှဓားဖြင့် လှီးဖြတ်လိုက်၏။

ဆံပင်အချို့ တိခနဲ ပြတ်ကျသွားသည်။

ထိုလူသည် နီကြင့်ကြင့် ဆံပင်များကို ကိုင်ကာ အုတ်တိုင်
အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွား၏။

အုတ်တိုင်တွင် တစ်ဝက်မြုပ်ကာ တစ်ဝက်ပေါ်နေသော
ရွှေနားကွင်းတွင် နီကြင့်ကြင့် ဆံပင်များကို ချည်နှောင်လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်
ပြောင်လာသည်။

အားရကျေနပ်သွားသည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

ပြီးလျှင် ထိုလူသည် မလှမ်းမကမ်း၌ ရပ်စောင့်နေသည့်
သူ၏လူရှစ်ယောက်ထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်၏။

ထိုလူများနှင့်အတူ ရင်ပေါင်တန်းလိုက်သည်။

အရေးကြီးသောကိစ္စတစ်ခု လုပ်ကိုင်ပြီးစီးသွားဟန်ဖြင့်

၃၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူကိုးယောက်သည် ခပ်တောင့်တောင့်ကြီးဖြင့် တည်းခိုခန်းရှေ့မှ ထွက်သွားကြလေတော့သည်။

ဝှာအင်းတည်းခိုခန်း ...။

ဝှာအင်းတည်းခိုခန်း အုတ်တိုင်တွင် နီကြင့်ကြင့် ဆံပင်များ ချည်နှောင်ထားသည့် ရွှေအားကွင်းတစ်ဖက် စိုက်ဝင်လျက်ရှိသည်။

လေဝှေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာသောအခါ နီကြင့်ကြင့် ဆံပင် များသည် တလူလူ လွင့်ပျံ့နေ၏။

ရွှေအားကွင်းနှင့် နီကြင့်ကြင့်ဆံပင်များ။

ထိုပစ္စည်းများသည် ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ပြ ယုဂ်တစ်ခု၏သင်္ကေတအမှတ် အသားများဖြစ်ကြောင်း သိုင်းပညာ မတတ်သူများပင် သိနိုင်ကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

အထွတ်သစ်၊ သစ်၊ သစ်၊ သစ် (၁) ❖ ၃၉

ညနေဆည်းဆာအချိန်သည် တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွား တော့မည် ဖြစ်လေသည်။

ပုစွန်ဆီရောင်တောက်နေသော ကောင်းကင်ပြင်ကြီးသည် ညိုညစ်ညစ် ဖြစ်လာလေသည်။

အမှောင်ထုက နေရာယူလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝှာအင်းတည်းခိုခန်း ပတ်ဝန်းကျင်၌လည်း အမှောင်ရိပ်များ ကျရောက်စပြုလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် ...

‘ခွပ်ခွပ် ခွပ်ခွပ်’

‘ဖြောင်းဖြောင်း ဖြောင်းဖြောင်း’

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မင်းလမ်းမ တစ်ဖက်စွန်းမှ မြင်းစီးသမားတစ်စု ထွက် ပေါ်လာကြလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများသည် ပတ်ဝန်းကျင်ကို လုံးဝ ဂရုမစိုက် ကြဘဲ ဒုန်းစိုင်းနှင်လာကြခြင်းဖြစ်လေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် လူသေအလောင်းနှင့်တူသော လူ ကိုးယောက်ထွက်သွားကြပြီး မရှေးမနှောင်းမှာပင် ထွက်ပေါ်လာ ကြခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

အားလုံး မြင်းရှစ်ကောင် လူရှစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

၄၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုမြင်းစီးသမားများသည် အစိမ်းရောင် အဝတ်အစားများ ဆင်တူဝတ်ဆင်ထားကြလေသည်။

သူတို့၏ နဖူးပေါ်တွင် အနက်ရောင်ခေါင်းစည်းများ စည်းနှောင်ထားကြလေသည်။

ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသန်မာသော လူသန်ကြီးများလည်း ဖြစ်ကြသည်။

သို့သော် ... သူတို့၏မျက်နှာများမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ခက်ထန်တင်းမာ၍နေလေသည်။

မြင်းညိုကြီးများကို ကျွမ်းကျင်စွာ ကိုင်တွယ်စီးနင်းလာကြသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများသည် ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာကြပြီး လေကဲ့သို့ လျင်မြန်ခြင်းမျိုးဖြင့် ဘုရားတည်းခိုခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာကြသည်ဟု ဆိုနိုင်လေသည်။

‘ဟီး ဟီး ဟီး’

‘ဟီး ဟီး ဟီး’

မြင်းဟီသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ထိုလူများက အရှိန်ပြင်းစွာ စီးလာကြသော မြင်းများကို ဘုရားတည်းခိုခန်းရှေ့တွင် ရုတ်တရက် ရပ်တန့်လိုက်ကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

အလှနက်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၄၁

မြင်းညိုကြီးများသည် ရှည်လျားစွာ ဟီလိုက်ကြပြီး ယှဉ်ရပ်လိုက်ကြ၏။

ထို့နောက် မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟီသံများ ကွယ်ပျောက်သွားကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

မြင်းစီးသမား ရှစ်ယောက်သည် အစိမ်းရောင်မျက်လုံးများဖြင့် ဘုရားတည်းခိုခန်းကို အကဲခတ် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဘုရားတည်းခိုခန်းသည် အမှောင်ရိပ်လွှမ်းစ ဆည်းဆာရောင်ခြည်အောက်တွင် ပကတိတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်၍နေသည်။

ထိုလူရှစ်ယောက်သည် တည်းခိုခန်းကို အတန်ကြာအကဲခတ်ကြည့်လိုက်ကြရာတွင် တည်းခိုခန်းအဝင်တံခါးဘေးရှိ အုတ်တိုင်၌ လေလွင့်ပျံ့ဝဲနေသော နီကြင့်ကြင့် ဆံပင်များနှင့် ရွှေနားကွင်းကို တွေ့မြင်သွားကြလေသည်။

မြင်းစီးသမား ရှစ်ယောက်၏ မျက်နှာတွင် မကျေနပ်သည့် အရိပ်အယောင်များ ချက်ချင်း ပေါ်လွင်လာလေတော့သည်။

သူတို့သည် ချက်ချင်းပင် လက်ဝှေ့ယမ်းလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ ...

‘ဝှစ် ဝှစ် ဝှစ်’

စူးရှသော လေတိုးသံများထွက်ပေါ်လာသည်။ အဖြူရောင်အလင်းတန်းများလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၄၂ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

‘ဒေါက် ဒေါက် ဒေါက်’

ကျယ်လောင်သော အသံများလည်း ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဓားရှစ်လက်သည် သစ်သားတိုင်ပေါ်တွင် အစီအရီ စိုက်ဝင်သွားကြလေသည်။

ထိုဓားရှစ်လက်သည် ပါးလွှာပြီး ထက်မြက်သော ဓားများ ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်နေ၏။

ဓားရောင်များ တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေလေသည်။

ထိုဓားရှစ်လက်၏ ဓားရိုးတွင် အနီရောင်ပိုးပဝါများ ချည်နှောင်ထားသေး၏။ လေနှင့်အတူ ပိုးပဝါရှစ်ထည်သည် လွင့်ပျံ့နေ၏။

မြင်းစီးသမားရှစ်ယောက်သည် မြင်းကို မောင်းနှင်ကာ ဌာအင်းတည်းခိုခန်းရှေ့မှ ထွက်သွားကြလေသည်။

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ မြည်ဟည်းထွက်ပေါ်လာပြီး တဖြည်းဖြည်း ဝေးသွားလေသည်။

မကြာပါချေ။ မြင်းခွာသံများနှင့်အတူ မြင်းစီးသမားများပါ ပျောက်ကွယ်သွားကြလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏စာတန်း (၁) ❖ ၄၃

ဌာအင်းတည်းခိုခန်းရှေ့ရှိ သစ်သားတိုင်ပေါ်၌ကား ဓားရှစ်ချောင်းသည် အစီအရီ စိုက်ဝင်ကာ ဓားရိုး၌ ချည်နှောင်ထားသော ပဝါနီများသည် လေထဲ လူးလွန်လျက် ကျစ်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တွင် မှောင်စပြုလာပြီ ဖြစ်လေသည်။

စုပန်မြို့သည် မြို့ငယ်ကလေးတစ်မြို့ ဖြစ်သည်နှင့်အညီ မိုးချုပ်သွားသည်နှင့် တဖြည်းဖြည်း တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့ သည်။ လမ်းပေါ်တွင် လူရိပ်လူယောင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ခွေးတစ်ကောင် ကြောင်တစ်ခြီးမျှ မတွေ့ရတော့ပါ။

အမှန်တော့ စုပန်မြို့၏ရှုခင်းသည် ဤမျှတိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့ခြင်းမျိုး မရှိခဲ့ဖူးပါ။

ယနေ့မှသာလျှင် ထူးထူးခြားခြား ခြောက်သွေ့သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အကြောင်းမှာ မြို့သူမြို့သားများသည် သူတို့၏ မြို့လေးတွင် ထူးခြားမှုဖြစ်ပေါ်လာတော့မည်ဆိုသည်ကို ကောင်းစွာ သတိ

၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပေါက်ထားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ထို့အတူ ငှာအင်းတည်းခိုခန်းတွင် တည်းခိုနေသော ဧည့်သည်များသည် မိုးချုပ်သည်နှင့် အထုပ်အဝိုးများယူကာ ထွက်လာကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

မကြာမီ စုပန်မြို့၏ ငှာအင်းတည်းခိုခန်းတွင် အန္တရာယ်တစ်ခုခုနှင့် ကျရောက်လာတော့မည်ဟု အားလုံးနားလည်ထားကြလေတော့သည်။

အထွတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၄၅

အချိန်အချက်

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

စုပန်တစ်မြို့လုံး သက်ရှိများကင်းမဲ့သွားသည်ဟုပင် ထင်ရလောက်ပေသည်။ အမှောင်ထုသည် လုံးဝ စိုးမိုးသွားပြီဖြစ်သည်။

မင်းလမ်းမအဆုံးတွင် မီးထွန်းထားသော အဆောက်အအုံတစ်ခုသာ ရှိသည်။ ငှာအင်းတည်းခိုခန်း ဖြစ်လေသည်။

ငှာအင်းတည်းခိုခန်းမှ မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ် မီးရောင်လေးလင်းလက်နေသည်။ ထိုမီးရောင်လေးသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေသည့်အလား။

ရုတ်တရက် လမ်းပေါ်တွင် ခြေသံတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာသည်။ ကြောင်တစ်ကောင် လမ်းလျှောက်လာသည့်ပမာ ညင်သာပေါ့ပါးသော ခြေသံဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ထိုခြေသံသည် လူတစ်ယောက်၏ခြေသံ ဖြစ်ပါသည်။ လူတစ်ယောက်သည် မင်းလမ်းမပေါ်တွင် ထွက်ပေါ်လာသည်။

၄၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူသည် ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်လာနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ အသက်လေးဆယ်ခန့်ရှိသည်။ မျက်စိးထူထူ၊ မေးရိုးကားကား ရှိသည်။

နှာတံစင်းပြီး ပါးလွှာသော နှုတ်ခမ်းအစုံ ရှိသည့်အပြင် မျက်လုံးအစုံမှာ တောက်ပနေလေသည်။

ထိုလူသည် အဖြူရောင်အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။ အပန်းဖြေခရီးထွက်လာသည့်ပမာ လက်နှစ်ဖက်နောက်ပစ်ကာ အေးအေးဆေးဆေး လျှောက်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းနှင့် ဌာအင်းတည်းခိုခန်းရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။ ထိုလူက ခြေလှမ်းရပ်လိုက်လေသည်။

သူ၏မျက်လုံးများသည် ဌာအင်းတည်းခိုခန်းဆီသို့ တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဌာအင်းတည်းခိုခန်းသည် မီးရောင်လေး မှိတ်တုတ်မှိတ်တုတ်ဖြင့် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အုတ်နံရံတွင် စိုက်ဝင်နေသော ရွှေစားကွင်းနှင့် နီကြင်ကြင်ဆံပင်များကိုလည်းကောင်း၊

သစ်သားတိုင်တွင် အစီအရီ စိုက်ဝင်နေသည့် ဓားပါးရှစ်လက်ကိုလည်းကောင်း မသံမကွဲ မီးရောင်ဖြင့် တွေ့မြင်နေရလေသည်။ ထိုလူ သဘောကျစွာ ပြီးလိုက်သည်။

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိ (၀) ❖ ၄၇

အလှနတ်နှစ်ထောင်းအားရဖြစ်သွားသော အပြုံးမျိုး ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် တည်းခိုခန်းအနီးသို့ ချဉ်းကပ်လိုက်၏။ အုတ်နံရံတွင် နက်ရှိုင်းစွာ စိုက်ဝင်နေသော ရွှေစားကွင်းကို ဆွဲနုတ်ယူလိုက်၏။

‘ဒုတ်’
မြည်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ထိုလူသည် အားစိုက်လိုက်ရသည်ဟူ၍ မရှိဘဲ ရွှေစားကွင်းသည် သူ၏လက်ထဲ ပါလာလေသည်။

တစ်ဖန် ထိုလူသည် သစ်သားတိုင်ခြေရင်းပိုင်းကို လက်ဝါးစောင်းဖြင့် ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ခုတ်လိုက်လေသည်။

‘ဒုတ်’
မြည်သံသဲ့သဲ့ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

အလံတိုင်ပေါ်မှ ဓားရှစ်လက်သည် တဖြုတ်ဖြုတ် ကျလာလေတော့သည်။

ထိုလူသည် လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

သူ၏ ရှည်လျားသော လက်တစ်ဖက်သည် ဆင့်ကာဆင့်ကာ ပြုတ်ကျလာသော ဓားရှစ်လက်လို လိပ်ယူထားပြီးသား ဖြစ်သွားလေသည်။

၄၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုလူက ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်”

ဟု တီးတိုး ရေရွတ်လိုက်၏။

ထို့နောက် ...

“တစ်ယောက်ယောက်က တို့ဝိုက်ရဲ့အလံကို တင်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

‘ချက်’

ဝှာအင်း တည်းခိုခန်းအပေါ်ထပ်မှ ပြတင်းတံခါးတစ်ချပ် ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှ လူရိပ်တစ်ခု ခုန်ထွက်လာလေသည်။

ထိုလူရိပ်သည် သစ်သားတိုင်ပေါ်သို့ မျောက်တစ်ကောင် ပမာ သွက်လက်ပေါ့ပါးစွာ ခုန်ကူးသွား၏။

ထို့နောက် သစ်သားတိုင်ထိပ်တွင် အလံတစ်ခု လွင့်ထူလိုက် လေသည်။

အလှနတ်သမီး၏တယာနိရုံး (၀) ❖ ၄၉

သစ်သားတိုင်ပေါ်တွင် အလံတစ်ခု တပ်ဆင်လိုက်ပြီး ဖြစ်သည်။

ကြိတ်သံသဏ္ဌာန်ရှိသော အလံဖြစ်သည်။

လေငွေ့ယမ်း တိုက်ခတ်လာ၏။

အလံတော်မှာ လေထဲတွင် တဖျပ်ဖျပ် လူးလွန်သွားသည်။

အလံပေါ်တွင် နဂါးတစ်ကောင်၏ပုံ ရေးထိုးထားသည်။

မာန်ဖီနေသော နဂါးပုံပါသည့် အလံမှာ နဂါးစိမ်းဝိုက်၏ အမှတ်အသားအလံ ဖြစ်လေသည်။

အပြိုင်အဆိုင်

ည ...။

လခိုက်ညဖြစ်သည်။

အဖော်ကင်းမဲ့နေသော ကြယ်ကလေးများသည် မှိတ်တုတ်
မှိတ်တုတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေလေသည်။

အမှောင်ထုသည် ကမ္ဘာမြေတစ်လွှားကို လွှမ်းမိုးပြီးမျှော်ထား
၏။

အေးစိမ့်နေသော ညလေများသည်လည်း တဟူးဟူးမြည်
အောင်ပင် အားကောင်းစွာ တိုက်ခတ်နေလေသည်။

စုပန်မြို့လေးမှာလည်း ချောက်ချားဖွယ်ကောင်းအောင်
တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

သို့သော် ငှာအင်းတည်းခိုခန်းမှာ ထူးခြားစွာ ပြောင်းလဲသွား
ပြီဖြစ်သည်။

ယခု တည်းခိုခန်းတစ်ခုလုံး မီးရောင်များ ထိန်ထိန်လင်းနေ
သည်။

တည်းခိုခန်း၏ ဧည့်ခန်းသည် ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခု
ပင် ဖြစ်လေသည်။

အိမ်အိုဟောင်းကြီးတွင် တည်းခိုခန်း ဖွင့်ထားသည်ဖြစ်၍
ရုတ်တရက်ကြည့်လျှင် အထင်ကြီးစရာရှိမည် မဟုတ်ပေ။

အကယ်၍ အတွင်းဘက်သို့ ဝင်ကြည့်မည်ဆိုပါက အထင်
နှင့်အမြင် တက်တက်စင် မှားယွင်းသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

တည်းခိုခန်းအတွင်း၌ အဖိုးတန်ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာ
ဆင်ထားလေသည်။

အဆောက်အအုံတစ်ခုလုံးအား အလွန်ခိုင်ခံ့စွာ ပြုပြင်
ထား၏။

အထူးသဖြင့် ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ဘဲဥစားပွဲဝိုင်းကြီး ရှိနေပြီး
စားပွဲပေါ်တွင် စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များ အလှူပယ်ပြင်

ထားသည်ကို တွေ့ရမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျယ်ဝန်းလှသော ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ လူတစ်ယောက်သာ
လျှင် ရှိနေပါသည်။

ထိုလူသည် အပြာရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ဥပဓိရုပ်ကောင်းသူ ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူသည် တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ အေးအေးဆေးဆေး
ဆေးဆေး အရက်သောက်နေခြင်း ဖြစ်သည်။

၅၂ ❖ သန္တတောင်

ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေ၏။

ထိုလူသည် အရက်တစ်ခွက်ကို ဖိခံပြီး သောက်နေရာမှ အရက်ခွက်ကို စားပွဲပေါ်ချလိုက်သည်။

သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက်လည်း ချလိုက်ပြီး ပြတင်းပေါက် ဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်၌ သစ်ပင်တစ်ပင် ရှိနေသည်။

ထိုလူသည် အရက်ခွက်ကို ပြန်လည်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် တွေ့မြင်နေရသည့် အပြင်ဘက်မှ သစ်ပင်ကို ရည်ရွယ်ကာ အရက်ခွက်ကို မြှောက်ပြလိုက်ပြီး ...

“လောက အရမ်းတိုက်နေတာဆိုတော့ သစ်ပင်ပေါ်မှာနေရတာ အေးပါတယ်ဗျာ၊ အခန်းထဲကိုလာပြီး အရက်သောက်ပါလားဗျာ”

သူ၏စကားသံသည် ကြည်လင်ပြတ်သားစွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

“ဟား ဟား ဟား”

စူးရှကျယ်လောင်သော ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဗဟာနိဝုံး (၁) ❖ ၅၃

သစ်ပင်ရှိ သစ်ကိုင်းသစ်ရွက်များ လှုပ်ရှားသွားသည် ဟူ၍ မတွေ့ရဘဲ လူရိပ်တစ်ခုသည် ငှက်တစ်ကောင်ပမာ ပျံဝဲကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဧည့်ခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လာလေသည်။

ထိုလူ၏ လှုပ်ရှားမှုသည် ဝါဂွမ်းကဲ့သို့ ပေါ့ပါးပြီး ကြောင်တစ်ကောင်ကဲ့သို့ သွက်လက်နေလေသည်။

အရက်ထိုင်သောက်နေသူသည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ဝင်လာသူကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေ သည်။

ထိုလူမှာ နီကြင့်ကြင့်ဆိပ်မီးများ ရှိသူဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်နှာသည် ခက်ထန်ရင့်ရော်ပြီး ကြမ်းတမ်းလှသည်။

မီးတောက်တော့မည်ဟု ထင်ရသော နီရဲသော မျက်လုံး အစုံရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ဤလူ၏ ထူးခြားချက်မှာ ဝဲဘက်နားရွက်၌ ချိတ်ဆွဲထားသော ရွှေနားကွင်း ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူ လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ ...

‘ချွမ်း ချွမ်း ချွမ်း’

ရွှေနားကွင်းအချင်းချင်း ထိတွေ့မိပြီး တချွမ်းချွမ်း မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အရက်ထိုင်သောက်နေသူက ပြုံးလိုက်ပြီး ...

၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ရွှေနားကွင်းဂိုဏ်းချုပ် မောက်ရှောင်ထင်း ထင်ပါရဲ့”
 ဟု ဆီးကြိုနှုတ်ဆက်လိုက်လေသည်။
 ထိုလူက ဘာမှမပြောဘဲ ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ဝင်ထိုင်
 လိုက်သည်။
 တစ်ဖန် နီရဲသော မျက်လုံးအစုံဖြင့် သူ့အား မေးလာသူကို
 ကြည့်ကာ ...
 “ခင်ဗျားကကော နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းကလား”
 ဟု မေးလိုက်သလည်း။
 ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”
 ရွှေနားကွင်းနှင့်လူက ...
 “ဒါဖြင့် ခင်ဗျားက ဌာနခွဲမှူး ကုန်းစွန်းကျင်ပေါ့ ... ဟုတ်ရဲ့
 လားဗျာ”
 ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။
 ထိုင်နေသူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။
 “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ကျုပ်က ကုန်းစွန်းကျင်ပါ”
 ကုန်းစွန်းကျင်၏အပြုံးနှင့် စကားသံသည် အလွန်ယဉ်ကျေး
 သိမ်မွေ့သည့်သဘော ရှိလေသည်။
 ရွှေနားကွင်းနှင့်လူက ...

အထွတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၅၅

“ကျုပ်က မောက်ရှောင်ထင်းပါ”
 ဟု ပြောလိုက်သည်။
 ကုန်းစွန်းကျင်က ...
 “ရွှေနားကွင်းဂိုဏ်းအကြောင်း ကြားဖူးတာ ကြာပါပြီ၊ ခုလို
 ဂိုဏ်းချုပ်ကိုယ်တိုင်နဲ့ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာဂုဏ်ယူပါတယ်ဗျာ၊ ကဲ
 ... စားလိုက် သောက်လိုက်ပါဦး”
 ဟု ဧည့်ဝတ်ပြုလိုက်လေသည်။
 အရက်တစ်ခွက်ခွဲကာ လှမ်းပေးလိုက်၏။
 ရွှေနားကွင်းဂိုဏ်းချုပ် မောက်ရှောင်ထင်းက ကုန်းစွန်းကျင်
 ပေးသော အရက်ခွက်ကို လှမ်းယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။
 ထိုစဉ် ...
 ‘ဟီး ဟီး ဟီး’
 အဝေးမှ မြင်းဟီသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားရ
 လေသည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ညယံတွင် ...

၅၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

‘ခွပ် ခွပ်’

စူးရှကျယ်လောင်သော မြင်းခွာသံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက အရက်ခွက်ကိုယူပြီး တစ်ရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်၏။

အလွန် အရသာရှိသော ဝါးရွက်စိမ်းအရက်ဖြစ်၏။

ဝါးရွက်စိမ်းအရက် တစ်ခွက်သောက်လိုက်ရသဖြင့် မောက်ရှောင်ထင်း၏မျက်နှာမှာ ပို၍ နီမြန်းလာသည်ဟု ထင်ရ၏။

သူ၏မျက်လုံးများ ပို၍ ဝင်းလက်တောက်ပြောင်လာသည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“အင်း ... မြင်းဖြူသိုင်းသမား ဟန်စန်းတော့ ရောက်လာပြီ ထင်တယ်”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက မကျေနပ်သော လေသံဖြင့် ...

“သူက တယ်လည်း သတင်းအနံ့ခံကောင်းပါလား”

ဟု ပြောလေသည်။

မြင်းခွာသံများသည် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်လာ၏။

တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

အထွတ်သမီး၏တယာနိဂုံး (၈) ❖ ၅၇

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

‘ဟီး ဟီး’

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟီသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး တစ်ခဏ အတွင်းမှာပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“မိတ်ဆွေ ရောက်လာမှတော့ အထဲဝင်လာခဲ့ပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

“ဟား ဟား ဟား”

ကျယ်လောင်သောရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

အခန်းတွင်းသို့ အရပ်ရှည်ရှည် ပိန်ပိန်ပါးပါးရှိသူ တစ်ယောက် ဝင်လာသည်။

ထိုသူသည် အနက်ရှောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသည်။

ထိုသူသည် ဇာတ်ပွဲများမှ မင်းသားခန်းတွင် ပါဝင်သရုပ်ဆောင်သူများ၏ ရုပ်သွင်မျိုးလည်း ဖြစ်သည်။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်ရှိလာပြီး မောက်ရှောင်ထင်းက ကြုံတင်ရောက်နှင့်နေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ...

“ကျုပ်တို့မိတ်ဆွေကြီး မောက်ရှောင်ထင်းကတော့ ပွဲကြီး

၅၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ပွဲကောင်းဆိုရင် ဘယ်တော့မှ နောက်မကျဘူးဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထိုင်ခုံတစ်လုံးဆွဲကာ ထိုင်ချလိုက်သည်။

မည်သူ့ကိုမျှ ခွင့်မတောင်းဘဲ ထိုင်ချလိုက်သော်လည်း မည်

သူကမျှ အပြစ်မပြောကြချေ။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ကဲ ... သောက်ပါဦးဗျာ”

အရက်တစ်ခွက် ငှဲကာပေးလိုက်သည်။

မြင်းဖြူသိုင်းသမား ဟန်စန်းက ...

“မိတ်ဆွေ ... ကျုပ်က အရက်သောက်ဖို့လာခဲ့တာ မဟုတ်

ဘူးဆိုတာ မိတ်ဆွေသိပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“သိပါတယ်ဗျာ”

မောက်ရှောင်ထင်းကလည်း ...

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ်ကလည်း အရက်သောက်ဖို့ လာခဲ့တာ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အရက်သောက်နေမယ်ဆိုရင် အချိန်ဖြုန်းနေသလို ဖြစ်နေလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အလှနယ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၅၉

ကုန်းစွန်းကျင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ် သဘောပေါက်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့အပြင် တခြားလူတွေကိုလည်း ဖိတ်ထားသေးလို့ပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းနှင့် ဟန်စန်းတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားကြသည်။

သို့သော် တစ်စုံတစ်ရာ မပြောဘဲ နေလိုက်ကြ၏။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသည် အကြောင်းမရှိဘဲ အချိန်ဖြုန်းမည့်သူများ မဟုတ်ကြောင်း နားလည်ထားကြခြင်းကြောင့်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ဆက်ပြောသည်။

“ခုဆိုရင် သုံးယောက်ရောက်လာပါပြီ တခြားလူတွေလည်း မကြာခင် ရောက်လာကြမယ် ထင်ပါတယ်”

ထိုစကားကြောင့် မောက်ရှောင်ထင်းနှင့်ဟန်စန်းတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဟန်စန်းက ...

၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်တယ်”

ဟု ထောက်ခံလိုက်သည်။

တစ်ဖန် ...

သူတို့သည် ကုန်းစွန်းကျင်းကိုကြည့်ကာ ပြုံးစိစိ ဖြစ်သွားကြသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်းက သုံးယောက်ဟု စကားမှားသွားခြင်းကြောင့် ရယ်မောလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်ပုံရလေသည်။

သို့သော် ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့နှစ်ယောက်အပြင် တခြားလူတစ်ယောက်ပါ ရောက်နေတာကြောင့် သုံးယောက်လို့ ကျုပ်က ပြောတာပါ”

ကုန်းစွန်းကျင်းက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ပြောလေသည်။

မောက်ရှောင်လင်းနှင့် ဟန်စန်းတို့က ပတ်ဝန်းကျင်ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်းသည် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ထိုစဉ် ...

“ဂိုဏ်းခွဲမှူးပြောတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျုပ်နဲ့ဆိုရင် ဒီနေရာမှာ ဧည့်သည်သုံးယောက် ရောက်နေပါပြီ”

အလှနတ်သမီး၏စာယာနီပုံး (၅) ❖ ၆၁

အေးတိအေးစက် စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် လူရိပ်တစ်ခု ခုံနီဝင်လာလေတော့သည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ရောက်လာသောအခါ ထိုလူမှာ အထက်တန်းကျသော ဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားပြီး ခါး၌ ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားသူဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟိကျောင်း”

မောက်ရှောင်လင်းနှင့် ဟန်စန်းတို့ ပြိုင်တူရွှေ့တလှိုက်ကြလေသည်။

မောက်ရှောင်လင်း၏ ရွှေ့နားကွင်းဂိုဏ်းသည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြားနေသော ဂိုဏ်းတစ်ခု ဖြစ်သည်။

ရွှေ့နားကွင်းဂိုဏ်းဟူသော အသံကြားလျှင် သိုင်းသမားများ ဖိန့်ဖိန့်တုန်သွားပြီး ဝေးဝေးရှောင်သွားတတ်ကြလေသည်။

ထို့အတူ ...

ဟန်စန်း၏မြင်းဖြူဂိုဏ်းသည်လည်း ထင်ရှားကျော်ကြားသည့် သိုင်းအဖွဲ့တစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

ဟန်စန်း၏ကျော်ကြားမှုနှင့် ရွှေ့နားကွင်းဂိုဏ်း၏ ကျော်

၆၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကြားမှုချင်း မကိမ်းမယိမ်းရှိပေသည်။

ယီကျောင်းမှာမူ ဓားတစ်လက်ဖြင့် သိုင်းလောက တစ်နံ
တစ်လျားတွင် ကျင်လည်ကျက်စားနေသော တစ်ကိုယ်တော် သိုင်း
သမားတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

သူ့တွင် ဗိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း ပေါများလှပြီး သူ့အား
အချိန်မရွေး ကူညီမည့်သူများ အဆင်သင့်ရှိနေ၏။

ယီကျောင်း၏ဓားပညာသည် သိုင်းလောကတွင် နံပါတ်
ခုနစ်အဆင့်ရှိသည်။

ယီကျောင်း၏ ဓားသွားအောက်တွင် အသက်ပျောက်သွား
ခဲ့ကြသော ထိပ်တန်းဓားသမား မနည်းတော့ပေ။

ယီကျောင်းသည် ဂိုဏ်းအဖွဲ့အစည်းဖြင့် မဟုတ်ဘဲ တစ်
ကိုယ်တော် ကျင်လည်ကျက်စားကာ သိုင်းလောက၌ လက်မထောင်
ပြီး ရပ်တည်နေနိုင်သဖြင့် ပို၍ ကြောက်စရာကောင်းသူ ဖြစ်ပေ
တော့သည်။

ယီကျောင်းသည် မောက်ရှောင်ထင်းနှင့် ဟန်စန်းတို့အား
သရော်ပြီး ပြုံးပြလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ယီကျောင်းလည်း နောက်လာပါ
ပြီဗျာ”

ဟုပြောကာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဓာယာနီဝုံး (၀) ❖ ၆၃

မောက်ရှောင်ထင်းနှင့် ဟန်စန်းတို့ မကျေမနပ် ဖြစ်သွား

ကြသော်လည်း ဘာမှမပြောကြချေ။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ကဲ ... ထိုင်ပါဗျာ”

နေရာခင်းပေးလိုက်သည်။

အရက်တစ်ခွက်လည်း ငှဲ့တိုက်လိုက်လေသည်။

ယီကျောင်းက ...

“ကျေးဇူးပဲ”

အရက်ခွက်ကို ယူကာ မော့သောက်လိုက်လေသည်။

ယခု ...

အနည်းဆုံး သုံးယောက် ရောက်မလာနိုင်ကြတော့ပါဟု

မောက်ရှောင်ထင်းက ပြောနေ၏။

အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

ထိုသုံးယောက်သည် မောက်ရှောင်ထင်းတို့ ရွှေနားကွင်း

ဝိုင်း၏လက်ချက်မိသွား၍သာ ဖြစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချက်ကို သူက ထုတ်ဖော်ဝန်ခံသလို ရှိနေပါတော့
သည်။

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားလေသည်။

အားလုံးသည် အတွေးကိုယ်စီဖြင့် ရှိနေကြ၏။

၆၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

အတော်လေးကြာမှ ကုန်းစွန်းကျင်က သက်ပြင်းချလိုက်
လေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းကိုကြည့်ကာ ...

“သူတို့ မလာနိုင်ကြတော့ဘူးလို့ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့်
ပြောနိုင်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

သူက သေချာအောင် မေးလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်လေ
သည်။

မောက်ရှောင်ထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

သူ့ဘာသာ အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ကျုပ်ကိုယ်တိုင် သူတို့ကို ရှင်းပစ်
လိုက်လို့ပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ဪ ... ခင်ဗျားကိုယ်တိုင် ရှင်းပစ်လိုက်ပြီဆိုတော့ သူတို့
မလာနိုင်ကြတာ သေချာသွားပြီပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ယီကျောင်းက ...

“မဆိုးဘူး ... ခင်ဗျားကို ချီးကျူးရမလို ဖြစ်နေပြီ”

အထွန့်တံသမီး၏မာယာနိဂုံး (၀) ❖ ၆၅

ဟု ပြောလာလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက မကျေနပ်သလို လှမ်းကြည့်လိုက်

ပြီး...

“ကျုပ်က ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ်လိုက်တာဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ယီကျောင်းက ...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ တကယ်လို့သာ ခင်ဗျားက လေး
ယောက်ကို တားလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ထက် တစ်ယောက်သာသွား
မှာမို့ပါ”

“ဘာဗျ”

မောက်ရှောင်ထင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

ယီကျောင်းကို မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားကလည်း ဒီကိုလာမပွဲလူသုံးယောက် မလာနိုင်
အောင် ဟန့်တားလိုက်တယ် ... ဟုတ်လား”

ယီကျောင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ခင်ဗျား သေချာရဲ့လား”

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယီကျောင်းက ...

“ဘာကြောင့် မသေချာရမှာလဲ”

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“မိတ်ဆွေ ကျုပ်မေးပါရစေ”

ဟု ကြားဖြတ်ပြောလာလေသည်။

ယီကျောင်းက ...

“မေးပါ”

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ခင်ဗျားပြောသလို သုံးယောက် မလာနိုင်တော့ဘူးလို့
ခင်ဗျား ဘာကြောင့် ပြောနိုင်တာလဲဆိုတာ ကျုပ်သိပါရစေဗျာ”
ဟု မေးလေသည်။

ယီကျောင်းက ...

“ဪ ... ကျုပ် ဒီလိုအလာ လမ်းမှာ သူတို့ကို တွေ့ခဲ့ရ
တယ်လေ၊ သူတို့က ခေါင်းကိုက်နေကြတယ်လို့ ပြောကြတယ်”

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“သူတို့က နောက်ကြောင်းပြန်လှည့် သွားကြတယ်ပေါ့
ဟုတ်လား”

ယီကျောင်းက ...

“မဟုတ်ပါဘူး ... ကျုပ်က ဆေးကုပေးလိုက်ပါတယ်”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ် (၁) ❖ ၆၇

“ဪ”

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ခေါင်းကိုက်တဲ့လူတွေကို ဆေးကုပေးလိုက်တယ်၊ သူတို့
လည်း မလာနိုင်ကြတော့ဘူးဆိုတာ ဘယ်လို သဘောလဲဗျာ”

ဟု မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ မေးသည်။

ယီကျောင်းက ...

“သူတို့ ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုကြတော့ ကျုပ်က သူတို့ ကိုယ်
ပေါ်က ဦးခေါင်းတွေကို ဖယ်ရှားပြီး ကုသပေးလိုက်တာပါဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

“ဟား ဟား ဟား”

ကုန်းစွန်းကျင် ရယ်မောလိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့ ... ဦးခေါင်းမရှိတဲ့နောက်မှတော့ ဘယ်လို
လုပ် ခေါင်းကိုက်နိုင်တော့မှာလဲ၊ နောက်ထပ်လည်း ဘယ်တော့မှ
ခေါင်းကိုက်မှာ မပူရတော့ဘူးပေါ့”

သူတို့ ပြောဆိုရယ်မောနေကြသောအခါ ဟန်စန်းက ဘာမှ
ဝင်မပြောဘဲ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်နေသည်။

ရယ်မောသံ၊ အရက်သောက်သည့် ခွက်သံ၊ ပန်းကန်သံ များ
ထွက်ပေါ်နေ၏။

သို့သော် ...

၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မောက်ရှောင်ထင်းသည် ဧည့်သည်သုံးယောက်အား သုတ်
သင်လိုက်ပြီ ဖြစ်သည်။

ယီကျောင်းကလည်း နောက်ထပ်သုံးယောက်ကို သုတ်
သင်လိုက်ပြီ ဖြစ်၏။

ဖိတ်ကြားထားသော ဧည့်သည် ခေယံနှစ်ယောက် အနက်
သုံးယောက် ရောက်လာကြပြီး ခြောက်ယောက်မှာ ဘယ်တော့မှ
ရောက်လာနိုင်ကြတော့မည် မဟုတ်ချေ။

မောက်ရှောင်ထင်း၊ ယီကျောင်းနှင့် ကုန်းစွန်းကျင်တို့သည်
တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော ဟန်စန်းကို ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ဟန်စန်းက အရက်တစ်ခွက် ငှဲ့သောက်လိုက်သည်။

ပြီးလျှင် ...

“ကျုပ်ဘက်ကတော့ နှစ်ယောက် လာနိုင်တော့မှာ မဟုတ်
ပါဘူးဗျာ”

ဟု ပြောလေသည်။

“နှစ်ယောက်”

ဧည့်သည်ရောက်လာစရာ ကိုးယောက်ရှိနေ၏။

ခြောက်ယောက် မပြန်လမ်းသို့ ရောက်သွားပြီ ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် နောက်ထပ် ရောက်လာစရာ သုံးယောက်ကျန်

နေ၏။

အကုန်တစ်သိမ်း၏ဟောနိဂုံး (၁) ❖ ၆၉

ထိုသုံးယောက်တွင် နှစ်ယောက်ကို ဟန်စန်းက ရှင်းပစ်
လိုက်ပြီဟု ပြောနေ၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“အဲဒီနှစ်ယောက်က ဘာကြောင့် ရောက်မလာနိုင်ကြတော့
တာလဲဆိုတာ ရှင်းပြပါလားဗျာ”

ဟန်စန်းက ...

“သိပ်တော့ မထူးပါဘူးဗျာ၊ ကျုပ် ဒီကိုအလာ လမ်းမှာ
သူတို့နှစ်ယောက်နဲ့ ဝေ့ခွဲတယ်လေ”

“ဪ”

“သူတို့က အိပ်ချင်ကြတယ်ဆိုလို့ ကျုပ်က မြစ်ထဲ တွန်းချ
လိုက်ပါတယ်”

ကုန်းစွန်းကျင် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“အင်း ... မြစ်ရေအောက်ထဲမှာဆိုတော့ တစ်သက်လုံး
အနှောင့်အယှက်ကင်းကင်း အိပ်နိုင်ကြပြီပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

မောက်ရှောင်လင်းနှင့် ယီကျောင်းတို့ သဘောကျသွားကြ
သည်။

သို့သော် လာဖို့ကျန်သည့် ဧည့်သည်ကိုးယောက်အနက် ရှစ်
ယောက် ရောက်မလာနိုင်တော့ပါ။

၇၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

တစ်ယောက်တော့ ကျန်နေသေး၏။

မည်သို့ဆိုစေ တစ်ယောက်ကျန်နေရုံဖြင့် အကြောင်းထူး
မည်တော့ မဟုတ်ပါချေ။

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ကဲ ... ဒီလောက်ဆိုရင် လူစုံသလောက် ရှိနေပါပြီ”

ဟု ကုန်းစွန်းကျင်အား ပြောလိုက်သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဟုတ်တော့ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ လူစုံအောင်စောင့်တာ
ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်”

ဟုပြော၏။

ဟန်စန်းက ...

“နောက်ထပ် ကျန်နေသေးတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို စောင့်ချင်
သေးလို့လား”

ဟု ဝင်မေး၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်က အရောင်းအဝယ်သမားဆိုတော့ လူ
စုံအောင် စောင့်ရင် ကျုပ်အတွက် ပိုပြီး အကျိုးရှိနိုင်တယ် မဟုတ်
လားဗျာ”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောလိုက်လေသည်။

5

အလှနတ်သမီး၏တယုန်ဝံး (၁) ❖ ၇၁

ယီကျောင်းက ...

“သူက ခုထိတောင် ရောက်မလာသေးတာ”

ဟု စောဒက တက်လိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ကျုပ်က ချိန်းထားတဲ့အချိန် လိုပါသေးတယ်”

ဟု အဖြေပေးလိုက်၏။

ချိန်းဆိုထားသည့် အချိန်ရောက်သည်အထိ စောင့်နေဦး
မည်ဆိုသည်သဘော ဖြစ်လေသည်။

ဟန်စန်းက ...

“နေပါဦး ... ကျန်နေတဲ့လူက ဘယ်သူများ ဖြစ်နေလို့လဲဗျ”

ဟုမေးလိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် ...

“ခေါင်းလည်းမကိုက်၊ အိပ်လည်း မအိပ်ချင်တဲ့လူ ဖြစ်မှာ
ပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ဟန်စန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေ
သည်။ အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွား၏။

ရောက်မလာသေးသူတစ်ယောက်အား စောင့်ဆိုင်းရမည်
မှာ အလွန်စိတ်မရှည်စရာကောင်းသည့်ကိစ္စတစ်ခုဟု အားလုံးက
ယုံကြည်ထားကြလေသည်။

၇၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူတို့ကို ဆက်ပြီး ထိုင်စောင့်နေကြမည်လော။
သို့မဟုတ် မောက်ရှောင်ထင်းသည် ဆုံးဖြတ်ချက်ချလိုက်
ဟန်ဖြင့် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေတော့သည်။

အလှူနယ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၇၃

နောက်ဆုံးတစ်ယောက်

မောက်ရှောင်ထင်းက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေ
သည်။

နဂိုကပင် နီရဲနေသော သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် မီးကျည်ခဲ
ပမာ ရဲရဲနီနေလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းသည် အားလုံးကို တစ်ချက်စုံကြည့်
လိုက်ပြီး ...

“ကျုပ် အားလုံးကို အသိပေးချင်ပါတယ်၊ ဌာနခွဲမှူး ကုန်း
စွန်းကျင် ရောင်းချမယ့်ပစ္စည်းကို ကျုပ်တို့ ရွှေ့နားကွင်းပိုက်က ရ
အောင် ဝယ်ယူသွားမှာဖြစ်တယ်လို့ အားလုံးသိအောင် အတိအလင်း
ကြေညာပါတယ်”

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ...

“ဟား ဟား ဟား”

ဟန်စန်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက မကျေမနပ် လှည့်ကြည့်ကာ

၇၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲဗျ”

“ခင်ဗျားက ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် အပိုင်ပြောနေတာကိုး၊ ဒီနေရာမှာ ကျုပ်တို့လည်း ရောက်နေကြတယ်ဆိုတာ သတိထားဦးမှ ပေါ့ဗျာ”

ဟန်းစန်း၏စကားကို ယိကျောင်းက ထောက်ခံသလို ခေါင်း ညိတ်လိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ဪ ... ခင်ဗျားတို့မြင်းဖြူရိုဏ်းက ကျုပ်တို့နဲ့ယှဉ်ပြိုင် ပြီး ပစ္စည်းဝယ်ယူမယ်ဆိုပါတော့”

“ခင်ဗျားမဆိုးဘူး ... ခင်ဗျားပြောသလိုပါပဲဗျာ”

မောက်ရှောင်ထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

‘ဝုန်း’

စားပွဲကို လက်ဝါးဖြင့် ဖြန်းခနဲမြည်အောင် ရိုက်ချလိုက်လေ သည်။

ဟန်စန်းကို မျက်ထောင့်နီကြီးဖြင့် ကြည့်ရင်း ...

“ကျုပ်တို့နဲ့ အပြိုင်အဆိုင် လုပ်မယ့်လူကို ကျုပ်တို့က မိတ်ဆွေလို သဘောထားနိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ်ပင် ပြောလိုက်လေသည်။

ဟန်စန်းကလည်း အားကျမခံ ...

အထွန်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၇၅

“ကျုပ်တို့ ဘယ်တုန်းကများ မိတ်ဆွေတွေ ဖြစ်ခဲ့ကြဖူးလို့လဲဗျာ”

သူ၏စကားက ပြတ်သားလှသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းစိန် ခေါ်သည်ကို လက်ခံလိုက်သည့် သဘော ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဟန်စန်းနှင့် မောက်ရှောင်ထင်းတို့သည် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ကြကော့မည့်သဘော ရှိနေ၏။

ယိကျောင်းနှင့် ကုန်းစွန်းကျင်တို့က ကိုယ်နှင့်မဆိုင်သလို ရှိနေကြလေသည်။

ထိုစဉ် တည်းခိုခန်းအပြင်ဘက်မှ မြင်းခွာသံများ ဆူညံစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေကော့သည်။

အကြွေးမကြိုက်သူ

တိတ်ဆိတ်နေသော ညဉ့်ယံတွင် မြင်းရွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းရွာသံ၊ မြင်းဟိသံများအပြင် မြင်းလှည်းဘီးလိုနဲ့သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းလှည်းတစ်စီးသည် ငှာအင်း တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြင်းလှည်းသည် ဖြည်းဖြည်းချင်း ရပ်တန့်သွားလေသည်။

အလွန်ထွားကျိုင်းလှသော လူသန်ကြီး လေးယောက်သည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူများ လှုပ်ရှားလိုက်သောအခါ ခန္ဓာကိုယ်နှင့် မလိုက်အောင်ပင် လျင်မြန်သွက်လက်နေပါတော့သည်။

သူတို့သည် မြင်းလှည်းဘေးသို့ ရောက်သွားကြပြီး တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်ကြသည်။ ထို့နောက် ခါးကိုင်သွားသည်အထိ ဦးညွှတ်အရိအသေ ပြုလိုက်ကြလေသည်။

ငှာအင်းတည်းခိုခန်းဟု ရေးထားသော မီးပုံးငါးလုံးစလုံး မီးထွန်းညှိထားသည်။

ထို့ကြောင့် ငှာအင်းတည်းခိုခန်းရှေ့တွင် မီးရောင် ကိန်ထိန်လင်းနေသည်။

တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ရောက်လာသည့် မြင်းလှည်းကို တည်းခိုခန်းအတွင်းရှိ မောက်ရှောင်ထင်းတို့ ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေကြရလေသည်။

မည်သူရောက်ရှိလာသနည်းဟု စိတ်ဝင်စားစွာစောင့်ကြည့်နေကြလေသည်။

သို့သော် အတန်ကြာသည်အထိ မည်သူမှ ဆင်းလာသည်ကို မတွေ့ရပေ။

မောက်ရှောင်ထင်းတို့စိတ်ထဲ မရိုးမရွ ဖြစ်လာကြတော့သည်။ ထိုစဉ် ...

“အဟွတ် အဟွတ်”

ချောင်းဆိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းလှည်းအတွင်း၌ လူမမာတစ်ယောက် ပါလာသည်လော။

မြင်းလှည်းအတွင်းမှ လူတစ်ယောက် ဆင်းလာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

၇၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုလူသည် ဆူဖြိုးသော ဝတ်တစ်ကောင်ပမာ ခန္ဓာကိုယ်
ဝဝပိုင်ပိုင်ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

အသားဖြူဖြူ၊ မျက်လုံးပေါက်ကျဉ်းကျဉ်း၊ နှာခေါင်း
ကောက်ကောက်၊ အရပ်ပူပူရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

အသက်လေးဆယ်ခန့်သာ ရှိမည် ထင်ရသည်။

ထိုလူသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ အလွန်လေးတွဲစွာ ဆင်းလာ
သည်။

ထို့နောက် လှုပ်အိလှုပ်အိဖြင့် တည်းခိုခန်းစီသို့ လှမ်းလာ
သည်။

သို့သော် ခြေလေးငါးလှမ်းမျှ လှမ်းလိုက်ပြီးလျှင် ရပ်တန့်
ကာ အမောဖြေလိုက်သည်။

ပြီးမှ ရှေ့ဆက်လျှောက်လာသည်။

သူ၏ခနောက်တွင် လူတစ်ယောက်က အရိပ်ပမာ ကပ်
လျက် လိုက်ပါ လာလေသည်။

ထိုလူမှာမူ ခန္ဓာကိုယ် သေးသေးကွေးကွေးရှိပြီး တစ်ကိုယ်
လုံး အနက်ရောင်အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားလေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ ထိုလူသည် လူမမာတစ်ယောက်အသွင်
မျက်နှာဖြူဖျပ်ဖြူရော် ရှိနေပြီး နားထင်နှစ်ဖက် ချိုင့်ဝင်နေခြင်း ဖြစ်
လေသည်။

အထွတ်သစ်၏ဟာယန်ဝံး (၁) ❖ ၇၉

သူ၏ခါးတွင် ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

ယင်းဓားသည် ရိုးရိုးဓားမဟုတ်ပါ။

ဓားဖျားကို ကောက်ထားသော ဓားတစ်လက် ဖြစ်လေ
သည်။

ဓားကောက် ...။

ဓားကောက်ဆိုသည်မှာ သာမန်သိုင်းသမားများ ကိုင်
ဆောင်ဝံ့သော လက်နက်မျိုး မဟုတ်ချေ။

ထိုဓားကောက်မျိုးသည် ပြုလုပ်ရန် ခက်ခဲသကဲ့သို့ အသုံး
ပြုရာတွင်လည်း ခက်ခဲပေသည်။

ဓားပညာ အလွန်ကျွမ်းကျင်မှသာ ကိုင်ဆောင်နိုင်သော
လက်နက်မျိုးဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် ဓားကောက်ကို လက်နက်အဖြစ် အသုံးပြုသည့်
ဓားအကျော်အမော်တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပါတော့
သည်။

မောက်ရှောင်ထင်း၊ ဟန်စန်၊ ယိကျောင်းနှင့် ကုန်းစွန်းကျင်
တို့သည် ထိုလူအား မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေကြလေတော့
သည်။ ဟန်စန်က ...

“သူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု အသံခပ်အုပ်အုပ်ဖြင့် ရှေ့တိုက်လိုက်လေ၏။

၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မောက်ရှောင်ထင်းနှင့် ယီကျောင်းတို့က အဖြေမပေးကြပါ
ချေ။ ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“သူက သခင်လေး စုအိမ်းပါ”

ဟု ပြောလေသည်။

ဟန်စန်းက ...

“ရတနာဂိုဏ်းချုပ် စုအိမ်း ... ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ဟန်စန်း မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ရတနာဂိုဏ်းသည် အင်အားတောင့်တင်းပြီး စုကြူးနယ်
တစ်ခုလုံးအား လွှမ်းမိုးထားနိုင်သည့် ဂိုဏ်းကြီးတစ်ခု မဟုတ်ပါလား။

သခင်လေးစုအိမ်း ရောက်လာခြင်းသည် ကောင်းသော
လက္ခဏာမဟုတ်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ပြောဆိုနေသည့် စကားများကြားလျှင်...

“သူ့နောက်လိုက်လာတဲ့ ဓားကောက်နဲ့လူကကော
ဘယ်သူ လဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“အဲဒါ သခင်လေးစုအိမ်းရဲ့ သက်တော်စောင့်ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နံပါတ် (၁) ❖ ၈၁

ဟန်စန်းက ယီကျောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

“ရတနာဂိုဏ်းမှာ စုကြူးနယ်ကဆိုတော့ သူက ဒီကိုလာတဲ့
အခါ ခင်ဗျားတို့ဘက်က ဖြတ်လာရတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ယီကျောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်
သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဟန်စန်းက ...

“ဒါဖြင့် သူ့ကျတော့ ဘာဖြစ်လို့ ခေါင်းမကိုက်တာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယီကျောင်းက ...

“သူက ခေါင်းကိုက်တယ်ဆိုရင်လည်း ကျုပ်က တတ်နိုင်မှာ
မဟုတ်ဘူးဗျ”

“ဘာဖြစ်လို့”

“သူ့ခေါင်းက တခြားလူထက် မာလို့ပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် ဟန်စန်း ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်တော့
သည်။

ထိုအချိန်တွင် သခင်လေးစုအိမ်းသည် သက်တော်စောင့်နှင့်
အတူ ဧည့်ခန်းအတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာတော့သည်။

၈၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သခင်လေးစုအိမ်းသည် ဧည့်ခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိလာပြီ ဖြစ်သည်။

“ကြွပါဗျာ၊ ကြွပါ”

ကုန်းစွန်းကျင်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်သည်။ နေရာထိုင်ခင်း ပေး လိုက်သည်။

သခင်လေးစုအိမ်းသည် စားပွဲဆီသို့လှမ်းလာပြီး ထိုင်ခုံ တစ်လုံးတွင် ထိုင်ချလိုက်သည်။ သူ၏သက်တော်စောင့်သည် နောက် မှ ကပ်လျက်လိုက်ပါ လာလေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းသည် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ချလိုက်သော် လည်း အမောပြေပုံ မရသေးပါချေ။

သူ လျှောက်လာသော အကွာအအဝေးမှာ ခြေလှမ်း ငါး ဆယ်ထက်ပိုမည် မဟုတ်ပါချေ။

သို့သော် သူ၏ မောဟိုက်နှုန်းနယ်နေပုံမှာ တောင်အလုံး နှစ်ဆယ်ကို ဖြတ်ကျော်လာရသည်နှင့် တူလှပေတော့သည်။

သူ၏ သက်တော်စောင့်သည် သိမ်းငှက်ခြေသည်းကဲ့သို့ သော လက်ချောင်းများဖြင့် ဘေးကောက်အရိုးကို မြဲမြံဆုပ်ကိုင်ထား သည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၈၃

ချိုင့်ဝင်နေသော မျက်လုံးများသည် အခန်းတွင်း၌ ရှိနေသူ များအား ဝှေ့ကြည့်နေ၏။

သူ၏ ဖြူဖပ်ဖြူရောင်မျက်နှာသည် အားလုံးကို သရော်ပြီး ပြုံးပြသကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

အခန်းတွင်း၌ အင်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ် ဆိတ် ငြိမ်သက်နေလေသည်။

ရုတ်တရက် လေပြင်းတစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းတိုက်ခတ်လာ သည်။ တည်းခိုခန်းရှေ့၌ ချိတ်ဆွဲထားသော မီးပုံးများ လှုပ်ယမ်း သွားသည်။

မောက်ရှောင်ထင်း၏ ဝဲဘက်နားမှ မီးပုံးများ လှုပ်ယမ်း သွားသည်။

ဟန်စန်းသည် အနည်းငယ် အေးစိမ့်လာသည်ဟု ခံစား၍ လောမသိ ဟထားသော သူ၏အင်္ကျီရင်ဘတ်ကို ဆွဲစေလိုက်လေ သည်။

တိတ်ဆိတ်ခြင်း လွှမ်းမိုးနေသော အခန်းတွင်း၌ နေရာသည် မှာ စိတ်အိုက်စရာကောင်းသည်ဟု အားလုံးခံစားနေကြရမည် ဖြစ် လေသည်။

သို့သော် ကုန်းစွန်းကျင်ကပင် ဦးဆောင်ကာ တိတ်ဆိတ်မှု ကို ဖြိုခွဲလိုက်လေသည်။

၈၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“အဟမ်း”

ကုန်းစွန်းကျင်က ချောင်းတစ်ချက် ဟန့်လိုက်သည်။

အားလုံး၏ အာရုံသည် သူ့ထံသို့ ရောက်လာတော့မှ ...

“ကျုပ်က ဧည့်သည်ဆယ်နှစ်ယောက် ဖိတ်ကြားထားပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ရှစ်ယောက်က မလာနိုင်တော့ဘူးလို့ သိရပါတယ်၊ အခု ကျန်တဲ့လေးယောက် ရောက်နေကြပြီဆိုတော့ လူစုံပြီလို့ ဆိုချင်ပါတယ်”

သူ၏စကားကို မည်သူမျှ ကန့်ကွက်ခြင်း မပြုကြချေ။

ကုန်းစွန်းကျင်က အားလုံးကို တစ်ချက်ငှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဒါကြောင့် အရောင်းအဝယ် စလို့ရပြီထင်ပါတယ်”

ဤတွင် ...

“ဒါ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

အားလုံးက သဘောတူလိုက်ကြလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ဒီနေရာကို ရောက်လာတဲ့လူတွေဟာ သိုင်းလောကမှာ ထင်ရှားကျော်ကြားနေကြတဲ့ သူတွေပါ။ ဒါကြောင့် တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ဖိတ်ဆက်ပေးနေစရာ မလိုဘူးလို့ ပြောချင်ပါတယ်”

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ဟုတ်တယ်၊ မလိုအပ်တော့ပါဘူး”

အထွတ်သစ်၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၈၅

ဟု အလိုမကျသည့်အသံဖြင့် ပြောလေသည်။

ဟန့်စန်းက ...

“ကျုပ်တို့က မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ လာခဲ့ကြတာမှ မဟုတ်ဘဲ”

ဟု သရော်သည့် လေသံဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

ယီကျောင်းမှာမူ အရက်ခွက်ကို ကောက်ကိုင်ကာ မေ့သောက်လိုက်ပြီးမှ အသံမာမာဖြင့် ...

“အပိုစကားတွေ ဘေးဖယ်ထားလိုက်ပါဗျာ၊ ခင်ဗျားက ပစ္စည်းရောင်းမယ် မဟုတ်လား၊ ကျုပ်တို့က ပစ္စည်းဝယ်ဖို့ လာခဲ့ကြတာပဲဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“စိတ်ချပါ ... ပစ္စည်းကို ကြည့်ရပါစေမယ်ဗျာ”

မောက်ရှောင်ထင်းက မျက်မှောင်ကျွတ်ကာ ...

“ခင်ဗျားက ဒီလောက်တောင် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး ပြောနေမှတော့ အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနေမယ်ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကုန်းစွန်းကျင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ယီကျောင်းက ...

၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဘယ်လိုအကြောင်းများလဲဗျ၊ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ဝင်ပြောသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ ကျုပ်တို့ နဂါးစိမ်းဦးက ဘာပဲလုပ်လုပ် တိတိကျကျ ပြတ်ပြတ်သားသား လုပ်တတ်ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့လက်ထဲက အဖိုးတန်ပစ္စည်းကို ရောင်းတဲ့အခါမှာ ဝယ်တဲ့ လူက တကယ် ဝယ်နိုင်ပါ့မလားဆိုတာ အရင်ဆုံးသိရမှ ဖြစ်ပါလိမ့် မယ်”

ဟန်စန်းက ...

“ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်လုပ်တာပဲ၊ ရော့ ပတ္တမြား၊ ရော့ နဂါးပေါ့၊ မရှင်းဘူးလားဗျ”

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ရှင်းပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လည်း မိတ်ဆွေတို့က လက်ငင်း ငွေချေနိုင်တယ် ဆိုတာကိုး”

သူ၏စကား မဆုံးမီ မောက်ရှောင်ထင်းက ကြားဖြတ် ပြော လိုက်လေသည်။

“စိတ်ချ ... ကျုပ်တို့ကလည်း အကြွေးကို သဘောမကျပါ ဘူး”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၈၇

စကားဆုံးလျှင် လက်ခုပ်တီးလိုက်သည်။

‘ဖြောင်း ဖြောင်း’

သူ၏လက်ခုပ်သံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် အမှောင်ရိပ်ထဲ မှ လူကိုးယောက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေတော့ သည်။

❖

BURMESE
CLASSIC
.com

လူကိုးယောက် ဝဲဘက်နားတွင် ရွှေနားကွင်းတစ်ကွင်းစီ ချိတ်ထားသည့် လူထူးဆန်းကိုးယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုလူကိုးယောက်သည် အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်ပေါ်လာ ကြပြီး ဧည့်ခန်းထဲသို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့၏လက်ထဲတွင် ဂုန်လျှော်အိတ်တစ်လုံးစီ ကိုင်လာကြ လေသည်။ မောက်ရှောင်ထင်းက လက်ငွေယမ်းပြလိုက်သည်။

ထိုလူကိုးယောက်သည် ဂုန်လျှော်အိတ်ကိုးလုံးကို ကုန်းစွန်း ကျင်၏ရှေ့တွင် ချထားလိုက်ကြလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“ကဲ ... စစ်ဆေးကြည့်ပါဗျာ”

၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ဟု ကုန်းစွန်းကျင်အား ပြောလိုက်၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ဂုဏ်လျှော်အိတ်များကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားလေသည်။ မောက်ရှောင်ထင်းအား ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“ဒီလိုဆိုရင် ဖြစ်ပါတယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဂုဏ်လျှော်အိတ် ကိုးအိတ်တွင် အဖိုးတန်ပစ္စည်းများ ပါရှိနေမှာ မြေကြီးလက်ခတ်မလွဲ ဖြစ်လေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက သဘောကျစွာပြုံးရင်း ကျန်လူများကို ဝေကြည့်လိုက်လေသည်။ ဤတွင် ဟန်စန်း အားကျမခံ ထိုင်ရာမှ ထကာ လက်ခေါက် မှုတ်လိုက်၏။

‘ဦး’

လက်ခေါက်မှုတ်သံ စူးရှစွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် ...

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

‘ဟီး ဟီး ဟီး’

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟီသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

❖ ❖ ❖

အလှနတ်သမီး၏စာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၈၉

ခေါင်းအလွန်ကြီးသူ

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟီသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဌာအင်း တည်းခိုခန်းရှေ့သို့ မြင်းစီးသမားရှစ်ယောက် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် မြင်းများကို အရှိန်သတ်ကာ ရပ်လိုက်ကြ၏။

မြင်းပေါ်မှ ညီညာစွာ ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

ထို့နောက် မြင်းပေါ်တင်ယူလာသော သေတ္တာတစ်လုံးကို သယ်ဆောင်ကာ တည်းခိုခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်လာကြလေသည်။

ထိုသေတ္တာသည် အလွန်လေးလံသည့်အသွင် ရှိသည်။

မြင်းစီးသမား ရှစ်ယောက်က သေတ္တာကို ကုန်းစွန်းကျင်၏ ရှေ့တွင် ချထားပေးလိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင် သေတ္တာကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏မျက်နှာ ပြုံးရွှင်သွားကာ ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်

၉၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ညိတ်လိုက်သည်။

“ကျေနပ်စရာပါပဲ”

ဟန်စွန်းလည်း ကျေနပ်သွားတော့သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ယီကျောင်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ ယီကျောင်းမှာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူက အဘယ်ကြောင့် ငြိမ်နေရပါသနည်း။ အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ရှိရမည် မဟုတ်ပါလား။

ယီကျောင်းက မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

အတန်ကြာသည်အထိ ယီကျောင်း တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ချေ။

ကုန်းစွန်းကျင် မနေနိုင်တော့ပါ။

“ခင်ဗျားကော”

ယီကျောင်းက ပြုံးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

BURMESE
CLASSIC

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ် (၀) ❖ ၉၁

“ဟား ဟား ဟား”

ကျယ်လောင်စွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

သူက အူလိုက်သည်းလိုက် ရယ်မောလိုက်ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင် မျက်မှောင်ကြုတ်သွား၏။ ယီကျောင်းကို နားမလည်နိုင်စွာကြည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားက ဘာသဘောလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယီကျောင်းက ...

“သူတို့က သူဌေးပေဥဗျ။ ကျုပ်တို့နဲ့ မပြိုင်တော့ဘူးလို့ စိတ်ကူးပေါ်လာလို့ပါ”

သူ၏စကား ဆုံးသွားသည်နှင့် မောက်ရှောင်ထင်းက ...

“မိတ်ဆွေရဲ့သဘောထားကို လေးစားပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ်ရဲ့ မိတ်ဆွေရင်းခြာတစ်ယောက်အဖြစ် အသိအမှတ် ပြုလိုက်ပါပြီ”

ဟု ခပ်သွက်သွက် ပြောလိုက်သည်။

ယီကျောင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်း၏ ကမ်းလှမ်းမှုကို လက်ခံလိုက်သည့် သဘောဖြစ်သည်။

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် သူတို့နှစ်ယောက်သည် နှစ်ယောက်

၉၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

များစွာ ရင်းနှီးလာခဲ့ကြသူများပမာ ဖက်လဲတကင်း တရင်းတနှီး ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းနှင့် ယီကျောင်းတို့ မိတ်ဆွေဖြစ်သွားကြသည်။

ထို့ကြောင့် ကုန်းစွန်းကျင်အနေနှင့် ယီကျောင်းကို ထွေထွေ ထူးထူး မေးနေစရာမလိုတော့ပါချေ။

ကုန်းစွန်းကျင်က သခင်လေးစုအိမ်ဘက်လှည့်ကာ ...

“ခင်ဗျားကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယခု သခင်လေးစုအိမ်သည် ထိုင်ခုံတွင် ထိုင်ကာ အနားယူ လိုက်ရခြင်းကြောင့် အမောပြေသွားပုံရသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က လှမ်းမေးသော်လည်း ဂရုမစိုက်ပါ။

လက်ချောင်းများ ယှက်ထားသော သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကို

သာ အာရုံပြု၍ ကြည့်ရင်း ...

“ကျုပ်က အလည်သက်သက် လာခဲ့တာမှ မဟုတ်ဘဲဗျ။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၉၃

ဒါကို အားလုံးသိကြမှာပဲ”

ကုန်းစွန်းကျင် ပြုံးလိုက်၏။

“ဒီပစ္စည်းကို ခင်ဗျားကပဲ ဝယ်မယ်ဆိုပါတော့”

သခင်လေးစုအိမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မောက်ရှောင်ထင်းက ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်လေ

သည်။

သခင်လေးစုအိမ်ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ...

“ဒီပစ္စည်းကို ကျုပ်တို့ဂိုဏ်းက ရအောင်ယူမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ”

သခင်လေးစုအိမ် ခေါင်းညိတ်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ဂိုဏ်းက ဆုံးဖြတ်ချက်ကို ကျုပ် ကန့်ကွက်စရာ အကြောင်း မရှိပါဘူးဗျာ”

မောက်ရှောင်ထင်း အံ့သြသွား၏။

သခင်လေးစုအိမ်က ယခုလို ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ပြော

လာမည်ဟုမထင်မိချေ။

မောက်ရှောင်ထင်း၏မျက်နှာပေါ်မှ တင်းမာခက်ထန်မှု

များ အနည်းငယ် လျော့ပါးသွားသည်။

“ဪ ... ခင်ဗျားက သဘောတူတယ်ပေါ့”

သခင်လေးစုအိမ် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

၉၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်ပါတယ်”

မောက်ရှောင်ထင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။ သူတို့၏ရည်ရွယ်ချက် အောင်မြင်ဖို့နီးစပ်လာပြီဟုလည်း ယုံကြည်လိုက်သည်။

“ဒါဖြင့် ခင်ဗျား လက်လျှော့လိုက်ပြီပေါ့”

ဟု မေးလိုက်၏။

အခုတစ်ကြိမ် သူ၏လေသံ ပျော့ပျောင်းနေသည်။ သခင်လေးစုအိမ်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“ဒီလိုတော့ မဟုတ်ပါဘူး”

မောက်ရှောင်ထင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

“ခင်ဗျား သဘောက”

သခင်လေးစုအိမ်းက ... “ကျုပ်က ကြိုးစားမှာပါ”

“ဘာဗျ”

“ကျုပ်ကလည်း မရမနေ အပြိုင်အဆိုင် ဝယ်ယူမယ်ဆိုတဲ့ သဘောပါပဲဗျာ”

‘တောက်’

မောက်ရှောင်ထင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက လက်မလျှော့တဲ့အပြင် အပြိုင်အဆိုင် ဝယ်ယူမယ်ဆိုပါတော့”

အလှနက်သမီး၏မာယာနိဗ္ဗာန် (၈) ❖ ၉၅

“ခင်ဗျားမဆိုးဘူး ... သဘောပေါက်လွယ်သားပဲ၊ ခင်ဗျား ပြောတဲ့အတိုင်းပဲ”

သခင်လေးစုအိမ်း၏အသံမှာ ပျင်းတိပျင်းတဲ့ နိုင်လှပေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းသည် ဒေါသထွက်လွန်းသဖြင့် မျက်နှာတစ်ခုလုံး နီမြန်းနေသည်။

သူ၏နီရဲသောမျက်လုံးအစုံသည် သက်တော်စောင့်၏လက်တွင်ထားသော ဓားကောက်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

လူထူးလူဆန်းကိုးယောက်သည်လည်း သခင်လေးစုအိမ်းအား ဝိုင်းရံထားသည်အသွင်သို့ မသိမသာ ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

အခြေအနေသည် ရုတ်ခြည်းပြောင်းလဲတင်းမာသွားသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်၊ ယီကျောင်းနှင့် ဟန်စန်းတို့ တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

ဧည့်ခန်း ဆောင်အတွင်း၌ ပြင်းထန်သောတိုက်ပွဲတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာတော့မည် ထင်ရလေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းကလည်း ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ရှိနေ၏။

သူ၏အသွင်သည် နာတာရှည်ရောဂါဝေဒနာတစ်ခု စွဲကပ်နေသူနှင့် တူလှပေသည်။

၉၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ကြောက်စရာကောင်းသူမှာ သူ၏သက်တော်စောင့် ဖြစ်ရမည်ဟုလည်း အားလုံးနားလည်ထားကြ၏။

ထို့ကြောင့် မောက်ရှောင်ထင်း၏အကြည့်သည် သခင်လေးစုအိမ်းနောက်မှ သက်တော်စောင့်၏ ဓားကိုင်ထားသော လက်ဆီသို့ ရောက်သွားခြင်း ဖြစ်သည်။

သခင်လေးစုအိမ်းအား သုတ်သင်လိုလျှင် သက်တော်စောင့်ကို အရင်ရှင်းပစ်ရမည် မဟုတ်ပါလား။

သခင်လေးစုအိမ်းကား အခန်းအတွင်းမှ အဖြစ်အပျက်များသည် သူနှင့် လားလားမျှ မဆိုင်သကဲ့သို့ ရှိနေသည်။

သူ၏လက်နှစ်ဖက်ကိုသာ မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေ၏။

လောကပေါ်တွင် သူ၏လက်နှစ်ဖက်လောက် အရေးကြီးသည့်အရာ မရှိတော့သည့် ပုံသဏ္ဌာန် ဖြစ် လေသည်။

ရုတ်တရက် ...

‘ချွမ်း’

အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

❖

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၉၇

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသော အသံသည် ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ကြီး မဟုတ်ပါ။

သို့သော် အခန်းတွင်းမှ လူအားလုံးသည် မိုးကြိုးပစ်သံထက်ပင် ကျယ်လောင်လှသည်ဟု ထင်မှတ်လိုက်ကြလေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်း၏ လက်တစ်ဖက်သည် ရှေ့သို့ ဆန့်ထုတ်ကာ သက်တော်စောင့်၏ ဓားကောက်ဆီသို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူက မည်သို့ လှုပ်ရှားလိုက်မှန်း သိရဖို့ မလွယ်ချေ။

အားလုံး သတိထားမိလိုက်ချိန်တွင် မောက်ရှောင်ထင်း၏ လက်တစ်ဖက်သည် သက်တော်စောင့်ကိုကိုင်သော ဓားကောက်၏ ဓားရိုးပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်းကြောင့် သခင်လေးစုအိမ်းနှင့် သက်တော်စောင့်တို့အား သုတ်သင် ရှင်းလင်းပစ်လိုက်လိမ့်မည်ဟု ထင်ရပေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မမျှော်လင့်သော ပြောင်းလဲမှုတစ်ရပ် ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

သူ့ထက်ပို၍ လျင်မြန်သော လက်တစ်ဖက်သည် ဓားကောက်ပေါ်သို့ သူ၏လက် ရောက်မသွားမီ တဒင်္ဂအချိန်လေးတွင်

၉၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

လျှပ်တစ်ပြက် လှုပ်ရှားလာကြောင်း မောက်ရှောင်ထင်း သတိပြုမိလိုက်လေသည်။

ထိုလက်သည် သူ၏ ဝဲဘက်နားရွက်ဆီသို့ လျှပ်တစ်ပြက် ရောက်ရှိလာသည်။ မောက်ရှောင်ထင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ရှေ့ဆက်သွား၍ မဖြစ်တော့မှန်း ရိပ်မိလိုက်သည်နှင့် ကပျာကယာ နောက်သို့ ခုန်ဆုတ်ကာ ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

သက်တော်စောင့်ကား ကျောက်ရုပ်တစ်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ရပ်၍နေလေသည်။

ဖြစ်ပျက်နေသမျှ သူနှင့်လားလားမျှ မသက်ဆိုင်သည့် အလား။ သခင်လေး စုအိမ်းကား လက်ချောင်းကလေးများ ယှက်ထားသော သူ၏လက်နှစ်ကို စိုက်ကြည့်နေဆဲ။

သို့သော် ထူးခြားမှုတစ်ခုက ထင်ထင်ရှားရှား ဖြစ်ပေါ်၍ နေသည်။

ထိုထူးခြားမှုမှာ သခင်လေးစုအိမ်း၏လက်ထဲတွင် အရောင်တဖိတ်ဖိတ် ဝင်းလက်တောက်ပနေသော ရွှေနားကွင်း နှစ်ကွင်းရှိနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မောက်ရှောင်ထင်း၏နားတွင် ချိတ်ထားသည့် ရွှေနားကွင်းများသည် သူ့လက်ထဲသို့ အဘယ်ကြောင့် ရောက်ရှိသွားပါသနည်း။

အထွတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၈) ❖ ၉၉

ဧည့်ခန်းအတွင်း၌ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော အတိတ်နိမိတ်များ လွှမ်းမိုးနေလေသည်။

ယီကျောင်းက တံတွေးမျိုးချလိုက်သည်။

မကြာသေးမီကပင် သူနှင့်ရင်းနှီးခဲ့သောမောက်ရှောင်ထင်းသည် ရှေ့တိုး၍မရ နောက်ဆုတ်၍လည်း မရဘဲ ဘေးကျပ်နံကျပ် ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်ပါလား။

မျက်စိမျက်နှာပျက်ကာ မျက်လုံးကြီးပြူးထွက်နေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းလက်ထဲ ကိုင်ထားသော သူ၏ရွှေနားကွင်းနှစ်ဖက်ကိုကြည့်ရင်း မီးခဲမျိုးထားရသည့်အလား ခံစားနေရလေသည်။

သူ၏နဖူးပေါ်တွင် ချွေးသီးချွေးပေါက်များ စို့လာသည်ကို အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရလေသည်။

ထို့အတူ သခင်လေးစုအိမ်းအား ပိုင်းရံထားသော လူထူးဆန်းကိုးယောက်သည်လည်း တုပ်တုပ်မျှ မလှုပ်ကြရေ။

သူတို့၏ မျက်နှာများတွင် ထူးဆန်းသော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်၍နေသည်။

အကယ်၍ ...

၁၀၀ ❖ ပဏ္ဍိတအောင်

သခင်လေးစုအိမ်ကသာ တိုက်ခိုက်လိုက်မည်ဆိုပါက
သူတို့ကိုးယောက်သည် လူသေအလောင်းဘဝသို့ ပြောင်းလဲသွားကြ
တော့မည်မှာ သေချာနေသည် မဟုတ်ပါလား။

သခင်လေးစုအိမ်ကား မည်သို့မျှ ခံစားရပုံ မပေါ်ချေ။

သူ၏သက်တော်စောင့်မှာလည်း ထိုနည်းနယ်နယ်ပင်။

ယီကျောင်းက အရက်ခွက်ကို စိုက်ကြည့်နေ၏။

ဟန်စန်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်

ခြင်းကိုလည်း မခံနိုင်တော့သည့်အလား။

“ဒီလူ ခေါင်းမကိုက်တတ်ဘူး”

ဟု ရှေ့တော်လိုက်လေသည်။

ယီကျောင်းက ...

“သူသာ ခေါင်းကိုက်တတ်ရင်လည်း ကျုပ်တို့ ကုသပေးလို့

ရမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟန်စန်းက ...

“ဟုတ်တယ် ... သူ့ရဲ့ခေါင်းက ကြီးကိုကြီးလွန်းတယ်ဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၀၁

အခန်းတွင်း၌ စကားသံများ ပြန်လည်ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ကုန်းစွန်းကျင် ပြုံးလိုက်လေသည်။

“အဟမ်း”

သူက ချောင်းတစ်ချက် ဟန်လိုက်ပြီးမှ ...

“ကဲ ... မိတ်ဆွေတို့က ပစ္စည်းအတွက် ငွေကို ချက်ချင်းပေး
ချေနိုင်တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ယုံကြည်ပါပြီဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထိုစကားသည် အခန်းတွင်း၌ ဖြစ်ပေါ်နေသော တင်းမာမှု
ကို ထိန်းသိမ်းပေးလိုက်သည့်သဘော ရှိနေ၏။

မောက်ရှောင်လင်းက နဖူးပေါ်မှ ရွေးများ သုတ်ပစ်လိုက်
သည်။

သူ၏ထိုင်ခုံတွင် ပြန်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ကဗျာကယာ အရက်
တစ်ခွက်ကို ထည့်သောက်လိုက်သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ခင်ဗျားတို့ဘက်ကလည်း ပစ္စည်းကို စစ်ဆေးကြည့်ချင်ကြ
လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်ထင်ပါတယ်”

ဟန်စန်းက ...

၁၀၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်တာပေါ့ ... ဒါမှ တရားမျှတမှု ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“မိတ်ချပါဗျာ ... ကျုပ်က ပစ္စည်းကို ပြပါမယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ စစ်ဆေးကြည့်ကြပါ။ မကောင်းဘူးလား”

“သိပ်ကောင်းတာပေါ့ဗျာ”

ဟန်စွန်းက ချက်ချင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

ကျန်လူများကလည်း ဘာမှမပြောကြပါ။ အားလုံးသဘောတူကြောင်း ထင်ရှားနေပါသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ထိုင်ရာမှထလိုက်လေသည်။ အားလုံးကို တစ်ချက်စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ကဲ မိတ်ဆွေတို့ ... ကျုပ်နောက်ကိုလိုက်ခဲ့ကြပါ”

ဟု မိတ်ဆွေလိုက်လေသည်။

အားလုံး ထိုင်ရာမှ ထရပ်လိုက်ကြသည်။

သခင်လေးစုအိမ်သည် ထိုင်ရာမှ မနည်းပင်ကြိုးစား ထရပ်လိုက်ရသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ဧရုဆုံးမှ ဦးဆောင်ကာ ထွက်သွားသော အခါ အားလုံးလိုက်သွားကြသည်။

သက်တော်စောင့်သည်လည်း သခင်လေးစုအိမ်၏နောက်မှ ကပ်လျက်လိုက်ပါသွား၏။

အလှနတ်သမီး၏ဟောနိဂုံး (၈) ❖ ၁၀၃

သို့သော် သခင်လေးစုအိမ်သည် သက်တော်စောင့်၏ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်မှု ခံယူဖို့ လုံးဝမလိုအပ်ကြောင်း သဘောပေါက်နေကြပြီ ဖြစ်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ မောက်ရှောင်ထင်းသည် အသက်ရှင်နေသေးသဖြင့် မည်သူ့ကိုမှ ကျေးဇူးတင်ရမှန်းလည်း မသိဖြစ်နေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်နောက်သို့ အားလုံး၏ နောက်ဆုံးမှနေ၍ လိုက်ပါသွားသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က သူတို့အား မည်သည့်နေရာသို့ခေါ်ဆောင်သွားမည်နည်း။

သူတို့သည် မည်သို့သောပစ္စည်းအား အရောင်းအဝယ် ပြုလုပ်နေကြပါသနည်း။

အားလုံးက ကုန်းစွန်းကျင်နောက်သို့ လိုက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၀၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အလုံခြုံဆုံး လျှို့ဝှက်ပစ္စည်း

ကုန်းစွန်းကျင် ...။

ကုန်းစွန်းကျင်သည် လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားနေသော နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက် ဖြစ်၏။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း၌ ဂိုဏ်းခွဲမှူးရာထူးကို တော်ရုံတန်ခိုးဖြင့် မရနိုင်ပါချေ။

သိုင်းပညာတော်ရမည့်အပြင် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းအပေါ် သစ္စာစောင့်သိပြီး နဂါးဂိုဏ်း၏ အကျိုးစီးပွားအတွက် မရှိမဖြစ် အရေးပါသူ မှသာလျှင် ဂိုဏ်းခွဲမှူးရာထူးကို ရရှိလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဂိုဏ်းခွဲမှူးတစ်ယောက်သည် နေ့ရက်များဖြင့် အမှတ်အသားပြုကာ သတ်မှတ်ထားသော နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းခွဲတစ်ခု၏ အရှင်သခင်လည်း ဖြစ်လေသည်။

ယခု ဟောင်းနွမ်းနေပြီဖြစ်သော ဌာအင်းတည်းခိုခန်းသည် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း၏ လျှို့ဝှက်ချက် ဂိုဏ်းခွဲတစ်ခု၏စခန်း ဖြစ်နေပါသည်။

အလှနက်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၈) ❖ ၁၀၅

ကုန်းစွန်းကျင်က စည့်ခန်းအတွင်းမှ ထွက်ကာ စင်္ကြံလမ်းအတိုင်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်သွားလေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်၊ သက်တော်စောင့်ဟန်စန်းနှင့် ယီကျောင်းတို့က လိုက်သွားကြ၏။ မောက်ရှောင်ထင်းမှာမူ နောက်ဆုံးမှ လိုက်သွားသည်။

စင်္ကြံလမ်းကို ဖြတ်ကျော်ပြီးသောအခါ ကျယ်ဝန်းသော အခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်သွားသည်။

ထိုအခန်းသည် အဇွန်သန့်ရှင်းသပ်ရပ်နေပြီး အဖိုးတန် ပရိဘောဂများဖြင့် တန်ဆာဆင်ထားသည်။

အခန်းနံရံတွင် လက်ရာမြောက်သော ပန်းချီကားချပ်များ ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

နံရံ၏အလယ်ဗဟိုတည့်တည့်တွင် ကြွေဖြင့် ရုပ်လုံးဖော်ထားသည့် နဂါးတစ်ကောင် ပန်းပုရုပ် ရှိနေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်သည် ထိုနဂါးရုပ်ဆီသို့ ခပ်သွက်သွက် လှမ်းသွားလိုက်သည်။

အားလုံးက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်လိုက်ကြသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က နံရံအနီးသို့ ရောက်လျှင် နဂါးရုပ်၏ နီရဲနေသော ဝဲဘက်မျက်လုံးအား လက်မဖြင့် ဖိနှိပ်ချလိုက်လေသည်။

‘ဂျောက်’

၁၀၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

မြည်သံသဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ...

‘ဂျီ’

နောက်ထပ်အသံတစ်ချပ် ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရုတ်တရက် အခန်းနံရံတွင် တပ်ဆင်ထားသော လျှို့ဝှက်

တံခါးပေါက် ပွင့်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ယီကျောင်းဘက်သို့လှည့်ကာ ခေါင်းညိတ် ပြလိုက်သည်။

ယီကျောင်းတို့က သူ့ထံသို့ လှမ်းသွားလိုက်ကြသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က နံရံမှ တံခါးပေါက်ကဲ့သို့ ဦးဆောင်ကာ ဝင်ရောက်သွားလေသည်။

ယီကျောင်းတို့လည်း လိုက်သွားကြ၏။

သူတို့အားလုံး တံခါးပေါက်ကို ဖြတ်ကျော်ပြီး နံရံတစ်ဖက် သို့ ရောက်ရှိသွားကြသောအခါ အခန်းလေးတစ်ခန်းကို တွေ့ရသည်။

ဆယ်ပေပတ်လည်မျှသာရှိသော အခန်းတစ်ခုဖြစ်လေ သည်။

အားလုံးသည် နားမလည်နိုင်သော မျက်လုံးများဖြင့် တစ် ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ပြုံးလိုက်သည်။

အထွတ်သမီး၏ဇာတ်နိဂုံး (၁) ❖ ၁၀၇

အခန်းနံရံပေါ်ရှိ နဂါးရုပ်တစ်ခုပေါ်သို့ လက်ရောက်သွား ပြန်သည်။

‘ဂျီ’

မြည်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယခုတစ်ကြိမ် နံရံ၌ တံခါးပေါက် ထွက်ပေါ်လာခြင်း မရှိ ပေ။

အခန်း၏ကြမ်းပြင်သည် အောက်သို့ နိမ့်ဆင်းသွားခြင်း ဖြစ် လေသည်။

တဖြည်းဖြည်းချင်း နိမ့်ဆင်းသွားပြီး တစ်အောင်မျှ ကြာ တော့မှ ...

‘ဂျီ’

ကြမ်းပြင်သည် ရပ်တန့်သွားသည်။

ထိုအခါ နံရံတွင် အလိုအလျောက် တံခါးပေါက်တစ်ခု ပေါ် နေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်ကပင် ဦးဆောင်ကာ ထိုတံခါးပေါက်မှ ထွက် သွားလေသည်။

အားလုံး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက် ကုန်းစွန်းကျင်နောက်သို့ လိုက်သွားကြလေ သည်။

၁၀၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူတို့သည် လျှို့ဝှက်မြေအောက်ခန်းတစ်ခုသို့ ရောက်လာ
ပြီဖြစ်ကြောင်း နားလည်ထားကြလေသည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသည် နယ်နယ်ရရ ဂိုဏ်းတစ်ခု မဟုတ်ပါ။

ထို့ကြောင့် နဂါးစိမ်းဂိုဏ်း၏ ဂိုဏ်းခွဲတစ်ခုသို့ ရောက်ဖူး
သည်မှာ အားလုံးအတွက် ဂုဏ်ယူစရာ ဖြစ်နေ၏။

နံရံတံခါးပေါက် ဖြတ်ကျော်လိုက်လျှင် မြေအောက်လိုက်ဂူ
လမ်းတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်။

လမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက် နံရံပေါ်တွင် မီးတုတ်များ
ထွန်းညှိထားသဖြင့် ထိန်ထိန်လင်းနေ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို ကောင်းစွာတွေ့မြင်နေရသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်သည် မြေအောက်လမ်းအတိုင်း ရှေ့မှဦး
ဆောင်ကာ ခေါ်ဆောင်သွားသည်။

လမ်းအတိုင်း ကွေ့ကာကောက်ကာဖြင့် ယီကျောင်းတို့
လည်း လိုက်သွားကြသည်။

မကြာပါချေ။

သံတိုင်များဖြင့် ပြုလုပ်ထားသော တံခါးတစ်ချပ်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

ထိုတံခါးအနီး၌ ဝတ်စုံစိမ်းဝတ်ကာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူ
နှစ်ယောက် စောင့်ကြပ်နေသည်ကိုလည်း တွေ့လိုက်ရလေသည်။

အကုန်သမီး၏တယောနိဂုံး (၁) ❖ ၁၀၉

အစောင့်နှစ်ယောက်သည် ကုန်းစွန်းကျင်ကိုမြင်လျှင်
ဦးညွှတ်အရိုအသေပြုလိုက်ကြသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ဘာမျှမပြောဘဲ အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ သော့တွဲ
တစ်တွဲ နှိုက်ယူလိုက်သည်။

သော့တွဲမှ တချွင်ချွင် မြည်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်သည် သော့သုံးချောင်းကို ရွေးထုတ်လိုက်၏။

တံခါးပေါက်၌ ခတ်ထားသော သော့ခလောက်သုံးလုံးအား
ဖွင့်လိုက်လေသည်။

သော့ဖွင့်ပြီးသည်နှင့် အစောင့်တစ်ယောက်က တံခါးဆွဲဖွင့်
ပေးလိုက်လေသည်။

“အထဲဝင်ကြပါဗျာ”

တံခါးဖွင့်သွားလျှင် ကုန်းစွန်းကျင်က ဖိတ်ခေါ်လိုက်လေ
သည်။

အားလုံး လှမ်းဝင်လိုက်ကြ၏။

ယီကျောင်းသည် တံခါးသော့နှင့် အစောင့်နှစ်ယောက်ကို
ကြည့်ကာ မသိမသာ မဲ့ပြီးပြီးလိုက်သည်။

ဤသည်ကို ကုန်းစွန်းကျင်က မြင်ဖြစ်အောင် တွေ့မြင်သွား
သည်။

ထို့ကြောင့် ...

၁၁၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“မိတ်ဆွေက ဘာကြောင့် ပြုံးတာလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယီကျောင်းက ...

“သဘောကျလို့ ပြုံးတာပါ”

“ဪ ဪ”

ကုန်းစွန်းကျင်သည် ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး

“မိတ်ဆွေ ... ဘာကိုသဘောကျတယ်ဆိုတာ ပြောမပြနိုင်

ဘူးလားဗျာ”

ယီကျောင်း ပန်းတွန့်လိုက်ပြီး ...

“သော့ခလောက်သုံးလုံးနဲ့ အစောင့်နှစ်ယောက်ကို သဘော

ကျမိတာပါဗျာ”

ဟု ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပင် ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

ဟန်စန်းကလည်း ရယ်မောလိုက်၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ဟန်စန်းဘက်သို့လှည့်ကာ ...

“မိတ်ဆွေကကော ဘာကို သဘောကျလို့ ရယ်တာလဲဗျာ”

ဟန်စန်းက ...

“ဟား ဟား ဟား ... ဒီလိုသော့ခလောက်နဲ့ အစောင့်မျိုး

ကို ဘယ်သူမဆို အချိန်မရွေး ဖြတ်ကျော်သွားနိုင်တယ်ဆိုတာ တွေး

မိလို့ပါဗျာ”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ် (၁) ❖ ၁၁၁

ကုန်းစွန်းကျင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ... ဒီနေရာကို အလွယ်တကူ ဖြတ်ကျော်
သွားနိုင်တဲ့သဘော ရှိတယ်ဆိုတာ ကျုပ်သိပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမဲ့”

သူက စကားကို ခေတ္တရပ်လိုက်ပြီးမှ တည်ကြည်သော
မျက်နှာထားဖြင့် ဆက်ပြောလေသည်။

“ဒါပေမဲ့ ဒီကနေပြီး ရှေ့မှာရှိတဲ့ ကျောက်တံခါးအထိ
ထောင်ချောက်ဆယ့်သုံးခု တပ်ဆင်ထားပါတယ်၊ ဒီထောင်ချောက်
တွေကို ဖြတ်သန်းသွားနိုင်ဖို့ လောလောဆယ် သိုင်းလောကထိပ်သီး
ထဲက ငါးယောက်ကလွဲရင် ထောင်ချောက်တွေကို ဖြတ်ကျော်သွားဖို့
ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး၊ ဒါကို စိတ်ချပါ ... ကျုပ် အာမခံပါတယ်”

သခင်လေးစုအိမ် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“အင်း ... ကျုပ်ကတော့ သိုင်းလောကထိပ်သီး ငါးယောက်
ထဲမှာ မပါတာ ကံကောင်းတယ်လို့ ဆိုရမှာပဲ”

ကုန်းစွန်းကျင် ပြုံးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေရဲ့ပညာ မခေဘူးဆိုတာ ကျုပ်နားလည်ပါတယ်
ဗျာ၊ ကြိုးစားကြည့်ပါလား”

သခင်လေးစုအိမ်က ...

“ခက်တာက ကျုပ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားလုပ်ဖို့ သိပ်ပြီး ဝါသ
နာမပါဘူးဗျ ... ပြီးတော့”

၁၁၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဘာဖြစ်သလဲဗျာ”

“ကျုပ် အခုလို အသက်ရှင်နေသေးတာကို သဘောကျလို့ ပေါ့ဗျာ”

ကုန်းစွန်းကျင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေကို ကျုပ် မချီးကျူးဘဲ မနေနိုင်တော့ပါဘူးဗျာ”

ကုန်းစွန်းကျင်က လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ပြောလိုက်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသည်။

မြေအောက်စကြိုလမ်း ...။

သံတံခါးမှနေ၍ အရှေ့ဘက်ရှိ ကျောက်တံခါးဆီသို့ သွားရမည့် မြေအောက်စကြိုလမ်းမှာ ရှည်လျား လွန်းသည်ဟု မဆိုနိုင်ပါ။

အကွာအဝေးမှာ ပေနှစ်ဆယ်သာသာရှိပေလိမ့်မည်။

သိုင်းသမားတစ်ယောက်အတွက် ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုပြီး တစ်ချက်ခုန်လိုက်သည်နှင့် ရောက်သွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ထိုခရီးအကွာအဝေးမျှပင် ထောင်ချောက်ပေါင်း

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ် (၀) ❖ ၁၁၃

ဆယ့်သုံးခုတိတိ တပ်ဆင်ထားသည်ဟု သိရလေသည်။

ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသော ထောင်ချောက်များ တပ်ဆင်ထားသည်ကို သိလိုက်ရသောအခါ ထိုခရီးအကွာအဝေးသည်ပင် ဆယ်ဆမျှ ပို၍ ဝေးကွာသွားသည်ဟု ထင်ရပေတော့သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“ခင်ဗျားတို့ကော ကြိုးစားကြည့်ချင်သေးသလား”

ဟု ယီကျောင်းတို့ဘက်သို့ လှည့်ကာ မေးလိုက်၏။

ယီကျောင်းတို့ တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ကြချေ။

သခင်လေးစုအိမ်သာပင် လှုပ်ရှားရန် ဝန်လေးနေရကား သူတို့က မိုက်ရှူးရဲပြုလုပ်ကြမည် မဟုတ်ပါချေ။ ကုန်းစွန်းကျင်က...

“ဒါဆိုလည်း သွားရအောင်”

ဟုပြောကာ ရှေ့မှ ထွက်သွားလေသည်။

အားလုံး လိုက်သွားကြလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်ကိုယ်တိုင် ပါနေသဖြင့် ထောင်ချောက်မိမှာကို မစိုးရိမ်ရတော့ပေ။

ကုန်းစွန်းကျင် ဦးဆောင်၍ ကျောက်တံခါးရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်သွားကြလေသည်။

ကျောက်တံခါးပေါ်၌လည်း သော့ခလောက်သုံးလုံး ခတ်ထားလေသည်။

၁၁၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကုန်းစွန်းကျင်က သော့သုံးချောင်းဖြင့် သော့ခလောက်များ
ကို ဖွင့်လိုက်လေသည်။

‘ဂျောက်’

‘ဂျောက်’

‘ဂျောက်’

သော့ခလောက် သုံးလုံးစလုံး ပွင့်သွား၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က ကျောက်တံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။
ကျောက်တံခါးသည် အလွန်လေးလံမည့်အသွင်ရှိလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်ပင်လျှင် အားစိုက်ကာ ဖွင့်လိုက်ရသည်ကို
တွေ့ရ၏။

အတွင်းဘက်၌ ဆယ်ပေပတ်လည်ခန့် ကျယ်ဝန်းသော
အခန်းတစ်ခန်း ရှိနေပြန်ပါသည်။

အားလုံး ထိုအခန်းတွင်းသို့ ဝင်လိုက်မိကြသောအခါ အခန်း
အလယ်ဗဟိုတွင် ကြီးမားသော သံသေတ္တာတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို
တွေ့ရလေသည်။

အခန်းတွင်း၌ ထူးထူးခြားခြား အေးစိမ့်၍ နေလေသည်။

သို့သော် ...

အေးစိမ့်မှုကို မည်သူကမျှ ဂရုမစိုက်နိုင်အောင်ပင် ကြီးမား
လှသော သံသေတ္တာကြီးကို ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (၁) ❖ ၁၁၅

ထိုသံသေတ္တာကြီးတွင်လည်း သော့ခလောက်သုံးလုံး ခတ်
ထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။

ကုန်းစွန်းကျင်က အကြီးဆုံးသော့သုံးချောင်း ထုတ်ယူလိုက်
လေသည်။

ထို့နောက် သော့ခလောက်များအား ဖွင့်လိုက်လေသည်။

‘ဂျောက် ဂျောက် ဂျောက်’

မြည်သံများနှင့်အတူ သော့ခလောက်များ တစ်လုံးပြီး တစ်
လုံး ပွင့်သွားလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က သေတ္တာအဖုံး ဖွင့်လိုက်၏။

ယီကျောင်းတို့အားလုံးက စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ဝိုင်း၍ ကြည့်
နေကြလေသည်။

ထို့ကြောင့် သေတ္တာကြီးတွင်း၌ နောက်ထပ်သေတ္တာလေး
တစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့ရပြန်လေသည်။

ဟန်စန်း ပြုံးလိုက်သည်။

“အတော်ကို လုံလုံခြုံခြုံ သိမ်းဆည်းထားတာပဲ”

ဟု ချီးကျူးလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းရဲ့ သေချာမှုကို ကျုပ်တော့ အံ့သြသွားပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

၁၁၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယီကျောင်းက ...

“အင်း ... သိုင်းလောကကို ခါးစောင်းတင်နိုင်မယ့်ပစ္စည်း
ဆိုတော့ ဂရုစိုက်နိုင်မှ တန်ကာကျတော့မှာပေါ့ဗျာ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။ ကုန်းစွန်းကျင် ကျေနပ်
သွားလေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့်လည်း အစောင့်အထပ်ထပ်
သော့အထပ်ထပ်နဲ့ လုံခြုံအောင် စောင့်ထိန်းထားရတာပါ။ ကဲ ...
ကြည့်လိုက်ကြရအောင်”

“ကောင်းပြီလေ”

ကုန်းစွန်းကျင်က သေတ္တာငယ်လေးကို သေတ္တာကြီး
အတွင်းမှ ထုတ်ယူလိုက်၏။

ထိုသေတ္တာငယ်လေးတွင် ဓတ်ထားသော သော့ခလောက်
များ တစ်လုံးပြီးတစ်လုံး ပွင့်သွားလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က သေတ္တာလေးအား အရင်မဖွင့်သေးဘဲ...

“ခင်ဗျားတို့ ဈေးဝိုပေးကြဖို့ ကြိုတင်စဉ်းစားထားကြရင်
ကောင်းလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သခင်လေးစုအိမ်က ...

“ဒီလောက်တောင် ဂရုစိုက်ပြီး ထိန်းသိမ်းထားရတဲ့ ပစ္စည်း
ကို ငွေဝိုပေးရလည်း ပေးရကျိုးနပ်ပါတယ်”

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၁၇

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ကုန်းစွန်းကျင်က ...

“မိတ်ဆွေက အခြေအနေကို တော်တော်သဘောပေါက်
နားလည်တတ်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါပဲ”

ဟု ပြောကာ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သူ၏ရယ်သံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်သည် ရယ်မောရင်း သံသေတ္တာငယ်လေးကို
အဖုံးဖွင့်လိုက်လေသည်။

ရုတ်တရက် ကုန်းစွန်းကျင်၏ ရယ်မောသံ ရပ်တန့်သွားလေ
သည်။

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း လူသေအလောင်း၏ မျက်နှာပမာ
သွေးဆုတ်ကာ ဖြူဖွေးသွားလေတော့သည်။

အခန်းတွင်း၌ အေးစိမ့်နေ၏။

သို့သော် အခန်းတွင်းသို့ ရောက်ရှိနေကြသူများသည် အိုက်
စပ်စပ်ဖြစ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ကြရလေသည်။

၁၁၈ ❖ ပတ္တအောင်

အထူးသဖြင့် ကုန်းစွန်းကျင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး စော့ဆွေးများ
ပြန်လာလေသည်။

သံသေတ္တာလေးသည် အဖုံးဖွင့်လိုက်ပြီးပြီ ဖြစ်သည်။

ထိုသံသေတ္တာလေးထဲ၌ အားလုံး မျှော်လင့်ထားသော
ပစ္စည်း ရှိမနေပါ။

သေတ္တာအလယ်ဗဟိုတွင် စာရွက်ခေါက်လေး တစ်ခေါက်
ရှိနေသည်ကိုသာ တွေ့မြင်ရလေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်းက ...

“ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ယီကျောင်းက ...

“ဘာမှ မရှိတော့ပါလား”

ဟန်စန်းက ...

“စာတစ်စောင်ရှိတာ မမြင်ဘူးလား”

ယီကျောင်းက ...

“ဒါတော့ မြင်တာပေါ့၊ ကျုပ်ပြောတာက ကျုပ်လိုချင်တဲ့

ပစ္စည်း မရှိတော့လို့ ပြောနေတာ”

ဟု ပြန်အော်လိုက်လေသည်။

ဟန်စန်းက ...

အလှနတ်သမီး၏ဇာတ်နိဂုံး (၁) ❖ ၁၁၉

“ပစ္စည်းမရှိတော့ပေမယ့် စာတစ်စောင်ရှိနေတာပဲ၊ စာကို
ဖတ်ကြည့်ရင် အကျိုးအကြောင်း သိရမှာပေါ့”

ယီကျောင်းက ကုန်းစွန်းကျင်ကို လှမ်းကြည့်လိုက်လေ
သည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က သေတ္တာထဲမှ စာရွက်ခေါက်လေးကို
နှိုက်ယူ လိုက်လေသည်။

စာရွက်ခေါက်လေးကို ကိုင်ထားသော သူ၏လက်များ တုန်
ယင်နေသည်ကို အတိုင်းသား တွေ့မြင်နေရလေသည်။

စာရွက်ခေါက်လေး။ ထိုစာရွက်ခေါက်လေးသည် သံလွန်စ
တစ်ခု ဖြစ်နိုင်သည်။

သေတ္တာထဲမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်း ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီး စာ
ရွက်ခေါက် ရောက်နေသည်မှာ အဘယ်ကြောင့်ပါနည်း။

စာရွက်ခေါက်လေးကိုဖြန့်ကာ ဖတ်လိုက်သောအခါ ...

“ပစ္စည်းကို ကျုပ်ယူသွားပါပြီ၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ။
မိတ်ဆွေဟောင်း”

ဟု ရေးသားထားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

❖ ❖ ❖

၁၂၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စောရဇိပ်သီး

အခန်းတွင်း၌ အေးစိမ့်နေ၏။
 ကုန်းစွန်းကျင်၏ တစ်ကိုယ်လုံး ချွေးပြိုက်ပြိုက် စိမ့်နေပြီ
 ဖြစ်သည်။
 အကြည့်ရဆိုးလောက်အောင် ဟန်မဆောင်နိုင်ဘဲ မျက်နှာ
 ပျက်နေသည်။
 ဟန်စန်း၊ ယီကျောင်းနှင့် မောက်ရှောင်ထင်းတို့ တစ်
 ယောက်ကို တစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
 ကြုံတွေ့လိုက်ရသော အဖြစ်ကြောင့် နားမလည်နိုင်အောင်
 ဖြစ်နေကြပေတော့သည်။
 သခင်လေးစုအိမ်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။
 အခန်းတွင်း၌ အပ်ကျသံ ကြားရလောက်အောင်ပင် တိတ်
 ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။
 အတော်လေးကြာမှ ...
 “ခင်ဗျား သိတယ်မဟုတ်လား”

အကုန်တံသီး၏ယာနိပုံ (၁) ❖ ၁၂၁

သခင်လေးစုအိမ်းက ကုန်းစွန်းကျင်ကို မေးလိုက်လေ
သည်။

သူ၏မျက်လုံးအစုံသည် ကရုဏာသက်သော အကြည့်ဖြင့်
ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်၏ ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။
 သခင်လေးစုအိမ်းအား မျက်လုံးကြီးပြူးကာ ကြည့်လိုက်
 ပြီး...

“ဘာကိုသိရမှာလဲ”
 ဟု ပြန်မေးလိုက်လေသည်။
 သခင်လေးစုအိမ်းက ...
 “ခင်ဗျားကို မိတ်ဆွေဟောင်းလို့ခေါ်တဲ့လူကိုလေ”
 ကုန်းစွန်းကျင် ပို၍ မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။
 သခင်လေးစုအိမ်းက ...
 “အဲဒီလူက ဘယ်သူလဲဗျ”
 ကုန်းစွန်းကျင် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။
 “ကျုပ်ရဲ့ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းဌာနခွဲမှာ သုံးကြိမ်တိုင်တိုင် ပစ္စည်း
 တွေ ခိုးယူခြင်းခံခဲ့ရဖူးတယ်”
 ယီကျောင်းက ...
 “နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းက ပစ္စည်းကိုခိုးယူရတာ နည်းတဲ့သူပဲ”

၁၂၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မဟုတ်ဘူးဟေ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်က ယီကျောင်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ ...

“ခင်ဗျားက သူခိုးကို မိအောင်မဖမ်းဘူးလား”

ကုန်းစွန်းကျင် ခံပြင်းလာဟန်ရှိသည်။ အံ့ကို တင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး ...

“ဘယ်ပြောကောင်းမလဲ၊ ကျုပ်က အစီအမံအမျိုးမျိုးချပြီး ဖမ်းဖို့ကြိုးစားခဲ့တာပေါ့၊ ဒါပေမဲ့ ဘယ်လိုမှ ဖမ်းမမိတဲ့အပြင် ကျုပ်ကို ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူကြီးလို့တောင် လှောင်ပြောင်ပြီး နံရံမှာ စာရေးသွားသေးတယ်ဗျ”

သခင်လေးစုအိမ်က ...

“ဒါဆို နယ်နယ်ရရ သူခိုးတစ်ယောက်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး ထင်တယ်”

ကုန်းစွန်းကျင်က ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ကျုပ် လူတစ်ယောက်ကို မသင်္ကာဘူး”

ထိုစဉ် တစ်ချိန်လုံး ငြိမ်သက်နေသော မောက်ရှောင်ထင်းက ကြားဝင်ပြောသည်။

“သိုင်းလောက ထိပ်သီးငါးယောက်ထဲမှာ စောရတစ်ယောက် ပါဝင်နေတယ်ဆိုတာ မေ့ထားလို့မရဘူး”

အကုန်တစ်သိမ်းတစ်ယာန် (၈) ❖ ၁၂၃

ထိုစကားကြားသည့်အခါ အားလုံးသည် လူတစ်ယောက်ကို ဖျတ်ခနဲ သတိရလာကြလေသည်။

ကုန်းစွန်းကျင်က ချာခနဲလှည့် ထွက်သွားသည်။

ကျန်လူများကလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြ၏။

သခင်လေးစုအိမ်သည် သူ၏ သက်တော်စောင့်နှင့်အတူ နောက်ဆုံးမှ လိုက်သွားရင်း ...

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့လူဟာ အသက်တိုတတ်တယ်ကွ”

ဟု တီးတိုးရေရွတ်လိုက်လေတော့သည်။

သိုင်းလောကမှ ထိပ်သီးသိုင်းသမားများ၏ အမည်စာရင်းကို ပါရဂူဝမ်းဆိုသူက ပြုစုကာ ထုတ်ပြန်ထားလေသည်။

ပါရဂူဝမ်း၏စာရင်းတွင် ပါဝင်သော သိုင်းသမားများအနက် အမှတ်စဉ်တစ်မှ အမှတ်စဉ်ငါးအထိ သိုင်းသမားငါးယောက်ကို ထိပ်သီးသိုင်းသမားငါးယောက်ဟု ခေါ်ဆိုကြသည်။

ထိုထိပ်သီးသိုင်းသမားငါးယောက်တွင် စောရတစ်ယောက် ပါဝင်လျက်ရှိသည်။

ထိုစောရသိုင်းသမား၏အမည်မှာ ယွိုကျင်း ဖြစ်သည်။

နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းမှ အရေးကြီးသည့်ပစ္စည်းတစ်ခု ပျောက်ဆုံးသွားသောအခါ အားလုံးက ယွိုကျင်းကို သတိရလိုက်ကြခြင်း ဖြစ်၏။

“ယွိုကျင်း”

၁၂၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စောရယွိုကျင်းသည် မိုးပေါ်ရှိ တိမ်တိုက်များကြားမှနေ၍
ဓားကောင်းတစ်လက်ကိုင်ကာ လူ့ပြည်သို့ ဆင်းလာပြီး ပစ္စည်းများ
ခိုးယူတတ်သည်။

ထို့နောက် မိုးပေါ်သို့ ပြန်တက်သွားကာ တိမ်တိုက်များ
ကြားတွင် ကိုယ်ယောင်ဖျောက်နေလိုက်တတ်သည်ဟု အဆိုရှိလေ
သည်။

စောရထိပ်သီး ယွိုကျင်း ...။

ယွိုကျင်းသည် မိုးပေါ်ရှိ တိမ်တိုက်များကြား၌ ရှိနေ၏။

မြင်းဝိန်ဝိန်တစ်ကောင်ပေါ်တွင် ရှိနေခြင်းသာ ဖြစ်လေ
သည်။

သူ၏မြင်းသည် အစာရေစာမစားရသဖြင့် ဝိန်ချုံးချည့်နေ
သည် ထင်ရသည်။

နံရိုးအပြိုင်းပြိုင်းပေါ်ကာ ဝိန်ချုံးနေ၏။

မြင်း၏မျက်လုံးများသည် အရောင်မွဲကာ အမြဲတမ်း ငိုက်
မျှင်းနေတတ်သည်ဟု ထင်ရသည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၅) ❖ ၁၂၅

သို့သော် သူ၏မြင်းဝိန်သည် ကောင်းလှပါသည်ဆိုသော
မြင်းများထက် ပို၍ အကြမ်းပတမ်းခံနိုင်ပြီး ပို၍ လျင်မြန်စွာ ပြေး
နိုင်သည်ကို ယွိုကျင်းသာ အသိဆုံးဖြစ်လေသည်။

သူ့တွင် မြင်းဝိန်နှင့် အလားသဏ္ဌာန်ဟူသော 'ကလေး
ကစားစရာဓား' တစ်လက် ရှိသေး၏။

ထိုဓားသည် သူ၏ဆရာထံမှ အမွေရခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

နာမည်ကြီး ဓားများထက် ပို၍ ထက်မြက်မာကျောသော
ဓားဖြစ်ကြောင်း သူသိထားလေသည်။

ထို့အတူ သိုင်းလောကသားများလည်း သိထားကြလိမ့်မည်
ဖြစ်ပါသည်။

ယခု ယွိုကျင်းသည် မိုးပေါ်တွင် ရှိနေပါ။

သူ၏ မြင်းဝိန်ပေါ်တွင် ရှိနေ၏။

မြင်းဝိန်သည် မလှမ်းချင်လှမ်းချင်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း လှမ်း
သွားနေပါသည်။

ယွိုကျင်းလည်း ငိုက်မျှင်းလျက် မြင်းဝိန်သယ်ဆောင်ရာ
နောက်သို့ လိုက်ပါသွားနေပါတော့သည်။

၁၂၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

နွေဦးရာသီဖြစ်သည်။

နွေထွေးသော နေရောင်ခြည် ဖြာဆင်းနေသလို လှပသောရောင်စုံပန်းများ ဖူးပွင့်နေသည်။

လေပြည်လေညင်း ငွေယမ်းတိုက်ခိုက်ကာ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာသာယာယာ ရှိနေသည်။

နွေဦးရာသီတွင် ပွဲလမ်းသဘင် ပေါများသည်။

ယို့ကျင်းကား အပျော်ဓရီး ထွက်နေခြင်းလည်း မရှိပါ။ ဝတ်ကောင်းစားလှ ဝတ်စားထားခြင်းလည်း မရှိပါ။

သူ၏ မြင်းကုန်းနှီးသည် အလွန်ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့အတူ သူ၏ဖိနပ်နှင့် ဓားအိမ်သည်လည်း ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် ယို့ကျင်းသည် နုပျိုလန်းဆန်းသော လူရွယ်တစ်ယောက် အသွင် အထင်းသား ပေါ်လွင်နေသူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

မြင်းကုန်းနှီးက ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း ထိုင်ရသည်မှာ သက်သောင့်သက်သာ ရှိလှပေသည်။

ဖိနပ်များ ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း ဝတ်ရသည်မှာ ခြေထောက် သက်သာလှသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဇာတာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၂၇

အဝတ်အစား ဟောင်းနွမ်းနေသော်လည်း ဝတ်ရသည်မှာ ချောင်ချောင်ချိချိ လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရှိလေသည်။

ယို့ကျင်းသည် ဓါတိုင်းနှင့်မတူအောင်ပင် စိတ်ထဲ၌ ရွှင်လန်းတက်ကြွနေလေသည်။

ထိုသို့ပျော်ရွှင်ကြည်နူးနေရသည်မှာ အကြောင်းတစ်ခုကြောင့် ဖြစ်သည်ဆိုလျှင် မမှားနိုင်ချေ။

ထိုအကြောင်းကား မျက်ဝန်းတစ်စုံ။

လှပပြီး စွဲဆောင်မှုရှိသော မျက်ဝန်းတစ်စုံကြောင့် ဖြစ်လေသည်။ ထိုမျက်လုံးတစ်စုံသည် အဝေး၌ ရှိမနေပါ။

ရှေ့မှ တအိအိဖြင့် သွားနေသော မြင်းလှည်းပေါ်တွင် ရှိနေလေသည်။

ထိုမျက်ဝန်းအစုံကို ညှိယူဖမ်းစားနိုင်သော မျက်ဝန်းအစုံဟု ယို့ကျင်းက တင်စားမိ၏။

ယခုမှ တွေ့ရခြင်းတော့ မဟုတ်ပါ။

ထိုမျက်နှာပိုင်ရှင်အား ဖြို့ကလေးတစ်ဖြို့၏ စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ တွေ့ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူ စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ အလျင်စလို စတင်ဝင်လိုက်ချိန်တွင် ထိုမျက်ဝန်းပိုင်ရှင်မိန်းကလေးက ဆိုင်ထဲမှအထွက် နှစ်ယောက်သား မရှောင်နိုင်တော့ဘဲ ဝင်တိုက်မိခဲ့ကြသည်။

၁၂၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူမသည် အားနာသောအပြုံး ပြုံးပြသည်။

သူမ၏မျက်နှာတစ်ခုလုံးမှာလည်း ရှက်စိတ်ကြောင့် မိုးတိတ်ခါစ ဆည်းဆာကဲ့သို့ နီရဲ၍နေလေသည်။

ယိုးကျွန်းက သူမနှင့် နောက်တစ်ကြိမ် ဝင်တိုက်ပါစေဟုပင် ဆုတောင်းမိခဲ့လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးသည် ငယ်ရွယ်နုနယ်ပြီး နတ်မိမယ်တမျှ ချောမောလှပနေသည် မဟုတ်ပါလား။

တစ်ဖန် ဒုတိယအကြိမ်၌လည်း စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ အမှတ်မထင် ဆုံတွေ့လိုက်ရခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူက တနင့်တပိုး စားသောက်ပြီးစီးသွားချိန်တွင် မိန်းကလေးက ဆိုင်ထဲသို့ ဝင်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သူမသည်လည်း သူ့ကိုတွေ့လျှင်တွေ့ချင်း မှတ်မိသွားပုံရသည်။ ရှက်စနိုးအမူအရာလေးဖြင့် ခေါင်းငုံ့လိုက်သည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့အပြင် သူမ ပြန်လည်ခေါင်းဖော်လာသောအခါ သူမ၏ မျက်နှာပေါ်တွင် အပြုံးရိပ်များ ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ရှက်ခြင်း၊ အားနာခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်များ လွှမ်းမိုးနေသော အပြုံးဖြစ်လေသည်။

အလှနက်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (၈) ❖ ၁၂၉

ယိုးကျွန်းသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ရောယောင်ကာ ပြုံးလိုက်မိလေတော့သည်။ မိန်းကလေးသည် သူ့အား စိတ်ဝင်စားနေပြီလောဟု မဆီမဆိုင် တွေးလိုက်မိသေး၏။

အမှန်တော့ သူကသာ ထိုမိန်းကလေးအား စိတ်ဝင်စားမိခြင်းဖြစ်ကြောင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် နားလည်ထားလေသည်။

ထို့ကြောင့် မိန်းကလေးထက် အလျင် စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ ထွက်ခဲ့ပြီး မြင်းပေါ်သို့ တက်နေကာ မိန်းကလေး ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးသည် ဆိုင်ထဲမှ ထွက်လာပြီး မြင်းလှည်းတစ်စီး ပေါ်သို့ တက်ကာ ခရီးနှင်သွားလေသည်။

ယိုးကျွန်းလည်း မြင်းဖြင့် လိုက်လာခဲ့လေသည်။

ထူးခြားသည်မှာ မိန်းကလေးသွားနေသော ခရီးလမ်းကြောင်းမှာ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင် တူညီနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူသည် မိန်းကလေးနောက်သို့ လိုက်နေသည်ဟု ဆိုနိုင်သကဲ့သို့ သူ့လမ်းသူ သွားနေသည်ဟုလည်း ဆိုနိုင်လေသည်။

မိန်းကလေးနှင့် ဆုံတွေ့လိုက်ရခြင်းသည် တိုက်ဆိုင်မှု ဖြစ်စေ၊ တမင်ဖန်တီးထားသည်ဖြစ်စေ၊ သူကမူ မိန်းကလေးအား စိတ်ဝင်စားနေမိပြီ ဖြစ်လေသည်။

၁၃၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူသည် တစ်ကိုယ်ရေ တစ်ကာယသမားဖြစ်သလို သိုင်း
လောက တစ်နံတစ်လျား ခြေဦးတည့်ရာ သွားနေသူဖြစ်သည်။

သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ထူးခြားသောကိစ္စရပ်များနှင့်
မကြာခဏ ကြုံတွေ့ခဲ့ဖူးပါသည်။

သူ၏ မြင်းကုန်းနှီး၊ ဖိနပ်၊ အဝတ်အစားများ တဖြည်းဖြည်း
ဟောင်းနွမ်းသွားခဲ့သော်လည်း သူ၏ဘဝမှာ အမြဲတမ်း လန်းဆန်း
သစ်လွင်၍ နေလေသည်။

သူသည် မည်သည့်အခါမျှ မနက်ဖြန် တာဖြစ်မည်ကို တွေး
တော စဉ်းစားခြင်း မရှိခဲ့သူ ဖြစ်လေသည်။

လေပြည်တွင် အအေးဓာတ် ကလာသည်။

ယို့ကျင်းက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်သည်။

လေထဲ၌ မိုးနံ့ရလိုက်သဖြင့် ...

“အင်း ... အချိန်အခါ မဟုတ်ဘဲ မိုးရွာဦးမယ် ထင်ပါရဲ့”
မှန်ပေသည်။

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် ညိုမည်းနေသော တိမ်တိုက်တစ်ခု

အလှနတ်သမီး၏တထာနိဂုံး (၀) ❖ ၁၃၁

ရွေ့လျားလာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ယို့ကျင်းက မိုးခိုနေစရာနေရာ ရှာဖွေလိုက်စဉ် မိုးက ဝေါခနဲ
ရွာချလိုက်တော့သည်။

ယို့ကျင်းမှာ မိုးစိုသွား၏။

ထို့ကြောင့် မိုးခိုရန် မစဉ်းစားတော့ပါ။

မြင်းပိန်ကို ရှေ့ဆက် စီးနင်းသွားလေသည်။

ရှေ့မှ ညှို့မျက်ဝန်းရှင် မိန်းကလေး စီးနင်းသွားသည့် မြင်း
လှည်းကမူ တအိအိသွားနေလျက်ရှိ၏။

ယို့ကျင်းသည် မြင်းလှည်းနောက်သို့ မှန်မှန်ကြီး လိုက်သွား
သလို ရှိနေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ...

“ရပ်လိုက်”

အော်ငေါက်သံများ ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းလှည်း ရုတ်ခြည်း ရပ်တန့်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

ယို့ကျင်းသည် ယောင်ယမ်းပြီး မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်မိမလို
ဖြစ်သွား၏။

သို့သော် သူက မြင်းကို လိုက်ပြီးရပ်ရန် မသင့်တော်ကြောင်း
သဘောပေါက်မိသဖြင့် ရှေ့ဆက်စီးနင်းသွားလိုက်လေသည်။

၁၃၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မြင်းလှည်းက ရပ်ထားလိုက်ပြီဖြစ်ရာ မြင်းလှည်းဘေး
ကျော်တက်၍ သွားရလေသည်။

မြင်းလှည်းအား ကျော်တက်လိုက်သည့် တစ်ခဏအချိန်လေး
အတွင်းမှာပင် အုံ့သြစရာကိစ္စတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလေသည်။

မြင်းလှည်း ပြတင်းပေါက်၌ ကာရံထားသော ဇာခန်းဆီး
လှုပ်ယမ်းသွား၏။

လှပပျော့ပျောင်းသော လက်ကလေးတစ်ဖက် ထွက်ပေါ်
လာသည်။ ဇာခန်းဆီးကို ဖယ်ရှားလိုက်သော လက်ကလေး ဖြစ်လေ
သည်။

တစ်ဆက်တည်းမှာပင် ချောမွော့လှပသော မိန်းကလေး၏
မျက်နှာလေး ပေါ်လာလေသည်။

သူမ၏မျက်ဝန်းများသည် ယိုးကျင်းအား ညှို့ယူသလို ကြည့်
လာလေသည်။

ညှို့ဇာတ်အပြည့်ရှိသော မျက်လုံး၊ ရှက်အမ်းအမ်းဖြစ်နေ
သော အပြုံး၊ သွယ်လျသောမျက်နှာ၊ မပြုမပြင် သဘာဝအတိုင်း
လှပနေသော မျက်နှာလေး ဖြစ်လေသည်။

အနီရောင် အဝတ်အစားများ ဝတ်ဆင်ထားသဖြင့် ယိုးကျင်း
၏ရင်ထဲ စီးတောက်တစ်ခု ဟပ်လိုက်သည်ဟု ခံစားလိုက်ရလေ
သည်။

အလှနတ်သမီး၏တယာနိဂုံး (၀) ❖ ၁၃၃

ယိုးကျင်းက စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ရိုင်းပျသလို ဖြစ်မည်ကို
စိုးရိမ်ကာ မျက်နှာလွှဲရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ် မိန်းကလေးက သူ့အား လက်ညှိုးထိုးလာလေ
သည်။

ယိုးကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား၏။

“ကျုပ်ကိုလား”

ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ဖြင့် သူ၏ရင်ဝကို လက်ညှိုးညွှန်ပြလိုက်
၏။

မိန်းကလေးက ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ယိုးကျင်းရင်ထဲ
လှုပ်ရှား လာလေသည်။

ယခု မိန်းကလေးက စိုးရေစိုနေသော သူ၏ အဝတ်အစား
များကို ရည်ရွယ်ကာ လက်ညှိုးညွှန်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်ပြီ
ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင် မိန်းကလေးသည် မြင်းလှည်းပေါ်သို့ တက်ပြီး
စိုးရိမ်ရန် ခြေဟန်လက်ဟန်ဖြင့် ဖိတ်ခေါ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ယိုးကျင်း ဝမ်းသာသွားသည်။

သူ့ကိုယ်သူ လက်ညှိုးညွှန်ပြပြီး မြင်းလှည်းကို လက်ညှိုး
ထိုးပြလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေးက ပြုံး၍ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

၁၃၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်းက မြင်းလည်းအနီးသို့ မြင်းကို ချဉ်းကပ်လိုက်လေ၏။

‘ကဏ္ဍိ’

မြင်းလည်းတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

ယို့ကျင်းသည် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ မြင်းဝိန်ပေါ်မှဆင်းကာ မြင်းလည်းပေါ်သို့ လှမ်းတက်လိုက်လေတော့သည်။

နာခံတော်

မြင်းလည်းသည် တလှုပ်လှုပ်ဖြင့် ခရီးနှင်နေ၏။ မြင်းလည်းအိမ်မှာ အတော်ပင် ကျယ်ဝန်းလေသည်။

သက်သောင့်သက်သာ စီးနင်းလိုက်ပါနိုင်ရန် ပြင်ဆင်ထားသော မြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

ယို့ကျင်းက မိန်းကလေးနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ကာ လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။

မိုးက တဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက် လေပြင်းများလည်း တိုက်ခတ်လာလေသည်။

နွေဦးရာသီတွင် အလွန်ထူးခြားသော အဖြစ်အပျက်များနှင့် ကြုံတွေ့ရတတ်သည်ဟု သိုင်းလောက ဆိုရိုးစကားများ ရှိလေသည်။

ယခု ယို့ကျင်းသည် ထူးခြားသောကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့နေရပြီ မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးက ယို့ကျင်းအား မိုးရေသုတ်ရန် ပဝါတစ်ထည် လှမ်းပေးလေသည်။

၁၃၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

မိန်းကလေး အသုံးအဆောင်ဖြစ်၍ မွေးကြိုင်သင်းပျံ့နေ
၏။

ယိုးကျင်း သဘောကျသွားသည်။

ပဝါကိုယူကာ မိန်းကလေးကို စိုက်ကြည့်လိုက်၏။ မိန်း
ကလေးသည် ရှက်သွေးဖြန်းသွားပုံ ရလေသည်။

ခေါင်းလေးငွေ့ကာ အကြောင်းမရှိဘဲ အင်္ကျီစကို လက်ဖြင့်
လိမ်နေလိုက်လေသည်။

ယိုးကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ”

မိန်းကလေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မလိုပါဘူးရှင်”

သူမ၏အသံလေးမှာ ချိုလွင်သာယာနေလေသည်။

“ကျုပ်နာမည် ယိုးကျင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

ယိုးကျင်းက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မိတ်ဆက်လိုက်၏။

သို့မှသာ မိန်းကလေး၏အမည်ကို သိရှိရန် လမ်းစပွင့်သွား
မည် မဟုတ်ပါလား။

သူ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်းပင် မိန်းကလေးက အသံ
အမှတ်ပြုသလို ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ပြီးနောက် ...

အလှူနတ်သမီး၏မာတာနိဂုံး (၈) ❖ ၁၃၇

“ကျွန်မနာမည် ကျင်းဝှာလို့ ခေါ်ပါတယ်၊ မှတ်ထားပါရှင်”

ယိုးကျင်း ကျေနပ်သွားသည်။

မိန်းကလေးနှင့် သိကျွမ်းရုံမျှမကဘဲ နာမည်ပါ သိလိုက်ရ
ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ်က ခရီးသွားတစ်ယောက်ပါ၊ ညီမကကော”

ကျင်းဝှာဟုခေါ်သော မိန်းကလေးက ...

“ကျွန်မက”

သူမ တစ်စုံတစ်ရာပြောရန် ဟန်ပြန်လိုက်စဉ်မှာပင် ထူးခြား
သော အခြေအနေတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာလေသည်။

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

‘ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း ဖြောင်း’

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းအော်ငေါက်သံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်
ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ယိုးကျင်းနှင့် ကျင်းဝှာတို့ မြင်းလှည်း ပြတင်းပေါက်မှနေ၍
အပြင်ဘက်သို့ ပြိုင်တူ ကြည့်လိုက်မိကြလေသည်။

ထိုအခါ မြင်းလှည်းနောက်ဘက်မှ မြင်းစီးသမား သုံး
ယောက် ခုန်းစိုင်းနှင်လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမား သုံးယောက် မြင်းခုန်းစိုင်း စီးလာကြပုံမှာ

၁၃၈ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်က မိတ်ဆွေအပေါ် ခွင့်လွှတ်တတ်တယ်တဲ့စိတ်ထား

လည်း ရှိပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ကဲ ... တော် ... တော်၊ ကျုပ်ကို တရားချဖို့ မစဉ်းစားပါနဲ့

ဗျာ”

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်က အကျင့်ဆိုးလေး တစ်ခုတည်း ရှိတာပါဗျာ”

“အကျင့်ဆိုး”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“နေပါဦး ... မင်းရဲ့အကျင့်ဆိုးက”

“ဪ ... တစ်နေ့တစ်ကြိမ်လောက် လိမ်မပြောရရင် စား

မဝင် အိပ်မပျော်ဘူးဆိုပါတော့ဗျာ”

ရှောက်ဖုံး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟဲ ဟဲ ... မင်းက ကျုပ်ကို လှည့်စားချင်လို့ကိုး”

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ် တကယ်ပြောနေတာဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (၁) ❖ ၁၃၉

“ဒါဆို မင်း ဒီကနေ့ လိမ်ပြောပြီးပြီဆိုပါတော့”

“ဟင့်အင်း”

“ဪ ... မလိမ်ရသေးဘူးကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ ဒါကြောင့် ... ခုချိန်မှာ လိမ်ပြောချင်နေပြီ

ဗျ”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ဗျာ၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုရင် နောက်နောင်

ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုး ရနိုင်တော့မှာမှ မဟုတ်တာ”

စကားဆုံးလျှင် ယို့ကျင်းက အားရပါးရ ရယ်ချလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက သူ့အား စိုက်ကြည့်နေလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ကဲ မိတ်ဆွေကြီး ရှောက်ဖုံး ... အခုအချိန်ကစပြီး ကျုပ် လိမ်ပြောတော့မယ်၊ ဒါကြောင့် ကျုပ် ဘာပဲပြောပြော ခင်ဗျား မယုံကြည်စေချင်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှောက်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

၁၄၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူတို့က မြင်းကို မယူဘဲထားခဲ့လို့ ကံကောင်းသေးတာ

ပေါ့”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှာက ...

“သူတို့က ရှင်ဓားကို ယူသွားတာ တွေ့သလား”

ယို့ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“တွေ့ပါတယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“တွေ့လျက်နဲ့ ရှင် ဘာလုပ်နေသလဲ”

“ကျုပ်က မိုးခိုနေတာလေ”

မိန်းကလေးသည် ယို့ကျင်း၏ စကားကြောင့် အားမလို

အားမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟိုမှာ ရှင်ရဲ့ဓားကို သူများတွေ ယူသွားကြပြီရှင်”

ယို့ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင် ဒီအတိုင်း လက်ပိုက်ကြည့်နေတော့မှာလားရှင်”

“သူတို့က လိုချင်လို့ယူသွားကြတာ မဟုတ်လားဗျာ”

ကျင်းဝှာ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဟောဆိုပုံ (၁) ❖ ၁၄၁

“ရှင်ဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ယောက် ဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ကျွန်မသိတယ်”

ယို့ကျင်း ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မကြားဖူးတာက သိုင်းလောကသားတွေဟာ ကိုယ့်ရဲ့ လက်နက်ကို အသက်ထက်တောင် တန်ဖိုးထားကြတာရှင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်ကတော့ ဒီလိုလူစားမျိုး မဟုတ်ဘူးထင်ပါတယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“ဟုတ်တယ်၊ ရှင်ဟာ သူများထက်ထူးတဲ့လူတစ်ယောက်ပဲ”

ဟုပြော၏။

သူမ တမင်အရွဲ့တိုက်ပြီးပြောမှန်း ယို့ကျင်း သဘော ပေါက်မိသဖြင့် ပြုံးလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မက သိုင်းသမားဆိုရင် သိပ်ပြီး စိတ်ဝင်စားတာရှင်၊ ရှင်ဟာလည်း သူရဲကောင်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့

ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့မိတာ”

“သြော်”

၁၄၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်ပြီး ...

“ခင်ဗျားက သိုင်းလောကအကြောင်း စိတ်ဝင်စားနေတာ
ကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“သိုင်းလောကအကြောင်း တော်တော်များများ သိထားပြီ
ထင်တယ်”

ကျင်းငှာ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... သိပ်များများစားစားတော့ မသိပါဘူး ဒါပေ
မဲ့ ကျွန်မသိပ်ဝါသနာပါတယ်။ သိုင်းလောကအကြောင်းကိစ္စတွေကို
စိတ်ဝင်စားမိတယ်”

ယို့ကျင်းက သူမအား အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဆိုရင် ခင်ဗျား အခုလို ခရီးထွက်လာတာဟာ”

ကျင်းငှာကပြုံး၍ ဘာမှမပြောဘဲနေလေသည်။

ယို့ကျင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ကျင်းငှာသည် သိုင်းလောကအကြောင်း လွန်စွာမှ စိတ်
ဝင်စားသဖြင့် သိုင်းလောကသို့ ထွက်လာသော မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ယေဘုယျ သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းငှာက ...

“ရှင်ပစ္စည်းကို သူတစ်ပါးက ဖြောင်ကျကျယူသွားကြတာကို

အလှူနတ်သမီး၏စာအုပ်နံပါတ် (၈) ❖ ၁၄၃

ရှင် လက်ဝိုက်ကြည့်နေနိုင်တာ ကျွန်မ ဘယ်လိုနားလည်ရမှန်း
တောင် မသိတော့ဘူး”

ယို့ကျင်းက ပြုံးလိုက်လေသည်။ ထိုကိစ္စနှင့်ပတ်သက်၍
ဘာမှပြန်မပြောဘဲနေ၏။

ကျင်းငှာက ...

“ရှင်စိတ်ထဲ ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

ယို့ကျင်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောပါ။

ကျင်းငှာသည် မကျေမနပ် ဖြစ်လာသည့်သဘောဖြင့် နှုတ်
ခမ်းကို သွားဖြင့် ဖိကိုက်လိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်းမှာ သူ၏စားကို မြင်းစီးသမား ယူသွားခြင်းနှင့်
ပတ်သက်ပြီး မည်သို့မျှ ခံစားရပုံ မပေါ်ပါ။

ကျင်းငှာသည် ယို့ကျင်းသည် အားမလိုအားမရ ဖြစ်လာ
ပုံရှိလေသည်။

ထိုစဉ် ...

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေ
သည်။

ယို့ကျင်းနှင့်ကျင်းငှာတို့ လှမ်းကြည့်လိုက်ကြသည်။

ထိုအခါ ...

၁၄၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အရှေ့ဘက်မှနေ၍ မြင်းစီးသမားသုံးယောက် ခုန်းစိုင်းနှင့်
လာနေကြသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသုံးယောက်သည် သူတို့ မြင်းလှည်းရှိရာသို့
ဦးတည်လာနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

“ဟင် ... စောစောက လူတွေပဲ”

ကျင်းဝှာ လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

မှန်သည်။

ထိုမြင်းစီးသမားများမှာ ယို့ကျင်း၏ဓားကို ယူသွားကြသူ
များ ဖြစ်သည်။

ရှေ့ဆုံးမှ မြင်းစီးသမား၏ လက်ထဲတွင် ယို့ကျင်း၏ကလေး
ကစားစရာဓား ပါလာသည်။

ထိုလူသည် မြင်းဝိန်၏ ကုန်းနှီးပေါ်တွင် ဓားကို ပြန်ချိတ်
ပေးလိုက်သည်။

ထို့နောက် ...

ယို့ကျင်းရှိနေသည့် ကျင်းဝှာ၏ မြင်းလှည်းကို ဦးညွှတ်ပြီး
အဖော်များနှင့်အတူ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

‘ခွပ် ခွပ် ခွပ်’

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းစီးသမား သုံးယောက်သည် ခုန်းစိုင်းနှင့်သွားကြပြီး

အထွတ်သမီး၏ဓားထိုး (၁) ❖ ၁၄၅

တစ်ခဏအတွင်းမှာပင် မြင်ကွင်းမှ ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့
သည်။

ကျင်းဝှာ ကြောင်တက်တက်လေး ဖြစ်နေ၏။

အဖြစ်အပျက်ကို မဲယုံကြည်နိုင်သည့်သဘော ရှိနေ၏။
သူမသည် မအောင့် အည်းနိုင်တော့သည့် နောက်ဆုံး ...

“သူတို့က ရှင်ရဲ့ဓားကို လာပြန်ပို့ကြတာပဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်း ပြုံးနေလိုက်၏။

ကျင်းဝှာက ...

“ဘာလဲ ... သူတို့ ပြန်လာပို့ကြမယ်ဆိုတာကို သိလို့ ရှင်
လိုက်မသွားတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

ယို့ကျင်းက ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ကျင်းဝှာက သူ့အား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒါဆို ရှင်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အတော်အထင်ကြီးတဲ့လူပဲ
ဖြစ်ရမယ်”

၁၄၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်တော့ အဲဒီလို မထင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ကျုပ်ရဲ့ဓားဟာ ကလေးကစားစရာ ဓားတစ်လက်နဲ့တူနေလို့ပါဗျာ”

ကျင်းဝှာ မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“ကလေးကစားစရာ ဓားတစ်လက်နဲ့ တူနေတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါကြောင့် သူတို့အတွက် ဘယ်လိုမှ အသုံးမဝင်နိုင်တာနဲ့ လာပြီးပြန်ပို့သွားတာပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ်”

ကျင်းဝှာသည် ယို့ကျင်း၏စကားကို ယုံရန်၊ မယုံဘဲ နေရန်၊ ဝေခွဲမရ ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူတို့က ရှင့်ကို ကြောက်ပုံတော့ ကြေတယ်ရှင်”

ယို့ကျင်း မျက်လုံးဖြူးသွားသည်။

“ကျုပ်ကို ကြောက်ကြတယ် ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

ယို့ကျင်းသည် အလွန် စိတ်ပျက်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ကျုပ်က ကိုယ့်ရဲ့ရှုပ်ရည်ဟာ သိပ်မဆိုးလှဘူးလို့ အမြဲ

အထွတ်သိမ်း၏ဟာနီပုံး (၁) ❖ ၁၄၇

တမ်း ထင်ခဲ့မိတာ၊ အခု ခင်ဗျားနဲ့တွေ့မှပဲ ကျုပ်ဟာ ကြောက်စရာ ကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက် ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိလိုက်ရတော့တာပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ကျင်းဝှာ၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားတော့သည်။

“ကျွန်မက ဒါကိုပြောတာ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါဖြင့် ဘာလဲ”

“ရှင်က”

သူမသည် ရှေ့ မညီသို့ ဆက်ပြောမှန်းမသိဘဲ စိတ်ပျက် လက်ပျက် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကြောက်စရာမကောင်းဘူးဆိုရင် တော်ပါပြီလေ၊ တကယ်တော့ ကျုပ်စိတ်ထဲ ထင်နေတာ တစ်မျိုးဗျ”

ကျင်းဝှာက ...

“ဘာများလဲရှင်”

“သူတို့က ကျုပ်ကို ကြောက်နေကြတာ မဟုတ်ဘဲ ခင်ဗျားကို ကြောက်နေကြတာဆိုရင်ကော ဘာယ့်နှယ်လုပ်မလဲ”

ဤတွင် ကျင်းဝှာသည် မနေနိုင်တော့ဘဲ ဟက်ဟက်ပက်ပက် ရယ်မောလိုက်လေသည်။

၁၄၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူမသည် အတန်ကြာ ရယ်မောပြီးမှ ...

“ရှင်ဟာလေ အစောင့်ကို ကတ်သီးကတ်သတ် ပြောတတ်
တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါလား”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

ယိုးကျင်းက သူမ ရယ်မောနေသည် ကို ငေးကြည့်နေ၏။

ကျင်းဝှာက ...

“ကောင်းပြီ ... ရှင်ကကော ကျွန်မကို ကြောက်သလား
... အမှန်အတိုင်း ပြောပါ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယိုးကျင်းက ...

“အင်း ... ကျုပ်ကတော့ မကြောက်လို့မဖြစ်ဘူး ထင်ပါ
တယ်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ရှင်က ကြောက်တယ်ပေါ့”

ယိုးကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အင်း ... ဟုတ်လိမ့်မယ်”

ကျင်းဝှာက ...

“ကျွန်မကိုကြောက်ရင် ကျွန်မစကား နားထောင်ရလိမ့်

မယ်”

ယိုးကျင်းက ...

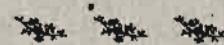
အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၀) ❖ ၁၄၉

“ခုမှတော့ နားထောင်တာပေါ့ဗျာ”

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်မ ဗိုက်ဆာနေပြီ၊ စားသောက်ဆိုင် တစ်
ဆိုင်ဆိုင်မှာ ခဏနားကြမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ယိုးကျင်းက သဘောတူလိုက်၏။ သူသည် ကျင်းဝှာ၏
စကားကို နားထောင်ရသဖြင့် ဂုဏ်ယူမိသလို ခံစားနေရလေတော့
သည်။

ပြဿနာများနှင့်လူ

ယို့ကျင်းသည် အရက်ကြိုက်တတ်သူ တစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူသည် အရက်သောက်ပြီဆိုလျှင် တစ်ခွက်နှစ်ခွက် သောက်၍လည်း ရသည်။

မူးအောင် သောက်၍လည်း ရသည်။

အကြိမ်ပေါင်း မရေမတွက်နိုင်အောင် အရက်မူးခဲ့ဖူးလေ သည်။

ယခုလည်း ယို့ကျင်း အရက်မူးနေပြီဖြစ်သည်။

ယခုတစ်ကြိမ်လောက် သူ ဘယ်တုန်းကမှ အရက်မမူးခဲ့ သည်ကား သေချာလှပေသည်။

သိုင်းလောကတွင် မိန်းကလေးနှင့် သူဖုန်းစားကို ရှောင်ရ မည်ဟူသော စကားပုံ ဆောင်ပုဒ်တစ်ခုရှိသည်ကို ကြားခဲ့ဖူးသည်။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော် အကြီးအကျယ် ဒုက္ခပေးနိုင်သူ များဟု သတ်မှတ်ထားကြခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယို့ကျင်းသည် ထိုဆောင်ပုဒ်ကို လျစ်လျူရှုခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့် အရက်မူးသည့်ဒဏ်ဖြင့် ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး၌ ကွဲအက်မတတ် နာကျင်ကိုက်ခဲနေလေတော့သည်။

သူသည် ကျင်းဝှာနှင့်အတူ ထမင်းစားရင်း အရက်သုံးခွက် ခန့် သောက်ခဲ့မိသည်ဟု ထင်ခဲ့၏။

ထို့နောက် ဘာဆိုဘာမှ သတိမရတော့အောင် ဖြစ်သွားခဲ့ သည်။ အကယ်၍ အေးစက်မာကျောသော အရာတစ်ခုက သူ၏ လည်ပင်းသို့ လာရောက်မထိမိလျှင် သူ သတိရလာဦးမည် မဟုတ် ချေ။

ထို အေးစက်မာကျောသော အရာဝတ္ထုမှာ ရှောက်ဖုံး၏ လက်အတုကြီးပင် ဖြစ်လေသည်။

အေးစက်နေသော လက်တစ်ဖက် ...။

မည်သူ၏လက်မှ ရှောက်ဖုံး၏လက်ကဲ့သို့ အေးစက်မာ ကျောခြင်း ရှိလိမ့်မည် မဟုတ်ချေ။ ရှောက်ဖုံးတွင် ညာလက်မရှိတော့

ပါ။

၁၅၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ပြတ်နေသော ညာလက်တွင် သံမဏိချိတ်တစ်ခုကို လက်
အတူအဖြစ် တပ်ဆင်ထားလေသည်။

ရှောက်ဖုံးသည် အလွန်သန့်မာထွေးကျိုင်းသော လူသန်
ကြီးတစ်ယောက်လည်း ဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးထောင့်တွင် ပါးရေများ တွန့်နေပြီဖြစ်သည်။

သို့တိုင် သူ၏မျက်လုံးများက အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်
ပနေဆဲ ဖြစ်လေသည်။

သူ၏ တောက်ပသော မျက်လုံးများသည် သူတစ်ပါး မမြင်
နိုင်သော အရာများကို မြင်နိုင်စွမ်းလည်း ရှိလေသည်။

ယခု ယို့ကျင်းအား စိုက်ကြည့်နေ၏။

ယို့ကျင်းသည် မျက်တောင်ပုတ်ခတ် ပုတ်ခတ် လုပ်လိုက်

ပြီးမှ ...

ရှောက်ဖုံး၏မျက်နှာကို ဝီဝီပြင်ပြင် တွေ့မြင်လာရလေ
သည်။

ယို့ကျင်းက အံ့သြသောလေသံဖြင့် ...

“ရှောက်ဖုံး... ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီနေရာကို ရောက်
လာတာလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နံပါတ် (၀) ❖ ၁၅၃

“ဘာလဲ ... ဒီနေရာကို ငါရောက်မလာနိုင်ဘူးလို့ မင်း ထင်
နေတာလား”

ယို့ကျင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးသည် သူ၏ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဟုဆိုလျှင်
မမှားချေ။

သူ၏ဆရာနှင့်ပတ်သက်ပြီး သိကျွမ်းခဲ့ရခြင်းလည်း ဖြစ်
သည်။

ယို့ကျင်း၏ဆရာမှာ သိုင်းလောကတွင် ကျော်ကြားခဲ့သည့်
စောရသိုင်းသမား ဝမ်းချိုဖြစ်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ထားပါတော့လေ ... ကျုပ် ဒီနေရာမှာရှိတယ် ဆိုတာကို
ခင်ဗျားက ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းကိုယ်မင်းကော ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်
လာသလဲဆိုတာ သိရဲ့လား”

ယို့ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ခေါင်းလောင် ပြီး ကြည့်လိုက်ရာ အိပ်ခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့
ရောက်နေသည်ကို တွေ့ လိုက်ရလေသည်။

သူ အရက်သောက်ခဲ့သည့် စားသောက်ဆိုင်ထဲ၌ မဟာ
တော့ပါ။

၁၅၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အိပ်ခန်းသည် ကျယ်ဝန်းပြီး သန့်ရှင်းသပ်ရပ်မှု ရှိသည်။
ပြတင်းပေါက်များ ဖွင့်ထားသဖြင့် အပြင်ဘက်မှ သစ်ပင်
ကြီးတစ်ပင်ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

ယိုးကျွန်းက ...

“ကျုပ် ... ဒီနေရာကို ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ရောက်နေတာလဲ

ဗျ”

ဟု မေးခွန်းပြောင်းကာ မေးလိုက်ရလေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ငါ ခေါ်လာခဲ့တာပေါ့”

ယိုးကျွန်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သူ၏ ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ရှောင်ဖုံးက ...

“အင်း ... မင်းက ရယ်နိုင်သေးတယ်ဆိုတော့ မသေနိုင်သေး

ပါဘူး”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ယိုးကျွန်းက ...

“ဒါထက် ကျုပ်နဲ့အတူ ထမင်းစားခဲ့တဲ့ မိန်းကလေး တစ်
ယောက်ကော မတွေ့မိဘူးလားဗျ”

အထွတ်သီး၏စာအုပ် (၁) ❖ ၁၅၅

ဟု မေးလိုက်ပြန်သည်။

ရှောက်ဖုံး၏မျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“ထမင်းစားတာ မဟုတ်ဘဲ အရက်သောက်တာလို့ ပြော

စမ်းပါကွာ”

ယိုးကျွန်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... အဲဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါထက် အဲဒီမိန်းကလေး

ကောဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ရှိတယ်”

ယိုးကျွန်းက ...

“ဘယ်မှာလဲ”

ရှောက်ဖုံးက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်သည်။

“ဟိုဘက်ခန်းမှာ အရက်မူးပြီး အိပ်နေတယ်”

“ဗျာ”

“မင်းတစ်ယောက်တည်းမူးတာ မထင်နဲ့၊ သူလည်း အရက်

မူးနေခဲ့တာပါကွာ”

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဗျာ”

ယိုးကျွန်း ညည်းညူလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

၁၅၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... မင်းတို့က စားသောက်ဆိုင်ဝင်ပြီး အရက်သောက်ကြတယ်၊ နှစ်ယောက်စလုံး အလွန်အကျွံမူးနေတာတွေ့လို့ ကျုပ်က မင်းတို့ကို ကျုပ်ရဲ့တည်းခိုခန်း ခေါ်လာခဲ့ရတာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ယိုးကျွင်းက ...

“ဪ ... ကျုပ်တို့မတွေ့တာ ဘာမှမကြာသေးဘူး၊ ခင်ဗျားက ကြီးပွားချမ်းသာသွားပြီကိုး၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ခင်ဗျားကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ရှောက်ဖုံးက အလွန်စိတ်ရှုပ်သွားသည့်အသွင်ဖြင့် ...

“ငါ့ကို ကျေးဇူးတင်တာ အသာထားဦး၊ အခု မင်း ဘာတွေ

များ ပြဿနာ ရှာလာပြန်ပြီလဲ”

ဟု မေးလေသည်။

ယိုးကျွင်းက ...

“ကျုပ်က ဘာပြဿနာရှာမိလို့လဲဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မသိဘူးလေ ... မင်းကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူတွေ ဘာတွေ နဲ့ဆိုတော့ မေးကြည့်ရတာပေါ့”

ယိုးကျွင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

အထွတ်သမီး၏စာအုပ်နံပါတ် (၁) ❖ ၁၅၇

“ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက်မယ့်လူတွေ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နေပါဦး ... ဘယ်သူတွေက ကျုပ်ကို စောင့်ရှောက်ကြမှာမို့လို့လဲဗျ”

“ဒါတော့ မင်းပဲသိမှာပေါ့”

ယိုးကျွင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ဟာ တစ်ယောက်တည်းနေတယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိပါတယ်ဗျာ”

“အေးလေ ... ဒါ အရင်က၊ အခုတော့ မင်းက အရက်မူးပြီး အိပ်ပျော်နေတာတောင် အိပ်ဖန်စောင့်တွေနဲ့ဆိုတော့”

ရှောက်ဖုံး၏စကားမဆုံးမီ ယိုးကျွင်းက ကြားဖြတ်မေးလိုက်သည်။

“ဘယ်သူတွေက ကျုပ်အတွက် အိပ်ဖန်စောင့် လုပ်ပေးနေကြတာလဲဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းအတွက် အိပ်ဖန်စောင့်လုပ်ပေးနေကြတာ အနည်းဆုံး လူဆယ်ယောက်လောက်တော့ ရှိလိမ့်မယ်ကွ”

“ဗျာ”

“အေး ... အင်မတန်မှ နာမည်ကြီးတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေပေါ့ဗျာ”

၁၅၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယို့ကျင်းက ...

“ရှောက်ဖုံး ... ကျုပ်ကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ပြောပြရင် သိပ်
ကောင်းမယ်”

ဟုမေးလေသည်။ ရှောက်ဖုံးက တည်ကြည်သောမျက်နှာ
ထားဖြင့် ...

“မင်းက မတ်တတ်ရပ်ပြီးကြည့်နိုင်မယ်ဆိုရင် ကျုပ်ပြောပြ
စရာတောင် မလိုဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

သူ၏စကားအဆုံးတွင် ယို့ကျင်းက ဝန်းခနဲ ခုန်ထလိုက်
လေတော့သည်။

ယို့ကျင်းရောက်ရှိနေသော အခန်းသည် တည်းခိုခန်း၏
အပေါ်တပ် လက်ဝဲအစွန်ဆုံးအခန်း ဖြစ်လေသည်။

အခန်း၏နံဘေး ပြတင်းပေါက်အောက်တည့်တည့် ကျင်း
မြောင်းသော လမ်းကလေး ရှိသည်။ ထိုလမ်းလေးအတွင်း၌ ဟောင်း
နွမ်းစုတ်ပြီနေသော သတ္တုလတ်ဦးထုပ်ဆောင်းထားပြီး ငွမ်းကပ်

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၈) ❖ ၁၅၉

အင်္ကျီ ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ရှိနေသည်။

ထိုလူသည် လမ်းဘေး၌ထိုင်ကာ နေပူစာလှုံရင်း အိပ်ငိုက်
နေသည်။

ရှောက်ဖုံးသည် သံမဏိချိတ်ဖြင့် ပြတင်းပေါက်တွင် ကာရံ
ထားသော ဝါးရင်းကာကို ဖယ်ရှားလိုက်သည်။

“ဟိုမှာ နေပူစာလှုံရင်း ငိုက်နေတဲ့လူဟာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ
မင်းသိသလား”

ဟု မေးလေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“မသိဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“သူက ဦးထုပ်နဲ့ငွမ်းကပ်အင်္ကျီ ဖယ်လိုက်ရင်တော့ မင်း
သိမှာ သေချာတယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ ... သူ့ရဲ့ဆံပင်ဟာ အနီရောင် ဖြစ်နေလို့
ပေါ့ကွ”

“ဆံပင်အနီရောင်”

၁၆၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်း စိတ်ဝင်စားသွားလေသည်။

သိုင်းလောကတွင် ဆံပင်အနီရောင်ရှိသူမှာ ရှားပေသည်။

မည်သူတွေက ဆံပင်အနီ ရောင် ရှိသည်ကိုလည်း ယို့ကျင်း

သိထားလေသည်။

ယို့ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြီး ...

“ခင်ဗျားက ရွှေစားကွင်းဂိုဏ်းကို ပြောနေတာလားဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပ်ဟုတ်တာပေါ့ကွာ”

ယို့ကျင်းက ...

“ဒါဖြင့် အဲဒီလူဟာ ရွှေစားကွင်းဂိုဏ်းက ဟုတ်လား”

“သိပ်သေချာတာပေါ့၊ အမှတ်သုံး ဒါမှမဟုတ်ရင် အမှတ်

ခုနစ် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ယို့ကျင်း လေတစ်ချက်ချွန်လိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘယ်လိုလဲ ... မင်း သဘောကျသွားပြီလား”

ယို့ကျင်းက ...

“ဟာ ... သိပ်မှန်တာပေါ့ဗျာ”

အလှနတ်သမီး၏စာယာနီပုံ (၁) ❖ ၁၆၁

ဟုပြောပြီး ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“သိပ်ပြီး သဘောကျမနေနဲ့ ... သစ်ပင်အောက်က လူကို
ကြည့်လိုက်ဦး”

ဟု ပြောလေသည်။

ယို့ကျင်းက ရှောက်ဖုံးညွှန်ပြရာသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်လေ
သည်။ထိုအခါ လမ်းအဝင်တွင် သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင် ရှိနေပြီး ထို
သစ်ပင်ကြီးအောက်၌ လက်တွန်းလှည်းတစ်စီး ရှိနေသည်ကို တွေ့
မြင်လိုက်ရလေသည်။လက်တွန်းလှည်းသည် ရေနွေးကြမ်းနှင့် မုန့်ပဲသရေစာများ
ရောင်းချသောလှည်း ဖြစ်ပါသည်။ဈေးသည်တစ်ယောက်က ရေနွေးအိုးကိုကိုင်ကာ ကရားအိုး
တစ်ခုအတွင်းသို့ ရေနွေးလောင်းထည့်နေသည်။ရေနွေးအိုးမှာ အလွန်ကြီးမားပြီး အလွန်လေးလံပုံ ရလေ
သည်။ ထိုဈေးသည်သည် ရေနွေးအိုးကြီးကို လက်တစ်ဖက်တည်းဖြင့်
ကိုင်ထားခြင်း ဖြစ်လေသည်။သူ၏လက်ထဲ ကိုင်ထားပုံမှာ ပေါ့ပေါ့ပါးပါး ရှိလှပါတော့
သည်။

၁၆၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ယိုးကျွန်းက ဈေးသည်ကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“ဒီလူရဲ့ခွန်အား မဆိုးဘူး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။ ရှောက်ဖုံးက ...

“မဆိုးဘူး မဟုတ်ဘူး ... ကြောက်စရာကောင်းတာကွ၊
ရေခွေးအိုး မပြောနဲ့ ... ပိဿာတစ်ရာလေးတဲ့ ဓားကြီးကိုတောင်
ကိုင်နိုင်တဲ့ လူတစ်ယောက်ပေါ့”

ယိုးကျွန်းသည် လူတစ်ယောက်ကို သတိရလာလေသည်။

ထို့ကြောင့် ...

“အဲဒီဈေးသည်ဟာ ဓားသမားယီကျောင်းရဲ့တပည့် တစ်
ယောက်လို့ ခင်ဗျားပြောချင်တာလား”

ရှောက်ဖုံး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“တပည့် မဟုတ်ပါဘူးကွာ”

“ဗျာ”

“အဲဒီလူဟာ ဓားသမား ယီကျောင်းကိုယ်တိုင်ပဲ ဖြစ်ရလိမ့်

မယ်”

ယိုးကျွန်း အံ့သြသွားလေသည်။

“သူဟာ ဓားသမားယီကျောင်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလားဗျ”

သံသယစိတ်ဖြင့် စောဒက တက်လိုက်မိသည်။ ရှောက်ဖုံး

က ...

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၆၃

“ငါက မင်းကို လိမ်ပြောရမှာလား”

ဟု ငေါက်လိုက်သဖြင့် ဆက်မေး၍ ရမည်မဟုတ်ကြောင်း
သဘောပေါက်သွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ကဲ ... မင်းက ဘယ်လိုပြဿနာတွေ ခေါ်လာသလဲဆိုတာ
ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလေသည်။

ယိုးကျွန်းက ...

“ကျုပ် ပြဿနာခေါ်လာတာလား၊ ပြဿနာက ကျုပ်
နောက် လိုက်လာတာလားဗျာ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်မိလေတော့သည်။

❖

ထိုအချိန်တွင် တည်းခိုခန်းရှိသော လမ်းကြားအတွင်းသို့ လူ
တစ်ယောက် ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူသည် အာဏာသားတစ်ယောက်အသွင် ဝတ်ဆင်
ထားလေသည်။

၁၆၄ ❖ ပဏ္ဍိတအောင်

ထိုသူသည် လမ်းကြားအတွင်းသို့ ဝင်လာပြီး ဟိုဟိုသည်
သည် ကြည့်လိုက်သည်။

သစ်ပင်အောက်သို့ရောက်သောအခါ လက်ကွန်းလှည်းဈေး
သည်ထဲသို့ သွားပြီး မုန့်နှင့်ရေခွေးကြမ်း ဝင်ရောက်စားသောက်လိုက်
လေသည်။

ထိုအခြင်းအရာကိုမြင်လျှင် ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်မိလေသည်။

“ယီကျောင်းက သိုင်းလောကထဲက ထွက်ပြီး ဈေးရောင်း
စားရင် ဝိုပြီး တွက်ခြေကိုက်မယ့်သဘောရှိတယ်”
ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်း မှားပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွား
သည်။

“ကျုပ် မှားပြီ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကဲ ကဲ ... ဘယ်လိုများ မှားတာလဲ ... ဆိုစမ်းပါဦး”

သူ့အား မှားသည်ဟုပြောသဖြင့် ယို့ကျင်း အနည်းငယ်
ကျွဲမြီးတိုသွားရှာသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

အထွတ်သမီး၏စာအုပ်နံရံ (၁) ❖ ၁၆၅

“အာဇာနည်သားဝတ်စုံနဲ့လူကို တွေ့တယ်မဟုတ်လား”

“တွေ့သားပဲ”

“အဲဒီလူဟာ ဘယ်သူလို့ ထင်သလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ ... အာဇာနည်သားတစ်ယောက်ပေါ့”

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“သူဟာ အာဇာနည်သားအစစ် မဟုတ်ဘူး”

“အာဇာနည်သားတောင် အစစ် ... အတူ ရှိသေးသလားဗျ”

“သိပ်ရှိတာပေါ့”

“ကဲ ... ပြောစမ်းပါဦးဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“သူက အာဇာနည်သားဝတ်စုံဝတ်ပြီး မမှတ်မိအောင် ရုပ်ဖျက်

ထားတာ၊ တကယ်တော့ သူဟာ မြင်းဖြူကြီးတစ်ကောင်ကို အမြဲစီး

တတ်တဲ့ ထိပ်တန်းလူတစ်ယောက်ပေါ့”

ထိုစကားကြားလျှင် ယို့ကျင်း မျက်မှောင်ကြုတ်သွားပြန်
လေသည်။

ရှောက်ဖုံးကို မယုံကြည်နိုင်စွာကြည့်ရင်း ...

“သူဟာ မြင်းဖြူဟန်စန်းလို့ ခင်ဗျားဆိုလိုတာလား”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဆိုလိုတာ မဟုတ်ဘူး ... ဒါ ဟန်စန်းပဲလို့ ပြောတာ”

၁၆၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

“ခင်ဗျား သေချာပါတယ်နော်”

“သိပ်သေချာတာပေါ့”

ယို့ကျင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“ဟန်စန်းက တစ်ကိုယ်တော် လှုပ်ရှားနေတဲ့လူဗျ။ အခွင့်
အရေးရရင် ဓားပြတိုက်တတ်သေးတယ်လို့ ကြားမိတယ်။ သူက ဒီမှာ
ဘာလုပ်နေတာလဲ”

ရှောက်ဖုံးက သူ့အား စေ့စေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ...

“အေး ... သူတို့ ဒီမှာ ဘာလာလုပ်ကြသလဲဆိုတာ ကျုပ်
က မင်းကို မေးမလို့”

“ကျုပ်ကိုမေးမလို့ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

ယို့ကျင်း ပခုံးတွန့်လိုက်လေသည်။

“အခြေအနေကတော့ အတော်ကို ရှုပ်ထွေးသွားပြီဗျ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“အေး ... အဲဒီလူတွေအပြင် နောက်ထပ်ရောက်နေတဲ့ လူ
တွေလည်း ရှိသေးတယ်ကွ”

ယို့ကျင်းက ...

“ဘယ်မှာလဲ”

အက္ခနတ်သမီး၏စာအုပ် (၁) ❖ ၁၆၇

ဟုမေးရာ ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းသိချင်ရင် ဟိုဘက်ပြတင်းပေါက်က သွားကြည့်လိုက်
လေကွာ”

ယို့ကျင်းက သွားမကြည့်တော့ဘဲ ...

“နေပါဦး ... ဒီလူတွေ ရောက်လာကြတာကို ခင်ဗျားက
ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ယို့ကျင်း ... ဒီနယ်မြေဟာ ငါ ကျင်လည်ကျက်စားနေတဲ့
နယ်မြေဆိုတာ မင်းမေ့သွားပြီလား”

ထိုစကားကြားလျှင် ယို့ကျင်း မနေနိုင်တော့ဘဲ ...

“ဟား ဟား ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ ... ခင်ဗျား ကျင်လည်ကျက်စားတဲ့ နယ်
မြေဆိုတာ ကျုပ် မမေ့ပါဘူး။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီနေရာမှာ လာပြီး
အရက်မူးအောင် သောက်ရဲတာပေါ့ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“လက်စသတ်တော့ မင်းက ငါ့ကို အကာအကွယ်ယူဖို့ ကြံ”

၁၆၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

စည်လာခဲ့တာကိုး”

ယိုကျင်းက ...

“ဟုတ်တယ်လေ ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ကိုယ့်မိတ်ဆွေ တစ်ယောက်ရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာ အစစအရာရာ ပြည့်စုံတယ်၊ စိတ်ချရတယ် မဟုတ်လားဗျ၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ ... ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တာဝန်ယူမယ် မဟုတ်လားဗျ”

ရှောက်မိုးက နှာခေါင်းရှုံ့ရင်း ...

“မင်းကကော ကျုပ်အတွက် ဘာများပြန်ပြီး တာဝန်ယူနိုင်မလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

ယိုကျင်းက ...

“လွယ်ပါတယ် ... ကျုပ်က စားတာရယ်၊ သောက်တာရယ်၊ အိပ်တာရယ် ... ဒါတွေကို တာဝန်ယူပါမယ်ကွာ”

စကားဆုံးလျှင် အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

အလှနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၆၉

ပဟောဋ္ဌိ

အခန်း၏အရှေ့ဘက်တွင် ပြတင်းပေါက်တစ်ခုရှိသည်။

ထိုပြတင်းပေါက်အောက် တည့်တည့်တွင် ခြံဝင်းငယ်တစ်ခုရှိနေ၏။

ထိုခြံဝင်းပဲဘက်ထောင့်တွင် သဇင်ပန်းများ စိုက်ပျိုးထားသော ပန်းစင်တစ်ခု ရှိသည်။

သဇင်ပန်းစင်အောက်တွင် ရွှေငါးများ မွေးမြူထားသော ဖန်ချိုင့်တစ်လုံး ရှိလေသည်။

ဝဝဖိုင့်ဖိုင့်ရှိသော လူတစ်ယောက်သည် လက်နှစ်ဖက် နောက်ပစ်ကာ ရပ်နေ၏။

ထိုလူသည် ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရွှေငါးကလေးများကို စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်နေခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ထိုလူ၏ အနောက်ကျောဘက်တွင် အနက်ရောင် ဝတ်ဆင်ထားသူတစ်ယောက် ရှိနေပါသည်။

အနက်ရောင် ဝတ်ထားသူသည် ကျောက်ရုပ်ပမာ မလှုပ်မယှက် ရပ်၍ နေလေသည်။

၁၇၀ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ထိုအချိန်တွင် ...

အဘွားအိုတစ်ယောက်သည် ကလေးငယ်တစ်ယောက်ကို
လက်ဆွဲကာ ခြံဝင်းရှေ့မှ ဖြတ်ကျော်သွား၏။

ခန္ဓာကိုယ်ထွားကျိုင်းသူ သုံးယောက်သည် ဝင်းခြံကိုမှီကာ
ရပ်နေကြပြီး သူတို့၏ မျက်လုံးများသည် ဝင်းခြံတံခါးဝဆီသို့ အကြည့်
ရောက်နေကြလေသည်။

ယို့ကျင်းသည် ရှောက်ဖုံးကို လက်ကုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဝင်းခြံကို မှီပြီးရပ်နေတဲ့ လူသုံးယောက်ကို တွေ့တယ်မ
ဟုတ်လားဗျ”

ဟု ညွှန်ပြကာ ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘယ်မှာ တွေ့တာလဲ”

ယို့ကျင်းက ...

“လမ်းမှာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းကို ရန်မူသေးသလား”

ယို့ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ... ကျုပ်ရဲ့ ဓားကိုပဲ ခဏယူကြည့်ကြတယ်”

“နောက်ကော”

အထွနတ်သမီး၏စာအုပ်နံပါတ် (၀) ❖ ၁၇၁

“ဓားကို ပြန်လာပို့ပေးကြတယ်လေ၊ သူတို့မပြောနဲ့ နဂါး
စိမ်းဝိုင်းက သူတို့ရဲ့ ဓားကြီးတွေတောင် ကျုပ်ဓားကို ယူသွားရင်
လာပြန်ပို့ကြမှာပဲ”

ရှောက်ဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်သွားလေသည်။

“နေပါဦး ... သူတို့ဟာ နဂါးစိမ်းဝိုင်းက လူတွေဆိုတာ
မင်း ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“နဂါးစိမ်းဝိုင်းက လူတွေမဟုတ်ရင် ဒီလောက် အတင့်မရဲ
ဝံ့ကြလို့ပေါ့ဗျာ”

ရှောက်ဖုံးသည် အလွန် စိတ်ပျက်သွားသည့်အသွင် ဖြစ်
သွားလေသည်။

ယို့ကျင်းကို စိုက်ကြည့်ရင်း ...

“နေစမ်းပါဦး ... မင်းကိုယ်မင်း ဘာများ မှတ်နေလို့လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က ယို့ကျင်းလေ”

“အေးလေ ... အဲဒီယို့ကျင်းက ဘာကောင်မို့လဲ”

ယို့ကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

၁၇၂ ❖ ပတ္တအောင်

“မိုးပေါ်က ယိုကျင်း ဖြစ်နေလို့ပေါ့ဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ရှောက်ဖုံး မနေနိုင်တော့ဘဲ ရယ်မော
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် ...

‘ခွမ်း’

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ရှောက်ဖုံးနှင့် ယိုကျင်းတို့ ကပ္ပာကယာ လှမ်းကြည့်လိုက်
ကြလေသည်။

ထိုအခါ ရွှေငါးများထည့်ထားသော ဖန်ချိုင့်ကွဲသွားသည်ကို
တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဖန်ချိုင့်ထဲမှ ရေများသည် ဗွမ်းခနဲ လွင့်စဉ်ထွက်သွားလေ
သည်။

အလှနတ်သမီး၏ဖာယာနိဝံး (၁) ❖ ၁၇၃

ရွှေငါးလေးများကို ကြည့်နေသော လူဝကြီးသည် အပေါ်သို့
လျှပ်တစ်ပြက် နုန်တက်လိုက်သည်။

သူ၏ လက်တစ်ဖက်သည် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် သဇင်ပန်းစင်ကို
လှမ်းဆွဲထားလိုက်သည်။

ဖန်ချိုင့်ကွဲသွားသဖြင့် လွင့်စဉ်လာသော ရေများသည် လူဝ
ကြီးအား တစ်စက်လေးမှ စိုမသွားခဲ့ချေ။

သို့သော် ...

လူဝကြီး၏အနောက်ဘက်တွင် ရပ်နေခဲ့သော အနက်
ရောင်ဝတ်ထားသူမှာ အချိန်မီ ရှောင်တိမ်းနိုင်ခြင်း မရှိခဲ့သဖြင့် ရေစို
ရွဲသွားလေသည်။

ယိုကျင်း အံ့သြသွားသည်။

“ကြည့်စမ်း ... လူဝကြီးရဲ့ ကိုယ်ဖော့ပညာ ကောင်းလိုက်
တာ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်မိ၏။

ရှောက်ဖုံးက ...

“သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ မင်းမသိဘူးလား”

ယိုကျင်းက ...

“ပြောစမ်းပါဦး ... သူက ဘယ်သူလဲ”

ရှောက်ဖုံးက ...

၁၇၄ ❖ စန္ဒာအောင်

“ရတနာဂိုဏ်းဆိုတာတော့ မင်း ကြားဖူးမှာပေါ့”

ယို့ကျင်းက ...

“ဟာ ... ကြားဖူးတာပေါ့”

ရှောက်ဖုံးက ...

“အေး ... အဲဒီလူဝကြီးက ရတနာဂိုဏ်းချုပ်ပဲ”

ယို့ကျင်း ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်လေသည်။

“လက်စသတ်ထော့ ... သူလည်း လူတော်တစ်ယောက်

ကိုး”

ရှောက်ဖုံးက ...

“သူ့ကို အထင်သေးလိုက်တာနဲ့ မင်း အသက်ပျောက်သွား

မယ် မှတ်ထားပါ”

ယို့ကျင်းက ...

“ထားလိုက်ပါတော့ဗျာ ... သူ့နောက်က လူကကော”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“သူက သခင်လေးစုအိမ်းရဲ့ သက်တော်စောင့် ဖြစ်လိမ့်

မယ်”

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ်နိဂုံး (၈) ❖ ၁၇၅

“သူ့ နာမည် ဘယ်သူလဲဆိုတာကော မသိဘူးလား”

ရှောက်ဖုံး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မသိဘူး ... ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့လှုပ်ရှားမှုကိုကြည့်ရင်း တတိယ
တန်းစားအဆင့်လောက်ပဲ ရှိမယ်ထင်ရတယ်”

ယို့ကျင်း ခေါင်းကုတ်လိုက်သည်။

“သခင်လေးစုအိမ်းဟာ ပထမတန်းစား သိုင်းသမား တစ်
ယောက်ဖြစ်ပါလျက်နဲ့ ဘာကြောင့်များ တတိယတန်းစားသိုင်းသမား
တစ်ယောက် သက်တော်စောင့်အဖြစ် ငှားထားရတာလဲ”

ဟု ရှေ့တတ်လိုက်၏။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဒါ အရေးမကြီးပါဘူး၊ သူက သဘောကျလို့ ငှားထားတာ
ဖြစ်မှာပေါ့”

ဟု ပြောလေသည်။

ဖန်ချိုင့်ထဲမှင်းများသည် မြေပေါ်သို့ကျသွားသဖြင့် တဖျပ်
ဖျပ် ခုန်နေကြလေသည်။

၁၇၆ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ရေစိုသွားသော အနက်ရောင်ဝတ် သက်တော်စောင့်သည်
ရေများစီးကျနေသော နေရာ၌ပင် မလှုပ်မယှက် ရပ်နေလေသည်။

သူ၏ ခွက်ဝင်နေသော မျက်လုံးအစုံတွင် စိတ်ရှုပ်ခြင်း၊ နာ
ကြည်းခြင်း စသည့် အရိပ်အယောင်များ ဖြစ်ပေါ်နေသည်။

ရှောက်ဖုံးသည် ထိုလူအား အတန်ကြာအောင် အကဲခတ်
ကြည့်လိုက်ပြီးမှ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒီလူကို ကြည့် ရတာ
အတော်ကိုသနားစရာကောင်း တဲ့ လူတစ်ယောက်ပဲ”

ယိုးကျွန်းက ...
“ခင်ဗျားက သူ့ကို သနားတယ် ... ဟုတ်လား”

ဟု အံ့သြစွာ မေးလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဟုတ်တယ်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ရှောက်ဖုံးက တည်ကြည်သောမျက်နှာထားဖြင့် ...

“လူတွေဟာ တစ်ခါတစ်ရံ အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်
ကိုယ်မလုပ်ချင်တဲ့ အလုပ်တွေကို လုပ်ရတတ်တဲ့သဘော ရှိတယ်၊
သူ့ကို ကြည့်စမ်းပါ။ သူ့ကိုင်တဲ့ဓားကောက်ဟာ အင်မတန်ရှားပါးတဲ့
ဓားပညာ တတ်မြောက်ထားသူဖြစ်ကြောင်း ဖော်ပြနေတယ်၊ ဒါပေမဲ့

အလှူဒါနသမီး၏မာယာနိဂုံး (၀) ❖ ၁၇၇

သူဟာ သူတစ်ပါးရဲ့ သက်တော်စောင့်ဘဝ”

သူ၏စကားမဆုံးမီ ယိုးကျွန်းသည် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရ
လိုက်ဟန်ဖြင့် ကြားဖြတ်မေးလိုက်လေသည်။

“နေဦး ... ဖန်ချိုင့်ကို ဘယ်သူက ခွဲပစ်လိုက်တာလဲ”

ရှောက်ဖုံး မျက်မှောင်ကြွတ်သွားသည်။

အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီးမှ ...

“အရှေ့ဘက် တတိယအခန်းမှာ ပုန်းနေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ရဲ့ လက်ချက် ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစဉ် သခင်လေးစုအိမ်သို့ သင်္ဃန်းစင်ပေါ်မှ မြေ
ပေါ်သို့ ခုန်ဆင်းလာပြီဖြစ်လေသည်။

သခင်လေးစုအိမ်သို့ တည်းခိုခန်း၏ အရှေ့ဘက်
တတိယအခန်းဆီသို့ ကြည့်ကာ မွဲပြုံးပြုံးနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုအခိုက်မှာပင် အဘွားအိုတစ်ယောက်က ဇေလုံတစ်လုံးကို
ကိုင်ကာ ထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

ထိုအဘွားအိုသည် ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက်လာရင်း ရေစို
နေသောမြေကြီးကို နင်းမိသဖြင့် ဟန်ချက်ပျက်ကာ ချော်လဲမလို
ဖြစ်သွားသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သို့သော် ချက်ချင်း ဟန်ချက်ထိန်းလိုက်ပြီး မြေပေါ်တွင်

၁၇၈ ❖ စတုတ္ထအောင်

တဖျပ်ဖျပ်ခန့်နေသော ရွှေငါးများကို ကောက်ယူကာ ဇလုံထဲထည့်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

ယိုးကျင်းက ...

“အိအိအဘွားကြီးကကော ဘယ်သူလဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံး ပခုံးတွန့်လိုက်သည်။

“အဘွားကြီးတစ်ယောက်ပေါ့”

“ခင်ဗျား သူ့ကို မသိဘူးလား”

“ဒီနေရာဟာ ဘယ်သူမဆို လာပြီး တည်းခိုနိုင်တဲ့ တည်းခိုခန်းဆိုတာ မမေ့ခဲ့ဦးလေ”

ယိုးကျင်းက ...

“အင်း ... ဒီနေရာမှာ ဒီလောက် လူများများစားစား ဘာကြောင့် ရောက်လာရသလဲ မဆိုးဘူးနော်”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းရောက်လာပြီးတဲ့နောက် သူတို့လည်း အလျှိုလျှို ပေါ်လာကြတာကွ”

“ဪ ... သူတို့က ကျုပ်ဆီကို ဦးတည်လာနေကြတယ်လို့ ခင်ဗျားက ထင်နေတာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

အလှူတော်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၀) ❖ ၁၇၉

“မဟုတ်ဘူးလား”

ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ်ကတော့ မဟုတ်ဘူးလို့ ထင်တယ်”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဒါဖြင့် သူတို့ ဘာကြောင့် ရောက်လာကြတာလဲ”

ယိုးကျင်းက ...

“ကျုပ် ဘယ်သိပါ့မလဲဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းက သူတို့နဲ့ ရန်ငြိုးများ ရှိလို့လား”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ဗျာ”

“ဒါဖြင့် သူတို့ကို ထိခိုက်နစ်နာစေမယ့်အလုပ်မျိုး လုပ်ခဲ့မိလို့လား”

“မရှိဘူးဗျ၊ ဘယ်လိုမှ ပတ်သက်စရာအကြောင်း မရှိဘူး”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ငါတော့ မင်းပြောတာကို သိပ်မယုံချင်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲ ... မင်းက သူများအပေါ် ခေါင်းတုံးပေါ်ထိပ်ကွက်တတ်တဲ့လူဆိုတာ ငါသိထားလို့ပေါ့”

၁၈၀ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ထိုစကားကြားလျှင် ယိုးကျင်းက အားရပါးရ ရယ်မောလိုက်
လေသည်။

“ဟား ဟား ဟား”

သူ၏ရယ်မောသံ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ငါပြောတာ ဘယ်လိုလဲ”

ယိုးကျင်းက ရယ်မောနေရာမှ ရပ်တန့်လိုက်ပြီး ...

“တကယ်ပါဗျာ၊ ကျုပ်မှာ သူတို့နဲ့ပတ်သက်စရာအကြောင်း

မရှိပါဘူးဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“မင်းအတွက်ထားပါတော့လေ၊ သူ့အတွက်ကော”

“ဗျာ”

“သူ့အတွက် မင်းက တစ်ခုခုလုပ်ချင်လုပ်ခွဲမှာမဟုတ်လား”

ယိုးကျင်း မျက်မှောင်ကြွတ်သွားပြီး ...

“ဘယ်သူ့အတွက်လဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘယ်သူ့အတွက် ရှိရမှာလဲ၊ မင်းနဲ့အတူတူလာတဲ့ မိန်း

ကလေးအတွက်ပေါ့”

အထွတ်သမီး၏စာအုပ် (၁) ❖ ၁၈၁

“ဟာဗျာ”

“ဘာလဲ ... မဟုတ်လို့လား”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ...

“ကောင်းပြီ၊ မင်းကိုယ်တိုင်လည်း ပြဿနာမရှိဘူး၊ ဟိုမိန်း

ကလေးအတွက်လည်း မင်းက ဘယ်လိုပြဿနာမျိုးမှ ရှာမလာဘူး

ဆိုရင် ဖြစ်နိုင်တာ တစ်ခုပဲရှိတယ်”

ယိုးကျင်းက ...

“ဘာများလဲဗျာ”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံးက တည်ကြည်သောမျက်နှာ

ထားဖြင့် ...

“အဲဒီမိန်းကလေးကိုယ်တိုင် ပြဿနာရှာလာတာပဲ ဖြစ်

မယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ယိုးကျင်း ဆက်၍ မရယ်မောနိုင်တော့

ဘဲ ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်ရလေတော့သည်။

၁၈၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ကျင်းဝှာ ...

ကျင်းဝှာသည် မည်သို့သော လူစားမျိုး ဖြစ်ပါသနည်း။

သူမတွင် နာမည်ကြီးသိုင်းသမားများနှင့် ပတ်သက် ဆက်

နွယ်နေသော ပြဿနာတစ်ရပ်ရပ် ရှိနေသည်လော။

ယို့ကျင်းမှာ ရင်ထဲလေးလံလာသည်။

ထိုစဉ် ...

‘ဒေါက် ဒေါက်’

တံခါးခေါက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ

လေသည်။ ယို့ကျင်း ဆတ်ခနဲ ခေါင်းထောင်လာသည်။

ရှောက်ဖုံးက ...

“သူ အိပ်ရာကနိုးလာပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ဘယ်သူလဲ”

“ဘယ်သူရှိရမလဲ ... မင်းခေါ်လာတဲ့ မိန်းကလေးပေါ့”

ယို့ကျင်းက ချက်ချင်းပင် တံခါးသွားဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

‘ကျွီ’

တံခါးဖွင့်သွားသည်နှင့် အပြင်ဘက်၌ ရပ်နေသော ကျင်းဝှာ

ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၈) ❖ ၁၈၃

သူမသည် အိပ်ရာမှထလာဟန်ဖြင့် ကပိုကရိုလေး လှပနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

ယို့ကျင်းက သူမအား ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကျင်းဝှာက...

“ရှင် ဘာပိုင်နေတာလဲ”

ဟု အသံစူးစူးလေးဖြင့် ပြောနေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ဪ ... ကျုပ်က”

“ဘာလဲ ... ရှင်က ကျွန်မကို စိတ်ထဲက လှောင်ပြောင်နေ
တာပေါ့ ... ဟုတ်လား”

“ဟာ မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ”

“ရှင်မလိမ့်နဲ့၊ ရှင့်မိတ်ထဲမှာ ကျိတ်ပြီးရယ်နေတယ်ဆိုတာ
ကျွန်မသိတယ်”ယို့ကျင်းသည် သူမအား ရှင်းပြ၍လည်း အကြောင်းထူးမည်
မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာက ...

“ကဲ ... အခု ကျွန်မခေါင်းကိုက်နေပြီ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲရှင့်”

ဟု မေးလေသည်။ ထိုစဉ် ...

“လွယ်ပါတယ် ... ဦးခေါင်းကို ဖြတ်ပစ်လိုက်ရင် ချက်ချင်း
ရောဂါပျောက်သွားမှာပါ”

၁၈၄ ❖ ဝဏ္ဏအောင်

ဟူသော စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရသည်။

ထိုစကားသည် ရှောက်ဖုံးက ပြောလိုက်ခြင်း မဟုတ်ပါ။
ယို့ကျင်းက ပြောလိုက်ခြင်းလည်း မဟုတ်ပါ။ ဤသို့ဆိုလျှင်
ပြောသူ တစ်ယောက် ရှိရပေမည်။

မည်သူ ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသနည်း။

အသံသည် လူသွား စကြိုပေါ်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်
သည်။ ယို့ကျင်းသည် လျှပ်တစ် ပြက် လှုပ်ရှားလိုက်သည်။

ကျင်းဝှာကို ဘေးသို့ တွန်းဖယ်ကာ အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်
လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

စကြိုလမ်းပေါ်သို့ရောက်လျှင် ဟိုဟိုသည်သည် ရှာဖွေ
ကြည့်လိုက်လေသည်။

သို့သော် စကြိုလမ်းပေါ်တွင် လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရ
ပါချေ။ စကားပြောသွားသူသည် ပျောက်ခြင်းမလှ ကွယ်ပျောက်သွား
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

အလှနတ်သမီး၏စာအုပ် (၁) ❖ ၁၈၅

မှန်းရခက်သော အခြေအနေ

ခြံဝင်းတစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။
သခင်လေး စုအိမ်းနှင့် သူ၏သက်တော်စောင့်တို့လည်း မရှိ
ကြတော့ပါ။

နဂါးစိမ်း ဂိုဏ်းမှ ဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သာလျှင် ကျန်ရစ်ခဲ့
သည်ကို တွေ့ရ လေသည်။ ယို့ကျင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

သို့သော် မည်သို့မျှ မတတ်သာတော့သဖြင့် အခန်းတွင်းသို့
ပြန်ဝင်လာခဲ့လေသည်။

အခန်းတွင်းသို့ရောက်လျှင် ထိတ်လန့်နေသော ကျင်းဝှာ
ကိုသာ တွေ့ရ၏။

ရှောက်ဖုံးကို မတွေ့ရတော့ပါ။ ယို့ကျင်းက ...

“ရှောက်ဖုံးကော”

ဟု မေးလိုက်၏။

ကျင်းဝှာက ...

“ရှုမိတ်ဆွေလား ... ဟိုဘက်တံခါးက ထွက်သွားပြီ”

၁၈၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အခန်းအနောက်ဘက်မှ တံခါးတစ်ချပ်ကို ညွှန်ပြကာ ပြောလေသည်။

ရှောက်ဖူးက သူတို့နှစ်ယောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် စကားပြောနိုင်စေရန် ရှောင်ထွက်သွားခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယို့ကျင်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

ယို့ကျင်းက ကျင်းဝှားကို သေသေချာချာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

ကျင်းဝှား၏မျက်နှာ ဖြူဖပ်ဖြူရောင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

သူမသည် အံ့သြထိတ်လန့်နေပုံရသည်။ ယို့ကျင်းကိုကြည့်ကာ ...

“အပြင်မှာ ဘယ်သူ့ကို တွေ့ခဲ့လဲဟင်”

ဟု မေးလေသည်။ ယို့ကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဘယ်သူမှ မရှိဘူး”

ကျင်းဝှားက ...

“ဟင် ... ဘယ်သူမှမရှိဘူး ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မကို ဒုက္ခပေးဖို့ ပြောတဲ့လူက ဘယ်ရောက်သွားသလဲ”

အထူးသတိထားသိစာအုပ် (၁) ❖ ၁၈၇

ယို့ကျင်း ပန်းတွန့်လိုက်သည်။

“ဒါတော့ ကျုပ်လည်း မပြောတတ်ဘူးဗျ”

ကျင်းဝှားက ...

“ကျွန်မကို ခေါင်းဖြတ်ခိုင်းတယ်၊ အဲဒါ ရှင်က တကယ်လုပ်မှာလားဟင်”

ဟု မေးလေသည်။ ယို့ကျင်း ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ကျင်းဝှား မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“ရှင်က ဘာရယ်နေတာလဲ ... ကျွန်မ အကောင်းမေးတာရှင်”

ဟု အော်ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ဒုက္ခပေးမယ့်လူလို့များ ထင်နေသလားဗျာ”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။ ကျင်းဝှားက သူ့အား မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။

“ဒါလေးပြောဖို့အရေးများ ရယ်နေရသေးသလားရှင်”

ယို့ကျင်းက ...

“ဒီအချိန်မှာ ရယ်နိုင်တာ အကောင်းဆုံးပဲ မဟုတ်လားဗျာ”

မှန်ပေသည်။ အန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့ရခါနီးတွင် ရယ်မောနိုင်ခြင်းသည် အကောင်းဆုံး အားဆေးတစ်ခွက် ဖြစ်သည်။

၁၈၈ ❖ ဝတ္ထုအောင်

ရယ်မောခြင်း မပြုနိုင်လျှင် ငိုရလိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။
ထိုစဉ် ...

ဆွဲဆွဲငင်ငင် ငိုကြွေးလိုက်သောအသံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ကျင်းမှာ
ထိတ်လန့်သွားပြီး ...

“အောင်မယ်လေး”

ဟု အော်လိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းလည်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ငိုကြွေးသံသည် အဘယ်ကြောင့် ထွက်ပေါ်လာရပါသ
နည်း။ ကျင်းမှာက ...

“ကျွန်မ ကြောက်တယ်”

ဟုပြောကာ ယို့ကျင်းကို အတင်းပြေးဖက်လိုက်လေသည်။

ယို့ကျင်းက ...

“ကြောက်စရာမလိုဘူး၊ ကျုပ်တစ်ယောက်လုံး ရှိသေးတာ
ပဲ ... ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့”

ဟု အလိုလိုအားပေးနှစ်သိမ့်လိုက်မိလေသည်။ ကျင်းမှာက
ခေါင်းသွင်သွင်ခါယမ်းရင်း ...

“ဒီနေရာက ဘယ်လိုနေရာလဲ၊ ကျွန်မကြောက်တယ်၊ ဒီက
မြန်မြန်သွားကြပါစို့ရှင်”

အထွန့်သမီး၏စာအုပ်နံပါတ် (၀) ❖ ၁၈၉

ဟု ပြောလေသည်။ မည်သို့ဆိုစေ သူတို့ထွက်သွား၍ ရဦး
မညီ မဟုတ်ကြောင်း ယို့ကျင်း ကောင်းစွာနားလည်ထားလေသည်။

“မကြောက်နဲ့ညီမ ... ဘာမှ ကြောက်စရာမရှိဘူး”

ဟုပြောကာ ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ လှမ်းသွားပြီး အောက်
သို့ ဝုံကြည့်လိုက်သည်။

ငိုသံသည် အောက်ဘက်မှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

သဇင်ပန်းစင်အောက်ရှိ မူလ ရွှေငါးများ ထည့်ထားသော
ဖန်ချိုင့်နေရာတွင် ကွပ်ပျစ်တစ်လုံး ချထားသည်ကို တွေ့ရ၏။

ထိုကွပ်ပျစ်ပေါ်တွင် တစ်ကိုယ်လုံး အဝတ်ဖြူများဖြင့် စည်း
နှောင်ထားသည့် လူမမာတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေသည်။

ထိုလူမမာ၏နံဘေးတွင် အဘွားအိုတစ်ယောက်နှင့်
ကလေးငယ်တစ်ယောက် ရှိနေ၏။

သူတို့ငိုကြွေးနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ယို့ကျင်း သက်ပြင်း
ချလိုက်သည်။

“အင်း ... ဒီနေရာမှာ မရှိအပ်တဲ့လူတွေ ရောက်နေရုံမကဘဲ
လူမမာတစ်ယောက်တောင် ရောက်နေပါပကော”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။ ကျင်းမှာက ငိုနေသည်။

သူမသည် လမ်းပျောက်နေသော ကလေးငယ်တစ်ယောက်
ပမာ ယို့ကျင်းကို ငေးကြည့်နေလေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

၁၉၀ ❖ ဂဏ္ဍအောင်

“ဒီနေရာမှာ ဒါလောက်လူတွေ ရှုပ်နေရအောင် ဘာတွေ
များ ဖြစ်နေတာလဲဆိုတာ ရှင်းအောင်တော့လုပ်ရမှာပဲ”
ဟု ရေရွတ်လိုက်ပြန်လေသည်။

~~~~~

ကျင်းဝှာသည် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေသည်။
ထို့ကြောင့် အခန်းတံခါးကို မင်းတုံးချကာ အသေအချာ
ပိတ် ထားလိုက်သည်။
ထို့နောက် ကုလားထိုင်တစ်လုံးယူကာ ပြတင်းပေါက်အနီး၌
ချပြီး အောက်ဘက်သို့ အကဲခတ်ကြည့်နေလေလိုက်သည်။
အဘွားအိုနှင့် ကလေးငယ်ငိုကြွေးသံ လူမမာ၏ ညည်းညူ။
သံများသည် စိတ်နှလုံးမချမ်းမြေ့ဖွယ် ကောင်းလှသည်။
ကျင်းဝှာသည် သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး ကောင်းကင်ပေါ်သို့
မော့ကြည့်လိုက်လေသည်။
သူမသည် ဘယ်အချိန်က နီးလာသည်မသိပါ။ ယခုအချိန်
သည် နေဝင်ဆည်းဆာအချိန်သို့ပင် ရောက်နေပြီဟု သတိပြုမိလိုက်
လေသည်။

အလှနတ်သမီး၏ဇာတိသမိုင်း (၁) ❖ ၁၉၁

ကောင်းကင်ပေါ်တွင် တိမ်ညိုများ အုံ့အုံ့ဆိုင်းဆိုင်း ရှိနေ
သည်။ ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး အုံ့မှိုင်းနေသည်။
ရာသီဥတု ကြည်လင်သာယာခြင်းမရှိလျှင် လူတို့၏စိတ်
အစဉ်သည်လည်း လေးလံထိုင်းမှိုင်းသွားတတ်သော သဘောရှိသည်
ဟု အဆိုရှိလေသည်။
ကျင်းဝှာ၏ စိတ်အစဉ်သည်လည်း လေးလံထိုင်းမှိုင်းနေ
လေသည်။

သူမသည် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အောက်ဘက်သို့ ငဲ့
ကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် ကုလားထိုင်
များ ကိုယ်စီဖြင့် ထိုင်နေကြသည်ကို တွေ့ရ၏။

သူတို့၏မျက်လုံးများသည် ခြံဝင်းတံခါးဝဆီသို့ မမှိတ်မသုန်
ကြည့်နေကြလေသည်။

တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေသည့်သဘော ဖြစ်
ကြောင်း ကျင်းဝှာ အကဲခတ်မိလိုက်သည်။

ယခု နဂါးစိမ်းဂိုဏ်းသားသုံးယောက်သည် အေးအေးဆေး
ဆေး မနေနိုင်ကြတော့ဘဲ စိတ်လှုပ်ရှားနေကြသည့်အသွင် ရှိကြလေ
သည်။

ထိုစဉ် ...

၁၉၂ ❖ ဝတ္ထုအောင်

သူတို့၏ရှေ့မှ လူနှစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်သွားကြသည်
ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ယိုးကျွင်းနှင့် ရှောက်ဖုံးတို့ ဖြစ်သည်။

ယိုးကျွင်းတို့သည် နဂါးစိမ်းဝိုင်းသားများကို လုံးဝမကြည့်
ဘဲ ခြံဝင်းတံခါးဆီသို့ ဦးတည်ကာ လျှောက်သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ခြံဝင်းအတွင်း၌ တည်းခိုခန်း အဆောက်အအုံ ဖွင့်လှစ်ထား
ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တည်းခိုခန်းသို့ မည်သူမဆို ဝင်ရောက်နိုင်သည့်သဘော
ရှိပေသည်။ သို့သော် တည်းခိုခန်းခြံဝင်းအတွင်းမှ အေးအေးဆေး
ဆေး ပြန်ထွက်သွား၍ ရနိုင်ပါမည်လော။

ကျင်းဝှာရင်ထဲ တထိတ်ထိတ် ခုန်လာလေသည်။ ယိုးကျွင်း
တို့အား မမြင်ရသော မျက်လုံးပေါင်းများစွာက စောင့်ကြည့်နေကြ
လိမ့်မည်ဟု သူမ ယုံကြည်ထားသည်။

သူမနည်းတူ ယိုးကျွင်းတို့လည်း သိရှိထားသည်။

ရုတ်တရက် ယိုးကျွင်းသည် ခြေလှမ်းရပ်ကာ အနောက်
ဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဤတွင် သူ့အား စောင့်ကြည့်နေသော မျက်လုံးများသည်
ချက်ချင်း အကြည့်လွှဲသွားကြကြောင်း တွေ့လိုက်ရသည်။

မည်သို့ဆိုစေ ထိုမျက်လုံးပေါင်းများစွာအနက် ကျင်းဝှာ၏

အလှူနတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၀) ❖ ၁၉၃

မျက်လုံးများလည်း ပါဝင်နေမည် ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းဝှာ၏မျက်လုံးအစုံမှ ထွက်ပေါ်လာသော သံယောဇဉ်
ကြိုး ထောင်ပေါင်းများစွာသည် ယိုးကျွင်း၏ အသည်းနှလုံးကို ရစ်
ပတ် တုပ်နှောင်ထားလေသည်။

ယိုးကျွင်းက သက်ပြင်းချလိုက်သည်။ ထို့နောက် ခြံဝင်းတံခါး
ဆီသို့ လျှောက်သွားလိုက်လေသည်။ မကြာပါချေ။

တံခါးပေါက်အနီးသို့ ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

ခြံဝင်းအပြင်ဘက်တွင် သာယာလှပသော ပတ်ဝန်းကျင်
ရှိနေသည်။ အနီရောင်အုတ်ခဲများ ခင်းထားသော လမ်းကလေး
တစ်ခုသည် ကွေ့ကွေ့ကောက်ကောက် ရှိနေ၏။

ယိုးကျွင်းသည် အသက်ဝဝ ရှူရှိုက်လိုက်သည်။ တည်းခိုခန်း
အတွင်းမှာထက်စာလျှင် လေကောင်းလေသန့် ပိုရသည် မဟုတ်ပါ
လား။

ယိုးကျွင်းက ...

“ကျုပ်တော့ ဒီနေရာကို သဘောကျနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ ရှောက်ဖုံး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် ... လူအတော်များများက ဒီနေရာကို သ
ဘောကျနေကြတယ်လေ”

ယိုးကျွင်း ပြုံးလိုက်သည်။

BURMESE
CLASSIC
.COM

၁၉၄ ❖ ဝတ္ထုအောင်

“ယုံပါတယ်ဗျာ၊ လူကောင်းတွေသာ မဟုတ်ပါဘူး၊ လူမမာ
ကတောင် သဘောကျလို့ ရောက်လာသေးတာပဲ မဟုတ်လား”

“နောက်ဆို ခင်ဗျားက ဆေးကုတဲ့သမားတော်ပါ လုပ်ဖို့
ကောင်းနေပြီ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ကျုပ်က တည်းခိုခန်းဖွင့်ထားမှတော့ ပိုက်ဆံရမယ်ဆိုရင်
ဘယ်သူပဲလာလာ လက်ခံရမှာပဲ”

ဟု ခပ်တည်တည် ပြောလေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ခင်ဗျားဟာ စီးပွားရေးသိပ်ဆန်တဲ့လူဆိုတာ ကျုပ်
သဘောပေါက်ထားပါပြီဗျာ”

ရှောက်ဖုံးက ရယ်မောလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“အင်း ... ကျုပ်အထင်တော့ သူတို့တစ်တွေဟာ ကျုပ်
ကြောင့်လာခဲ့ကြတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ သူက စကားလမ်းကြောင်း
ပြောင်းလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ရှောက်ဖုံး မျက်မှောင်ကြုတ်ကာ

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ်ပြီးသိတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ...

“ကြည့်လေ၊ အခု ကျုပ်ထွက်လာတာတောင် တစ်ယောက်
မှ ကျုပ်ကို ဟန့်တားဖို့ မကြိုးစားခဲ့ကြဘူး မဟုတ်လားဗျ”

အထွတ်သမီး၏မာယာနိဂုံး (၁) ❖ ၁၉၅

ရှောက်ဖုံးက ...

“အင်း ... မင်းထင်သလိုလည်း ဖြစ်နိုင်ပါတယ်”

ဟု ထောက်ခံလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းက ရှောက်ဖုံး၏
ပခုံးကို တစ်ချက်ပုတ်လိုက်ပြီး ...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီတစ်ခါတော့ ခင်ဗျား သိပ်ကံကောင်းသွား
တယ်ဗျ”

ဟု ပြောလေသည်။ ရှောက်ဖုံးက ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

ယို့ကျင်းက ပြုံး၍ ...

“ကျုပ် ဒီမှာ ဆက်နေရင် ခင်ဗျားမှာ ရှိစုမဲ့စုအားလုံး တက်
တက်စင်ပြောင်သွားလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။ ရှောက်ဖုံး ရယ်မောခြင်းမပြုပါ။

ယို့ကျင်းကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“မင်း ဒီက ထွက်သွားတော့မယ် ... ဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။ ယို့ကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ရှောက်ဖုံး၏ရင်ထဲ တင်းကျပ်လာသည်ဟု ခံစားလိုက်ရ
သည်။ တစ်စုံတစ်ယောက်က ထွက်သွားဖို့ကြိုးစားသည်နှင့် အနီး

ရယ်ဆိုးများ ပေါ်ပေါက်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

၁၉၆ ❖ ဝတ္ထုအောင်

အခြေအနေမှာ ပေါက်ကွဲတော့မည့် မီးတောင်တစ်လုံးပမာ
ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

အကယ်၍ တစ်နံတစ်ယောက်က ပြဿနာကို ဖန်တီးလိုက်
သည်နှင့် အားလုံးပေါက်ကွဲသွားလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ရှောက်ဖိုးက ...

“မင်း ဘယ်တော့သွားမလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။ ယို့ကျင်းက ...

“မနက်ဖြန်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။ ယို့ကျင်းသည် ပြောသည့်အတိုင်း
ထွက်သွားနိုင်ပါမည်လော။

ပထမပိုင်း ပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း) ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။